JULIA BARRETT

DIN NOU LA PEMBERLEY

CONTINUAREA ROMANULUI

MÂNDRIE ȘI PREJUDECATĂ

JULIA BARRETT
DIN NOU LA PEMBERLEY

Presumption: An Entertainment: A Sequel to Pride and Prejudice by Julia Barrett

Mândrie şi prejudecată

Rezumat

Romanul debutează cu prezentarea familiei Bennet, care are cinci fiice necăsătorite şi o situaţie materială inferioară nivelului celor aflaţi în cercul lor de cunoştinţe.

Din cauza faptului că nu are niciun descendent de sex masculin, familia riscă să-şi piardă proprietatea în favoarea domnului Collins, un văr al lui Bennet. În acelaşi timp, doamna Bennet este animată de ambiţia de a-şi vedea fiicele căsătorite cu oameni bogaţi, astfel încât, atunci când Charles Bingley ajunge la reşedinţa sa, Netherfield Park, ea îşi trimite soţul să-l viziteze chiar în prima zi de la sosire.

La întâlnirea cu fetele Bennet, Bingley îl aduce şi pe prietenul său Darcy.

Bingley este imediat atras de Jane Bennet, cea mai mare dintre cele cinci surori. Spre deosebire de Bingley, Darcy este arogant şi nepoliticos, jignind-o pe Elizabeth Bennet atunci când cineva îi sugerează să danseze cu ea.

Mai târziu, la următorul dans, după ce şi-a dat seama de isteţimea acesteia, Darcy este vizibil atras de ea, dar Elizabeth îl refuză din cauza comportamentului lui de mai devreme.

Jane şi Bingley devin mai apropiaţi atunci când Jane se îmbolnăveşte în timpul unei vizite, la Netherfield, unde rămâne pentru câteva zile, rugând-o pe Elizabeth să vină să aibă grijă de ea. În timpul vizitei, Elizabeth este nevoită să îl întâlnească pe Darcy. În timp ce ea îl tratează cu indiferenţă, acesta se îndrăgosteşte iremediabil de felul ei de a fi, de sinceritatea şi inteligenţa de care dă dovadă, mai ales în comparaţie cu celelalte femei pe care le cunoscuse până atunci. Elizabeth îşi dă seama că sora lui Bingley nu agreează deloc familia Bennet şi doar se preface că este prietenă cu Jane.

Bingley, surorile sale şi Darcy pleacă spre Londra, anunţând-o pe Jane că nu au nicio intenţie de a se mai

întoarce la Netherfield. Mai mult, îi transmit că în curând Bingley se va căsători cu sora lui Darcy. Între timp, Elizabeth îl întâlneşte pe domnul Wickham, faţă de care simte o puternică atracţie. Acesta îi povesteşte despre relaţia lui cu Darcy şi de faptul că i-a fost luată pe nedrept o parte din moştenire de către tatăl lui Darcy. Cu toate acestea, Wickham se căsătoreşte cu altă femeie şi Elizabeth, la insistenţele familiei, se resemnează.

Jane pleacă să locuiască la Londra după ce familia Gardiner, mătuşa şi unchiul său, se oferă să o sprijine în urma celor întâmplate cu Bingley.

Ea încearcă în repetate rânduri să îl vadă, dar sora lui face tot posibilul ca acesta să nu afle că Jane este la Londra. În cele din urmă, Jane renunţă…

Elizabeth merge în vizită la domnul Collins, căsătorit recent cu prietena ei Charlotte, unde îl reîntâlneşte pe Darcy. El o cere din nou în căsătorie, dar ea refuză categoric, invocând atitudinea avută faţă de Jane şi Wickham. El încearcă să-i explice prin intermediul unei scrisori că Wickham ar fi minţit şi că el a avut impresia că Jane părea dezinteresată de Bingley, motiv pentru care şi-a exprimat dezacordul faţă de această relaţie. Elizabeth începe să îl creadă, iar Darcy se întoarce la Londra. Revine acasă unde află că sora ei, Lydia, a fost invitată la Brighton de către un colonel. Elizabeth se opune şi îi cere şi tatălui să nu accepte.

După o vacanţă la ţară încheiată brusc, Elizabeth pleacă într-o altă vacanţă cu familia Gardiner, în Pemberley, unde se află şi Darcy. O întâlneşte totodată şi pe sora acestuia, care este chiar agreabilă, dându-şi seama că Darcy însuşi este o persoană altfel decât a crezut. Acum îl vede într-o altă lumină, uitând tot ce o supărase la el în trecut.

Elizabeth este chemată de urgenţă acasă, atunci când sora ei, Lydia, a fugit cu Wickham. Între timp, tatăl ei şi Gardiner încearcă să dea de urma celor doi la Londra. Ea află, în cele din urmă, că Darcy i-a găsit şi negociază cu Wickham în nume propriu zestrea pretinsă de acesta în

schimbul căsătoriei cu Lydia. Un gest care o impresionează în mod deosebit pe Elizabeth.

Bingley reapare în Netherfield Park pentru scurtă vreme, curtând-o din nou pe Jane. În aceeaşi perioadă, soseşte şi mătuşa lui Darcy, Lady de Bourgh, care se poartă grosolan cu familia Bennet şi o avertizează pe Elizabeth să renunţe la Darcy, deoarece fiica ei se va căsători cu acesta. Câteva zile mai târziu, Darcy se întoarce cerând-o din nou în căsătorie pe Elizabeth care, acum acceptă.

La scurt timp după logodna lui Elizabeth cu Darcy, Jane şi Bingley se logodesc şi ei.

Cele două surori se căsătoresc în aceeaşi zi, iar doamna Bennet este în extaz.

După un an, Bingley şi Jane se mută la Derbyshire, iar Elizabeth şi Darcy se stabilesc la Pemberley.

*

Este un adevăr universal că orice
burlac cu avere se află în căutarea
unei neveste.

*

„Pemberley era acum căminul Georgianei, iar dragostea dintre cele două cumnate se vădea a fi exact cum îşi dorise Darcy. Continuau să ţină una la alta, chiar mai mult, poate, de cât intenţionau. Georgiana o considera pe Elizabeth cea mai desăvârşită fiinţă de pe lume, deşi la început fusese uluită – aproape alarmată, chiar de felul vesel şi familiar în care aceasta se adresa soţului ei. El, care-i inspira Georgianei mai curând respect decât afecţiune, devenise ţinta unor glume cât se poate de directe. Mintea Georgianei se deschidea spre o experienţă de care până atunci nu avusese parte niciodată. Graţie Elizabethei, a început să înţeleagă că o femeie îşi poate lua faţă de soţul său unele libertăţi pe care un frate nu le-ar îngădui cu niciun chip surorii sale mai mici”.

Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Partea întâi

1

Dacă, aşa cum a dovedit înţelepciunea omenească de multă vreme încoace, un tânăr înstărit umblă întotdeauna să-şi afle o nevastă, atunci cu siguranţă că şi teoria reciprocă e la fel de adevărată: orice domnişoară cu educaţie şi avere trebuie să încerce – şi chiar să tânjească – după o poziţie mai înaltă în societate, care se poate obţine prin căsătorie.

Totuşi, eroina noastră s-a găsit în neobişnuita situaţie de-a contesta această cale comodă de a-şi asigura viitorul. Domnişoara Georgiana Darcy, din Pemberley-Derbyshire, deşi frumoasă, plină de haruri şi, în plus, moştenitoarea unei averi considerabile, la vârsta de şaptesprezece ani nu manifesta încă în niciun fel înclinaţia de a-şi clădi fericirea împărţindu-şi averea cu vreun pretendent. Şi avea dreptate.

Nu pentru că n-ar fi încercat şi ea să afle ce-i iubirea. Nici pomeneală! Cândva, nici nu visa la altceva. Dar primele aventuri amoroase nu reuşiseră decât să-i taie avântul. Orfană de la nouă ani, fusese o fetiţă deosebit de frumoasă şi ascultătoare, crescând sub oblăduirea singurului ei frate şi, totodată, tutore iubitor – Fitzwilliam Darcy.

Mai multe guvernante se ocupaseră de ea, însă, deşi se arătase cât se poate de receptivă şi supusă, aparenta ei docilitate se datora în mare măsură faptului că niciuna dintre ele nu îndrăznise măcar să-i sugereze să facă ceva împotriva propriei voinţe.

Din păcate, indulgenţa guvernantelor nu-i prinsese prea bine. La vârsta de 15 ani, lăsându-se sedusă de un încântător ofiţer – locotenentul George Wickham, fiul

majordomului tatălui ei – impetuoasa noastră moştenitoare pur şi simplu fugise cu el. De n-ar fi avut norocul ca fratele ei bun şi iubitor să descopere întreaga tărăşenie, cine ştie care ar fi fost consecinţele?

Din fericire, însă, cei doi fugari au fost „recuperaţi” la timp. Georgiana a revenit la Pemberley, iar Darcy a fost nevoit să se consoleze cu gândul că sora lui nu păţise absolut nimic şi că nimeni nu aflase despre dezastrul care fusese cât pe ce să se întâmple.

Totuşi, incidentul mai domolise ardoarea tinerei moştenitoare, care înţelesese cât de mari erau riscurile unei pasiuni necugetate şi necontrolate. De fapt Georgiana devenise mult mai cumpătată, temându-se de propriile ei porniri romantice.

Pe măsură ce înflorea în ea feminitatea, copilul de altă dată pe preschimba într-o femeie nespus de atrăgătoare. Era înaltă, cu un trup armonios, iar mişcările ei erau pline de graţie. Aceste însuşiri, la care se adăuga şi zestrea pe care o aducea, făceau din domnişoara Darcy una dintre partidele cele mai strălucite. Însă, deşi îi plăcea să fie curtată de un impresionant număr de pretendenţi ireproşabili, totuşi nu alesese pe niciunul. Le zâmbea tuturor, se purta frumos cu ei, dar nu făgăduia nimănui nimic.

Dar în această seară, când urma să apară pentru prima oară în societate, desigur că avea mari emoţii, într-adevăr, o aşteptau destule momente agreabile: bucuria de-a dansa; plăcuta companie a cumnatei ei, Elizabeth; venirea rudelor lui Elizabeth, care de-acum făceau parte din familie. Bineînţeles că şi admiraţia tinerilor din întreg comitatul se număra printre plăcerile serii, chiar dacă era ferm decisă să nu-i dea speranţe niciunuia dintre ei.

Însă mai presus de orice, în astă-seară urmărea un scop anume: de la incidentul cu ofiţerul, fratele ei devenise foarte aspru şi sever, iar Georgiana dorea să-i demonstreze cât de mult se schimbase în cei doi ani trecuţi de atunci. Deşi lipsită de experienţă, nu fusese niciodată imprudentă. Pierderea iluziilor o trezise la realitate, astfel încât se

hotărâse să lupte împotriva propriilor slăbiciuni – mai ales că găsise o aliată în persoana tinerei soţii a fratelui său.

Sosirea lui Elizabeth Bennet la Pemberley adusese în viaţa Georgianei o gură de aer proaspăt. Camerele, până atunci atât de sumbre şi tăcute, răsunau acum de râsete. Fratele ei rămânea mai mult timp la conac, iar prezenţa lui se arăta benefică. Sub influenţa iubitei sale soţii, Darcy se schimbase considerabil. Zâmbea mai uşor, iar uneori chiar râdea din toată inima. Georgiana remarca uimită aceste prefaceri. Nu avea curajul să i se adreseze cu aceeaşi dezinvoltură ca Elizabeth, dar o bucura faptul că, până la urmă, fratele ei devenise mai deschis şi mai comunicativ.

Amintindu-şi anii lungi petrecuţi în singurătate – sau, în cel mai bun caz, în compania guvernantelor – Georgiana se bucura nespus de aceste schimbări. Pe măsură ce se obişnuia cu stilul lui Elizabeth, în sufletul său încolţea un sentiment, de admiraţie pentru ea, ce părea să crească odată cu afecţiunea dintre cele două femei.

În clipa aceea îşi făcu apariţia chiar Elizabeth. Aceasta deschise uşa cabinetului de toaletă, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Ei, scumpa mea Georgiana, i se adresă Elizabeth Darcy, eşti pregătită să fii întâmpinată ca cea mai frumoasă şi mai încântătoare făptură pe care acest ţinut a avut privilegiul s-o admire?

— Draga mea surioară – răspunse puţin surprinsă Georgiana –, doar nu vrei să spui că Derbyshire duce chiar aşa mare lipsă de femei frumoase încât eu să rămân centrul atenţiei?

— Fleacuri! răspunse Elizabeth. Aşa se întâmplă cu orice fată la primul ei bal: chiar *este* cea mai încântătoare fiinţă de pe pământ. Te rog să mă crezi. Am luat parte la multe asemenea serate şi niciodată n-am auzit ca o fată să se bucure de mai puţină admiraţie – oricât de urâtă şi lipsită de graţie ar fi fost.

— Atunci, zâmbi Georgiana, voi avea grijă să fiu *într-adevăr* frumoasă, aşa cum ai spus tu. Se pare că în seara asta nici nu-mi va fi prea greu.

— *Tu,* Georgiana, nici n-ai nevoie să te străduieşti prea tare spre a câştiga admiraţia tuturor. Natura a fost darnică cu tine: mai mult de-atât ar fi însemnat risipă. Ce minunat va fi balul de diseară! Sper să dansezi toată noaptea. Văd că şi croitoreasa s-a îngrijit să-ţi prindă poala rochiei pentru *cotillon*.

— Sunt pregătită pentru toate eventualităţile, dragă Elizabeth. Lui sir Edward Stanton îi plac dansurile vechi, în schimb fiul lui, George, se dă în vânt după „Boulanger”, iar Richard Brook preferă dansurile scoţiene. Cred că voi putea mulţumi pe toată lumea.

— Cât eşti de tânără şi de grijulie! exclamă Elizabeth. Mă întreb dacă tinerii din Derbyshire bănuiesc ce noroc va da peste ei diseară. Atenţie, însă, Georgiana! Nu trebuie să te arăţi prea dornică să-i faci pe plac unui bărbat, altfel se plictiseşte repede.

— N-au decât să creadă ce vor! replică Georgiana. Scumpa mea Elizabeth, vreau să dansez şi să fiu admirată de toată lumea – dacă aşa-i ajut şi pe ceilalţi să se simtă bine. N-aş vrea să vă mâhnesc, pe tine şi pe fratele meu, rămânând singură într-un colţ. Să ştii, însă, că nu-s îndrăgostită şi nici nu trebuie să-mi ceri să aleg pe cineva anume drept partener la balul de diseară.

— Nici pomeneală să-ţi pretind *aşa ceva,* surioară! râse doamna Darcy. Dacă mă gândesc bine, cred că nu-s cea mai indicată să-ţi dau sfaturi asupra riscurilor unor judecăţi pripite. Şi cum eu însămi am greşit într-o asemenea ocazie, nu pot decât să mă mir de fericirea mea de acum.

Asigurându-se că tânăra ei cumnată era bine dispusă – deşi nu ştia ce-i va aduce seara balului –, Elizabeth se întoarse în apartamentul ei, unde începu să se pregătească pentru petrecere.

2

Stăpânul conacului Pemberley tocmai se întorsese de la Londra, unde fusese plecat cu afaceri, aducând cu sine un tânăr arhitect. Deşi Pemberley avea acea graţie şi măreţie pe care le conferă timpul şi îngrijirea constantă, totuşi trebuia din când în când supus atenţiei unui specialist, iar Darcy căutase multă vreme până când descoperise pe cineva capabil atât să aprecieze calităţile conacului, cât şi să reziste tentaţiei de-a le îmbunătăţi. James Leigh-Cooper prezenta toate garanţiile. Deşi încă nu împlinise 20 de ani, se făcuse deja remarcat prin construirea unor importante reşedinţe, iar Darcy, care-i admira de mai mulţi ani realizările, fusese încântat să-l poată angaja.

După ce-şi instală oaspetele în apartamentul rezervat anume pentru el, Darcy se întoarse la celelalte treburi ale casei. Plecase la Londra convins că pregătirile pentru balul Georgianei se găseau pe mâini bune şi că, indiferent ce impedimente s-ar fi ivit, scumpa lui Lizzy le-ar fi depăşit cu uşurinţă.

Faptul că soţia sa se adaptase atât de bine la noile-i îndatoriri de stăpână a casei îl umplea de satisfacţie. Inteligenţa, spiritul ei practic şi, mai ales, umorul său – armele cu care-l cucerise fără voia lui – erau mai vii ca niciodată. O iubise întotdeauna, iar acum se bucură de fericirea ei.

La rându-i, Elizabeth îşi întâmpină soţul cu căldura şi afecţiunea unei inimi cu adevărat iubitoare. În scurtul timp petrecut împreună, Darcy devenise exact bărbatul pe care şi-l dorea. Aproape o mira prima impresie avută despre el. Darcy – distant sau arogant? Nici vorbă! Era cel mai atent, mai generos şi mai tandru soţ din lume. Orice persoană cu mintea întreagă şi-ar fi dat seama de la prima privire.

— Ei bine, doamnă Darcy – i se adresă beneficiarul acestor gânduri drăgăstoase – suntem gata pentru sărbătoarea de diseară?

— Desigur! răspunse Elizabeth. Doamna Langham zace în pat cu o durere de măsele. Jeleul încă n-a fost

turnat în forme. Arthur mi-a dat de ştire că muzicanţii sunt reţinuţi la Easton. După cum vezi, totul se desfăşoară conform aşteptărilor oricărei gazde care a comis imprudenţa de-a da un bal.

— Şi sora mea? Ea ce face?

— Destul de bine. Aşteaptă cu nerăbdare petrecerea, cu tot ce-i rezervă ea. Cine ştie dacă nu cumva se va găsi vreun admirator asupra căruia să se oprească privirea frumoşilor ei ochi căprui?

Darcy nu-şi putu stăpâni un zâmbet, amintindu-şi că şi el fusese atras tocmai de ochii lui Elizabeth.

— Vasăzică, Georgiana are ochi frumoşi? întrebă el într-un târziu. Zău că n-am observat.

— Pentru că-i eşti frate, şi nu curtezan! replică veselă Elizabeth. Eu una mulţumesc lui Dumnezeu că n-am decât surori. Ceea ce poate a constituit necazul tatălui nostru s-a dovedit a fi în avantajul orgoliului nostru. De mi-ai fi fost frate, cu siguranţă că ai fi rămas indiferent la toate farmecele mele.

— S-ar putea să ai dreptate, Lizzy! zâmbi el. Dar ceea ce-am remarcat fără putinţă de tăgadă este schimbarea în bine a tinerei noastre domnişoare, şi asta de când se află în compania ta. Întotdeauna a fost o fire veselă, dar acum observ la ea o atitudine cumpătată şi lipsită de frivolitate. Cred că, graţie prezenţei tale, începe să devină o tânără doamna care va face cinste sexului frumos.

Cei doi soţi îşi continuară discuţia despre Georgiana, analizând nenumăratele aspecte ale noii sale personalităţi. Nu-i aşa că studia cu mai multă râvnă şi că se străduia să brodeze şi să cânte la pian mai bine ca înainte? Darcy se arăta încântat nu numai de progresele surorii sale, ci şi de influenţa lui Elizabeth asupra ei. În fiecare realizare a Georgianei se ghicea mâna soţiei sale – lucru care-l bucura peste măsură. E drept că un bărbat îndrăgostit şi aflat la începutul fericirii conjugale nu poate fi capabil de judecăţi obiective; iar Darcy nu făcea excepţie.

Pentru doamna Darcy, noul stil de viaţă de la Pemberley nu era totuşi lipsit de dificultăţi. După căsătorie,

Elizabeth Bennet – o fată frumoasă şi inteligentă, dar fără zestre – se trezise dintr-odată stăpâna unui vast domeniu şi posesoarea unei imense averi. Oricât de norocoasă fusese această împrejurare, de bună seamă că pentru orice tânără cu capul pe umeri, un titlu şi o înaltă poziţie socială câştigate din senin implicau o serie de responsabilităţi. Cu alte cuvinte, Elizabeth se văzuse nevoită să se adapteze la convieţuirea cu norocul.

Tatăl ei avea o proprietate bunicică în Hertfordshire, însă cercul în care se învârtea Darcy era de viţă mult mai nobilă decât a ei. *Ei* reprezentau vârful aristocraţiei engleze, pe când singurul ei drept asupra titlului pe care-l purta era nemărginita admiraţie a soţului.

Era prea isteaţă ca să nu-şi dea seama chiar de la început că la Pemberley destulă lume îi cunoştea originea modestă. Observase imediat sprânceana ridicată şi surâsul dispreţuitor al vizitiului, al majordomului, al cameristelor şi-al tuturor celorlalţi servitori, obişnuiţi să primească ordine de la persoane sus-puse, nu de la fiica unui gentilom de ţară.

De asemenea, ştia că nobilimea din vecini o aşteptase cu nerăbdare. Elizabeth reprezenta subiectul ideal de bârfă pentru întreg comitatul, prin urmare era conştientă că ceilalţi îi pândeau cea mai măruntă greşeală şi cea mai neînsemnată scăpare. Desigur, având o fire atât de independentă, nu se arăta dispusă să le facă pe plac, însă – oricum – faptul că toţi erau cu ochii pe ea nu putea decât s-o stânjenească.

Mătuşa lui Darcy, lady Catherine de Bourgh, se purtase fără menajamente, iar fiica ei, Anne de Bourgh, urmase cu conştiinciozitate exemplul mamei sale. Ceilalţi aristocraţi, compătimind familia lui Darcy pentru că fusese silită să accepte o mezalianţă, nu-şi ascundeau nici ei dezaprobarea. De cele mai multe ori o întâmpinaseră pe Elizabeth cu răceală sau chiar cu vădită rea-voinţă.

Optimismul ei înnăscut o îndemnase să-şi afle consolarea făcând haz de situaţie şi de prostia unora dintre vecini. Dar încercarea de a-şi alunga tristeţea nu-i reuşea

de fiecare dată. În singurătatea somptuosului său apartament, se întâmpla de multe ori să izbucnească în lacrimi. Se simţea foarte legată de Hertfordshire, de familie şi de prietenii de-acasă. Dacă odinioară manierele excentrice ale tatălui său şi firea irascibilă, mărginită a mamei o necăjeau, ba uneori chiar o scoseseră din fire, acum îşi amintea cu drag de amândoi. Până şi purtările gălăgioase ale surorilor îi trezeau un sentiment de nostalgie. Ceea ce cândva îi părea a fi frivolitate excesivă, îi apărea acum, în adevărata lumină, drept toanele copilăreşti ale unor fiinţe fără griji. De la aşa o depărtare, Longhourn devenise paradisul pe pământ.

Se străduia să-şi ascundă micile necazuri, astfel ca Darcy să n-o vadă niciodată plângând. Era decisă să se impună în casa şi în ţinutul soţului ei, iar dacă avea chef să plângă, trebuia s-o facă numai între patru pereţi.

3

Din cercul lui Darcy făcea parte şi un bărbat pe care tânărul nostru îl preţuia în mod deosebit – sir Geoffrey Portland. Bun prieten cu tatăl lui Darcy, sir Geoffrey nu încetase să-l sprijine pe soţul lui Elizabeth, începând de la tragica împrejurare a pierderii părinţilor. De fapt, îi fusese un al doilea tată. Deşi nu avea pretenţia unor sentimente filiale din partea tânărului, sir Geoffrey se ocupase de el ca de propriul său fiu.

Darcy venea întotdeauna să-i ceară sfatul, şi de fiecare dată poveţele sale îi fuseseră utile. Nevoit să se îngrijească de sora sa mai mică chiar înainte de-a ajunge el însuşi la majorat, tânărul era convins că fără sir Geoffrey n-ar fi reuşit să-şi ducă sarcina la bun sfârşit. Prietenul său locuia destul de aproape ca să apeleze la el de fiecare dată când avea nevoie, iar sir Geoffrey – om cu mare greutate în întreg comitatul – îl asculta cu atenţie şi răbdare. Darcy nutrea faţă de el o neţărmurită admiraţie, precum şi un

profund respect. Mai mult decât atât, îl iubea din tot sufletul.

Proprietatea lui sir Geoffrey, Denby Park, era un domeniu la fel de întins ca Pemberley. În grădinile sale se putea plimba oricine, fără teama că va întâlni vreo prezenţă nedorită sau neliniştitoare. Pajişti nesfârşite coborau până pe malul apei, înconjurate de pădure, dincolo de care se înălţau coline. Cu ani în urmă, sir Geoffrey încercase să aducă locuinţei tot felul de îmbunătăţiri, modernizând conacul şi grădinile care aparţineau familiei sale încă de la Restauraţie. Rezultatul era armonios, atât în interior cât şi în exterior – spre marea încântare a lui sir Geoffrey. De fapt, vreme de ani de zile, aceasta fusese unica lui bucurie.

Văduv şi fără copii, se preocupase nu atât de viitor, cât de trecutul glorios al familiei sale. Era un bărbat frumos, cu ţinută impunătoare şi mândră, dând deseori impresia că se socotea mai presus de ceilalţi – lucru destul de adevărat, întrucât criteriile sale de apreciere a oamenilor erau destul de severe şi, după părerea sa, puţini le întruneau pe toate. Totuşi, copiii Darcy, rămaşi orfani, îi treziseră simpatia, stârnind în sufletul său emoţii aşa cum nu mai cunoscuse niciodată. De dragul copiilor vechiului său prieten, renunţase la răceala sa proverbială, îi îndrăgise pe amândoi, de parcă ar fi fost ai lui.

De curând întors din Antigua, Indiile de Vest, unde se dusese pentru afaceri de familie, n-o întâlnise încă pe Elizabeth, deşi aflase de căsătoria finului său.

Era destul de îngrijorat în legătură cu soţia lui Darcy, mai ales în urma scrisorii primite în străinătate din partea lui lady Catherine de Bourgh. Prietenia dintre ei data de suficient timp ca sir Geoffrey să se fi învăţat să nu-i ia în seamă chiar toate părerile. Totuşi, într-o singură privinţă socotea flerul ei indiscutabil: poziţia în societate.

Felul în care lady Catherine de Bourgh o descrisese pe Elizabeth îl alarmase foarte tare: o fată de condiţie inferioară, cu o familie săracă, fără zestre, şi având un unchi care – din câte auzise mătuşa – făcea negoţ în Cheapside. Curând după scrisoarea ei sosise cea a mirelui,

care ridica în slăvi firea blândă şi înţelegătoare a soţiei, precum şi veselia ei – pe scurt, perfecţiunea întruchipată. Din câte spunea Darcy, Elizabeth era tot ce-şi putea dori un bărbat.

Acest ultim mesaj fusese departe de-a linişti temerile lui sir Geoffrey. Dorea din tot sufletul ca Darcy să fie fericit, dar îl îngrijora nespus gândul ca tânărul să nu se compromită printr-un asemenea mariaj. Cu rude atât de sărace ca cele despre care pomenise lady Catherine, nu-i prea venea a crede că domnişoara Elizabeth ar fi fost acea persoană de excepţie pe care o zugrăvise Darcy. Singura concluzie trasă de sir Geoffrey era că tânărul se îndrăgostise nebuneşte. Ştia că, de regulă, Darcy îşi respectase rangul şi îndatoririle de moştenitor al domeniului Pemberley. Totuşi, nu avea prea multă experienţă, putând fi uşor dus de nas.

Meditaţiile lui pe această temă fură tulburate de intrarea unei trăsuri în Denby Park, la fel de frumoasă şi de elegantă ca şi proprietara, lady Catherine de Bourgh. Sir Geoffrey o aştepta, întâlnirea lor fiind fixată prin corespondenţă. Din spusele mătuşii, se presupunea că noua stăpână de la Pemberley – care-şi luase asupră-i o sarcină atât de grea ca balul de ieşire în lume a Georgianei – nu va fi capabilă să primească oaspeţi atât de sus-puşi şi de pretenţioşi ca prietenii ei din Rosings. Cu delicateţea ei caracteristică faţă de cei inferiori ca rang, lady Catherine prefera să stea în gazdă la cineva cu aceeaşi poziţie socială. Aşadar aranjase ca sir Geoffrey s-o aştepte vineri, curând după ora trei. Ştiind că n-avea de ales, sir Geoffrey se declarase încântat de vizită.

În timp ce trăsura se apropia de conac, servitorii se repeziră să-i iasă în întâmpinare, gata să împlinească orice poruncă a înaltei doamne. Valeţii începură să-i care bagajele unul câte unul, în timp ce lady Catherine, deşi obosită şi agasată de îndelungata călătorie, tocmai din Kent, îi muştruluia, dând dispoziţii în dreapta şi în stânga. Evident, găsi îndată motive de nemulţumire în modul în care slujitorii îşi îndeplineau îndatoririle. După opinia sa, şi

acest lucru se datora faptului că sir Geoffrey devenise mai îngăduitor cu slugile de când cu restaurarea domeniului – extravaganţă pe care, la vremea respectivă, ea o dezaprobase categoric. Cum însă sir Geoffrey îi era un bun şi vechi prieten, lady Catherine se simţea obligată să-i atragă atenţia că în viaţa ei nu întâlnise servitori mai indolenţi.

De asemenea, se felicita pentru prevederea de a-şi lua camerista, care să se ocupe de ea şi de Anne pe parcursul vizitei. Poate că lui sir Geoffrey puţin îi păsa dacă ducea un trai anarhic, de burlac – însă lady Catherine pretindea să fie servită impecabil dacă voia să-şi facă o intrare grandioasă la Pemberley.

— Anne, scumpa mea! îşi strigă ea fiica, de îndată ce-o expediase pe Sally cu treburi. Trebuie să te duci imediat să te odihneşti. Arăţi obosită – ceea ce nu se cuvine atunci când mergi la bal, chiar şi la unul ca cel de astă-seară. Deşi Pemberley nu mai e ce-a fost odată, ţine minte că noi facem parte din familia de Bourgh. Culcă-te, fetiţo, să-ţi dregi tenul. Te-ajung şi eu din urmă, ca să-ţi veghez somnul.

4

Totuşi, lady Catherine nu se putea retrage înainte de a-l consulta pe sir Geoffrey. Problema însurătorii nepotului o preocupa prea mult pentru a-i lăsa răgazul să se odihnească fără a-şi descărca cu generozitate sufletul în faţa vechiului ei prieten.

— Ei bine, sir Geoffrey! începu ea chiar în clipa când el sunase să fie adus ceaiul. Ce părere ai de *asta!*

— Nu pot avea nicio părere până când nu-mi spui ce înţelegi prin asta, replică sir Geoffrey. Dacă e vorba de tenul fetei tale, la care te refereai mai adineauri, trebuie să remarc că mie mi s-a părut foarte frumos.

— Întotdeauna te faci că nu pricepi ce spun, sir

Geoffrey! ripostă vexată lady Catherine. Doar nu-ţi închipui că te întrebam de altceva decât de deplorabila legătură a lui Darcy.

— Sunt surprins, doamnă! exclamă bătrânul. Cum, finul meu de-abia s-a însurat şi are deja o legătură? Mărturisesc că nu mă împac deloc cu căsniciile moderne.

— Te rog să fii serios, sir Geoffrey! se îmbufnă ea.

Deseori îi lua sarcasmele drept glume, savurându-le în măsura în care nu pricepea o iotă. Dar după o călătorie atât de istovitoare şi abordând un subiect atât de neplăcut, nu mai găsea putere nici să zâmbească.

— Mă refer la căsătoria lui de-acum.

— Aha! încuviinţă cu gravitate sir Geoffrey. Să nu crezi că nu m-am gândit şi eu la treaba asta. Totuşi, Fitzwilliam Henry Darcy e major de multă vreme şi bănuiesc că ştie singur cam ce vrea.

— Ce prostie! se mânie lady Catherine. Domnişoara Elizabeth Bennet nu-i decât o femeiuşcă vicleană. Se trage dintr-o familie lipsită de educaţie şi-o astfel de mezalianţă nu ne poate aduce decât neplăceri. Auzi şi dumneata, la Longhourn cina se servea la ora 5!

La auzul ultimei remarci, sir Geoffrey rămase fără replică, iar lady Catherine se retrase triumfătoare, convinsă că reuşise să-l impresioneze.

Târziu, după câteva ore, când nobila doamnă se trezise din somn, complet refăcută, şi când Anne îşi recăpătase un ten suficient de strălucitor chiar şi pentru Pemberley, îşi făcu apariţia un alt invitat: căpitanul Thomas Heywood, din Marina Maiestăţii Sale, văr de-al doilea cu familia de Bourgh, care sosise călare, întârziind din cauză că armăsarul său pierduse o potcoavă la Lambton.

Lady Catherine îl întâmpină cu multă cordialitate, grăbindu-se să-l prezinte gazdei. Căpitanul atrăgea atenţia din prima clipă atât datorită înfăţişării sale seducătoare, cât şi manierelor elegante. De-abia se întorsese din Mediterana, unde luptase pentru apărarea ţării sale.

— Un băiat vrednic de toată lauda! îi şopti lady Catherine lui sir Geoffrey, după ce prezentările fuseseră

făcute, iar căpitanul se retrăsese la vreo cinci metri mai încolo – suficientă distanţă ca să poată vorbi nestingherită. În plus, e şi moştenitorul unui domeniu considerabil. Abia aştept să intrăm în relaţii mai apropiate, adăugă ea, cu ochii la Anne, care se înroşise, pricepând aluzia.

— Ce încăpere frumoasă! exclamă căpitanul, plimbându-se de colo-colo prin salon: Portretul de deasupra şemineului e într-adevăr o capodoperă. Cumva aparţine lui sir Joshua Reynolds[1]?

Încântat, sir Geoffrey îi spuse că era un reuşit portret de tinereţe al soţiei sale.

— Bineînţeles că-i un Reynolds, răspunse lady Catherine în locul bătrânului ei prieten. Sir Geoffrey n-ar accepta să agaţe în salon picturi ale unor artişti mai puţin celebri. Observă că şi rama e de mare fineţe. A fost importată special de la Veneţia. Aşa minunăţie nu întâlneşti decât în marile castele englezeşti sau în *unele* saloane pe care le-am vizitat şi eu la St. James.

Stabilind astfel calitatea indubitabilă a ramelor ce încadrau tablourile lui sir Geoffrey, lady Catherine tăcu brusc, copleşită de admiraţie faţă de propriul său simţ artistic.

Căpitanul Heywood fu condus prin celelalte încăperi ale conacului Denby Park, apoi sir Geoffrey îl invită la o plimbare prin grădină – adusă în pragul perfecţiunii de mâna iscusită a lui Capability Brown. Tânărul îşi exprimă fără rezerve admiraţia. Podul din depărtare şi priveliştea liniştitoare îi inspirau gânduri din cele mai romantice. Asemenea frumuseţi mai întâlnise numai în Spania şi Italia. Spre încântarea celor ce-i ţineau companie, începu să recite din versurile celebrului lord Byron[2]:

---

1 Joshua Reynolds (1723-1792) - pictor englez, caracterizat prin compoziţie severă, colorit cald şi folosirea tehnicii clarobscurului (n.t.).

2 George Gordon Byron (1788-1824) - poet romantic englez, creator al eroului romantic, denumit ulterior byroman. Printre creaţiile sale se numără „Childe Harold", „Manfred", „Don Juan“ (n.t.).

În textul original, versurile în lb. engleză sunt următoarele: *When man was worthy of thy clime/ The hearts within thy valleys bred,/ The*

În alte vremuri, fiii tăi
Creşteau ca iarba-n văi,
Înflăcăraţi de vechi poveşti
Spre fapte mari şi vitejeşti.

În tot acest timp, nu-şi luase ochii de la cele două doamne. Lady Catherine era în culmea încântării, în timp ce Anne se făcuse roşie ca racul. Sir Geoffrey începu să-l aplaude, lăudându-i erudiţia.

Ce frumos le stătea împreună, îşi zise lady Catherine. Iată un tânăr minunat, la fel de vajnic în gând, ca şi în faptă.

5

La nici zece mile de Pemberley, un alt grup se adunase ca să meargă la balul Georgianei – deşi cu mult sub rangul celorlalţi invitaţi.

La Pelham Hall, proprietate recent cumpărată de Charles şi Jane Bingley, îşi făcuseră deja apariţia câţiva oaspeţi, printre care surorile lui Charles – domnişoara Caroline Bingley şi doamna Louisa Hurst, împreună cu soţul – precum şi rudele lui Jane, Kitty şi Mary Bennet.

Gazda căuta să mulţumească pe toată lumea, sarcină cât se poate de dificilă. E drept că Jane se arăta înţelegătoare faţă de fiecare în parte, însă la concordia întregii adunări nu reuşea să contribuie decât cu propria-i bunăvoinţă – deşi numai cordialitatea nu era de ajuns pentru a aduce armonie într-un grup aşa de discordant. Doamna Bingley se străduia să se arate politicoasă – dar atât şi nimic mai mult.

Kitty şi Mary Bennet, sosite de curând la Longhourn, ţineau morţiş să-i povestească surorii lor câte-n lună şi-n stele, relatându-i ce se mai întâmplase în ultimele luni la Meryton. Îi descriseseră nepriceperea croitoresei, ultimele

---

fiery souls that might have led/ Thy sons to deed sublime (n.t.).

modele de broderie pentru lenjeria de pat, felul în care-şi ornaseră bonetele şi – mai ales – care din rochiile aduse se potriveau cel mai bine pentru balul Georgianei.

Din fericire, domnişoara Bingley se putea ridica deasupra unor asemenea frivolităţi. Soluţia era să ceară sfatul celei mai bune croitorese din Londra. Nehotărârea surorilor Bennet n-o privea direct pe ea.

— Orice-ai zice, Mary – protestă Kitty – sunt hotărâtă ca diseară să-mi pun rochia de muselină cu buline. Poate-ţi aduci aminte cât a admirat-o sublocotenentul Atkinson atunci când regimentul se mai afla în Meryton. Oh, dragii de ei! Jur că, de când au plecat, parcă mi-a pierit şi cheful de viaţă.

— Eu una nici n-am remarcat că nu mai sunt aici, replică Mary. Dar ăsta-i felul meu. Odată absorbită de preocupările intelectuale, nu mă mai sinchisesc de evenimentele mondene. Mă interesează mult prea mult studiul societăţii ca să-mi mai bat capul cu persoane particulare.

Auzind discuţia dintre surori, domnişoara Bingley se abţinuse de la orice comentariu.

— Nu contează, fetelor! exclamă Jane. Diseară vom avea parte de distracţii pentru toate gusturile. Chiar şi Mary va petrece bine – deşi poate fără voia ei. Din moment ce Lizzy este la Pemberley, va fi un bal pe cinste, în plus, Georgiana s-a făcut o fată tare frumuşică.

— În orice caz, eu vă anunţ că am de gând să mă distrez! declară Kitty cu o privire semnificativă. Ceea ce l-a cucerit pe sublocotenentul Atkinson la noi acasă cu siguranţă că va plăcea şi aici, în Derbyshire.

Într-un târziu, domnişoara Bingley se hotărî şi ea să vorbească.

— Îţi înţeleg dorinţa de-a fi în centrul atenţiei, acum când regimentul a plecat din Meryton. Felicitările mele familiei voastre pentru recenta căsătorie a uneia din fete cu unul dintre ofiţeri – adăugă ea cu răceală. E remarcabil cum o tânără atât de inocentă ca Lydia Bennet a reuşit să nu scape o ocazie atât de potrivită.

Jane se uită în altă parte, umilită de aluzia la fuga surorii ei cu un bărbat – însă se stăpâni şi nu zise nimic. De când se căsătorise cu Charles Bingley, luase hotărârea fermă ca oricare i-ar fi fost sentimentele faţă de Caroline Bingley şi Louisa Hurst, să le primească la Pelham Hall ca pe propriile ei surori.

Kitty pufni în râs.

— Eu n-am de ce să-mi fac deocamdată planuri de viitor! spuse ea. Sunt de-o vârstă cu Georgiana, dar am ieşit în lume mult mai des ca ea. Nu am emoţii, cum se întâmplă cu alte fete. V-o închipuiţi pe biata Jane nemăritată la 23 de ani? De-aş fi fost în locul ei, scumpă domnişoară Bingley, m-aş fi împăcat cu gândul să rămân fată bătrâna!

Îngrozită de vulgaritatea afirmaţiei lui Kitty, dar mai ales de faptul că ea una împlinise 24 de ani, domnişoara Bingley tăcu, strângându-şi buzele. În chip ce se chinuia să găsească un răspuns, îşi făcură apariţia fratele ei şi domnul Hurst, care tocmai vizitaseră domeniul. Deşi număra numai vreo cincizeci de ani, Pelham Hall avea eleganţa specifică clădirilor mai vechi. Frumos şi încăpător, conacul fusese mobilat cu un lux lipsit de ostentaţie, dar potrivit cu gustul noilor săi locatari. Domnul Bingley se mândrea cu el, şi pe bună dreptate. Cât despre domeniul în sine, nimic nu-l bucura mai mult decât să-i arate cumnatului său minunata grădină cu trandafiri, parcul, livada, pajiştea care cobora spre râul unde veneau să se adape căprioarele.

Domnul Hurst îndurase vizita cu destulă bunăvoinţă, primindu-şi răsplata de îndată ce ajunseseră la cramă, unde discutaseră despre recoltă, sau la grajduri, unde avusese ocazia să constate calităţile cailor cumnatului său. Apreciind că aceştia erau sub valoarea propriilor săi cai, se întorsese la conac într-o dispoziţie excelentă, catadicsind chiar şi să se adreseze gazdei sale.

— Doamnă Bingley, zise el, trebuie să vă felicit pentru proprietatea achiziţionată. Deşi nu se compară în niciun chip cu Pemberley, totuşi nu aveţi motive să vă ruşinaţi cu ea.

Epuizându-şi astfel rezervele de curtoazie, se închise în tăcere până la sfârşitul vizitei.

Charles Bingley privi în jur şi, dând cu ochii numai de fiinţe dragi, i se umplu inima de bucurie.

— Ce ocazie minunată! exclamă el. Niciodată n-am respirat un aer mai curat! Am văzut că merii din livadă dau în floare. Scumpa mea Jane, cred că va fi o recoltă bogată. Ah, cât îmi place să locuiesc la ţară! Şi ce bine-mi pare că familiile noastre sunt aici, cu noi! Ce ne-am putea dori mai mult?

Deşi nu prea înclina să-i împărtăşească optimismul, Jane se bucura – ca întotdeauna – de bucuria lui.

De la căsătorie, cei doi soţi se înţelegeau cu mult mai bine decât şi-ar fi închipuit vreodată.

Jane a lui, îşi spunea Bingley, era cea mai plăcută şi mai iubitoare făptură de pe lume. Cât despre Jane, ea nu înceta să se minuneze de blândeţea şi delicateţea soţului.

Şi de astă dată, remarcile lui avură darul de-a înveseli şi bine dispune pe toţi cei de faţă. Iar când Charles constată că era încă devreme şi propuse o partidă de whist înainte de-a începe să se pregătească pentru bal, toată lumea acceptă cu însufleţire.

Domnişoara Bingley, mai pricepută la jocul de cărţi decât la arta conversaţiei, se îmblânzi brusc.

— Hai, frăţioare! zise ea. Pentru Dumnezeu, să lăsăm vorbăria şi să petrecem o oră plăcută la masa de joc, înainte de-a porni spre Pemberley.

Convinsă de recunoştinţa *celorlalţi*, care desigur îi remarcaseră strădania de-a se arăta politicoasă – mai ales că-şi atribuia numai sieşi această atitudine îngăduitoare –, domnişoara Bingley îşi conduse oaspeţii în sala de joc, oferindu-le scaune în jurul mesei, pentru a începe partida de whist.

Absenţa părinţilor doamnei Darcy de la balul organizat la Pemberley nu putea trece neobservată. Într-adevăr, domnul şi doamna Bennet fuseseră invitaţi şi aşteptaseră petrecerea cu multă nerăbdare – *domnul Bennet ca s-o revadă pe Lizzie, iar doamna Bennet ca să se bucure de noua poziţie socială a fiicei ei* – însă până la urmă rămăseseră acasă, din cauza unei indispoziţii a doamnei Bennet, datorate unui incident nefericit survenit la Meryton, chiar în dimineaţa plecării către Derbyshire.

La început, pretinsese ca Mary şi Kitty să-i ţină companie, apoi, lăsându-se înduplecată de rugăminţile lor şi de disperarea de-a nu fi prezente la bal, le îngăduise să plece, îndemnându-şi chiar şi soţul să le însoţească.

— Dragul meu domn Bennet, spusese ea; cum să le lipsesc pe fetele mele cele mai mici şi mai frumoase de bucuria unei asemenea seri? Nu, nu, trebuie să meargă, iar dumneata vei pleca împreună cu ele. N-are importanţă ce se va întâmpla cu mine, singură acasă şi lipsită de îngrijirea necesară. Bridget poate-mi va aduce după prânz o farfurie cu supă de pui – însă doar dacă-i aminteşte Hill. De altfel, nu contează, fiindcă şi aşa nu mi-e prea foame. Tot ce-mi doresc este ca tatăl să-şi însoţească fiicele la bal. Da, da, ai să te duci, şi cu asta am încheiat discuţia.

În faţa unui asemenea sacrificiu de sine, domnul Bennet nu putea decât să se ofere să-i ţină de urât. Cum doamna Bennet îi acceptase propunerea cu mărinimie, amândoi rămăseseră la Longhourn, trimiţându-şi fetele la Pemberley în compania doamnei Hill.

Lipsa părinţilor fusese remarcată, şi nu numai de către cei care o simpatizau pe Elizabeth. Mai ales doamna Celia Montaque – bună prietenă cu lady Catherine – se arătă profund surprinsă.

— Ce ciudat! i se adresă ea lui Elizabeth de îndată ce pusese piciorul la Pemberley. Văd că părinţii tăi n-au găsit de cuviinţă să participe la bal. Cu siguranţă că-şi dau seama de importanţa unei asemenea ocazii. Sau, cine ştie – adăugă ea cu un surâs insinuant –, poate că propria lor

locuinţă le oferă distracţii mult mai rafinate.

Elizabeth îi răspunse că mama ei nu se simţea prea bine.

— Păcat! nu se lăsă doamna Montaque – o femeie ţeapănă şi uscăţivă, cu o figura lipsită de expresie. Aşteptam cu nerăbdare să-i cunosc. Am auzit atâtea despre mama ta! Sunt grozav de dezamăgită că n-am s-o întâlnesc la bal.

În realitate, şi lui Elizabeth îi părea nespus de rău, fiindcă îşi dorise, ca o consolare, să-şi aibă în preajmă propria familie. Auzind-o însă pe doamna Montaque, hotărî să se împace cu gândul că plăcerea de a-şi revedea părinţii ar fi însemnat şi o sumedenie de neajunsuri, îndeosebi într-o astfel de ocazie. O durea absenţa lor, însă ştia prea bine că prezenţa lor la bal ar fi ţinut-o ca pe jar o noapte întreagă.

Neliniştea lui Elizabeth mai avea şi alte cauze. N-o îngrijorau prea mult aluziile Celiei Montaque, pentru care găsea oricând replici pe măsură, dar nu putea uita – nu *trebuia* să uite – că din clipă în clipă urma să-şi facă apariţia sir Geoffrey Portland, iar *lui* se cuvenea să-i arate o atenţie deosebită.

Aşteptase cu mare nerăbdare să-l cunoască. Scrisorile lui către Darcy cuprindeau şi referiri la persoana ei – destul de reci, totuşi binevoitoare. Deşi Darcy o asigurase în nenumărate rânduri că bătrânul o va îndrăgi la fel de mult cum îi iubea pe el şi Georgiana, totuşi Elizabeth nu prea împărtăşea convingerea soţului ei. Din câte aflase, sir Geoffrey era, mai presus de orice, un om care ţinea la poziţia socială a familiei sale, ori Elizabeth îşi amintea prea bine prima (şi nefericita) sa întâlnire cu finul lui, care avea aceleaşi principii.

Aşadar, în clipa când fu anunţat sir Geoffrey, doamna Darcy simţea cum o părăseşte tot curajul. Îmbujorată până în vârful urechilor, se strădui să-şi ţină cumpătul şi ieşi în întâmpinarea distinsului oaspete. Darcy se grăbi şi el să-şi salute pe cel mai vechi şi scump prieten, încântat că poate face prezentările.

— Dragul meu Henry! i se adresă sir Geoffrey, cu numele pe care numai el îl folosise încă din copilăria lui Darcy. Ce plăcere să te văd din nou! Iar dumneaei trebuie să fie doamna Darcy, adăugă el, cu ochii la Elizabeth, care se apropia de ei. Acum înţeleg de ce eşti atât de îndrăgostit, sfârşi bătrânul cu glas coborât.

Elizabeth se arătă recunoscătoare pentru compliment, mulţumindu-i plină de graţie şi amabilitate, apoi – deşi ar fi dorit să spună mai mult – totuşi rămase tăcută. De-abia după câteva minute reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine, adresându-i lui sir Geoffrey câteva remarci privind primăvara timpurie, apoi frumosul ţinut Derbyshire şi, în cele din urmă, interesându-se de sănătatea distinsului oaspete.

El îi răspunse cu desăvârşită galanterie, însă privirea-i ageră o cerceta cu atâta luare-aminte încât lui Elizabeth îi fu greu să-şi păstreze sângele rece, începând să se simtă din ce în ce mai stânjenită.

Răsuflă uşurată când trebui să se îndepărteze, chemată de îndatoririle de gazdă, şi, la sosirea altui grup de oaspeţi, se despărţi de sir Geoffrey cu scuzele şi politeţea de rigoare.

Rămas singur, sir Geoffrey continuă s-o studieze pe furiş, fără a-şi împărtăşi nimănui impresiile, până în clipa când îşi făcură apariţia lady Catherine şi fiica ei.

Înalta doamnă îşi salută nepotul şi mireasa lui cât mai laconic cu putinţă, grăbindu-se să ceară părerea dezinteresată a lui sir Geoffrey.

— Nu-i aşa că nepotul meu şi-a pierdut orice urmă de bun-simţ? întrebă ea. Nu crezi că fata aia i-a făcut farmece? Vezi bine că da! declară ea, mânioasă. O parvenită fără scrupule, dintr-o familie umilă şi lipsită de educaţie, s-ajungă stăpână aici, la Pemberley! De neconceput! Şi ce rochie şi-a ales! E drept că-i vine bine, însă nu mai e la modă de cel puţin un an!

Cufundat în gânduri, sir Geoffrey nu găsea deocamdată niciun motiv de nemulţumire.

— Are maniere acceptabile, deşi este poate puţin cam

nonşalantă, zise el. În schimb, ochii sunt frumoşi – exact aşa cum i-a descris Henry.

Auzindu-l, lady Catherine tresări ca muşcată de şarpe şi se îndepărtă în grabă, convingându-se o dată în plus de prostia bărbaţilor. Niciodată nu ştiau ce vor, nu te puteai încrede în ei cu niciun chip şi, în plus, se lăsau duşi de nas, ca nişte tăntălăi, de orice şiretlicuri femeieşti. Chiar şi un bărbat clarvăzător ca sir Geoffrey putea fi uşor înşelat de o… rochie demodată cu peste un an. Plină de dispreţ, lady Catherine se întoarse către fiica ei, îndemnând-o să se bucure de deliciile dansului.

7

Sala de bal se umpluse la refuz. După ce-şi întâmpinase oaspeţii cu multă graţie, Georgiana putea fi văzută acum dansând cu diverşi parteneri, în ritmul irezistibil al valsului. Deseori arunca o privire galeşă spre familiile Stanton, Brooks şi Middleton, pe al căror chip se citea limpede admiraţia pentru croiala rochiei, panglicile din păr şi chiar pentru pantofii ei de dans.

Sir Edward Stanton – un bărbat în vârstă, cu maniere alese, de multă vreme vecin cu ei şi bun prieten cu tatăl Georgianei – o urmărea cu mare încântare.

— Nu-i aşa că Pemberley a revenit la viaţă? exclamă el. Tare tăcut şi trist a fost în ultimii ani! Câtă plăcere îmi face să-l văd din nou vesel!

Într-adevăr, Georgiana era pe departe cea mai strălucitoare dintre dansatoare. Nici cel mai cârcotaş dintre invitaţi n-ar fi fost în stare să-i găsească vreun cusur. Era perfecţiunea întruchipată. Conversaţia alunecă apoi spre tinerele gazde, care-şi primeau musafirii în celălalt capăt al salonului. Şi de astă dată părerile se dovedeau unanime – deşi mai puţin favorabile. Doamna Middleton, cunoscută pentru bunăvoinţa sa, se declară categoric împotriva unei mezalianţe, iar cei din jur o aprobară, dând din cap la

unison. Niciunul dintre ei nu putea pune la îndoială o afirmaţie atât de înţeleaptă.

Din fericire, tocmai atunci îşi făcu intrarea grupul de la Pelham Hall, şi Elizabeth se grăbi să iasă în întâmpinarea scumpei sale surori şi s-o strângă în braţe, plină de afecţiune. Soţul doamnei Bingley se bucura şi el de reîntâlnirea celor două fete, care – după o despărţire atât de lungă – se purtau una cu alta de parcă abia s-ar fi văzut cu câteva zile în urmă.

Jane admiră sincer sala de bal, lăudând modul în care o aranjase sora ei şi mirându-se de calmul lui Elizabeth faţă de atâta lume nouă câtă se afla în jurul ei.

— Zău aşa, draga mea Lizzie, mă uluieşte cât eşti de dezinvoltă! Cred că până şi mama ar fi mândră de felul în care ai pus masa.

Elizabeth tare ar fi vrut să-i destăinuie câteva din frământările şi temerile ei, dar lângă Jane se ivise Caroline Bingley, dornică şi ea să felicite gazda.

— Nu pot să nu-ţi dau dreptate, doamnă Bingley, spuse ea, după ce-o salutase pe stăpâna casei. E uimitor ce bine s-a adaptat doamna Darcy noii sale poziţii sociale – mai ales că nu avea niciun fel de experienţă în acest sens. Iată-le şi pe domnişoarele Kitty şi Mary Bennet, sosite împreună cu noi de la Pelham Hall ca să ia parte la petrecere, profitând de toate avantajele unei companii atât de selecte!

Deşi puţin şocată, Elizabeth se strădui să rămână în limitele politeţii.

— Scumpă domnişoară Bingley, zise ea, sper să te distrezi şi dumneata cel puţin la fel de bine ca şi ele. Soţul meu te-a privit întotdeauna ca pe-o soră, iar Georgiana se bizuie pe sfatul dumitale de femeie cunoscătoare într-ale lumii. Dumneata ai fost la Pemberley cu mult înainte ca eu să-l întâlnesc pe viitorul meu soţ. Eu mă aflu aici doar de când am devenit stăpâna întregului domeniu.

Lăsând-o perplexă pe domnişoara Bingley, Lizzy se îndreptă spre surorile ei mai mici, ascultându-le cu răbdare cum îi relatau a patra – sau a cincea – oară despre boala

mamei şi despre regretul ei de-a nu participa la bal.

Kitty se arăta din cale-afară de entuziasmată. Totuşi, după câteva minute, chiar şi ea rămase impresionată de grandoarea încăperii şi avu grijă să vorbească mai încet ca de obicei.

— Vai, Lizzy, ce rafinament! Ce eleganţă! exclamă ea. Şi câţi domni!

Noroc că măcar la acest bal nu duceau lipsă de tineri cavaleri! îşi zise Elizabeth. Kitty şi Mary puteau dansa după pofta inimii, fără riscul de-a epuiza partenerii. Îşi roti ochii prin încăpere, prinzând privirea soţului, care înţelese îndată că era chemat în ajutor. Preocupat de propriile-i îndatoriri de gazdă, îi conduse pe cei doi fraţi mai mari din familia Brook către grupul fetelor, pentru a face prezentările. Spre încântarea celor două surori Bennett, tinerii le invitară la dans pe acordurile muzicii care abia începuse.

Văzând încântarea de pe chipul fetelor şi veselia ce domnea în salon, Elizabeth trase concluzia că seara se desfăşura exact aşa precum dorise şi, pentru prima oară, începu să spere că s-ar putea distra şi ea.

Deodată, în întreg salonul se aşternu o tăcere adâncă. În prag se ivise căpitanul Thomas Heywood. Îmbrăcat în superba-i uniformă de marină, care-i sublinia trupul zvelt şi frumos proporţionat, căpitanul atrăgea ca un magnet toate privirile, în timp ce el însuşi căuta din ochi gazdele pentru a le saluta după cuviinţă.

— Doamnă Darcy, zise el, grăbindu-se către Elizabeth. Am fost nerăbdător să vă cunosc, încă de când am auzit de venirea dumneavoastră la Pemberley. Şi eu sunt nou-sosit în acest ţinut, ba aş putea spune chiar şi-n Anglia natală, întrucât m-am reîntors abia de curând dintr-o lungă şi dificilă campanie pe mare.

Deşi puţin surprinsă de familiaritatea cu care i se adresase ofiţerul, Elizabeth îşi exprimă întreaga compasiune pentru tânărul întors recent dintr-o misiune de luptă.

— Stimate domn, răspunse ea cu căldură, sunteţi binevenit. În aceste vremuri de restrişte, Marina Majestăţii,

Sale s-a comportat admirabil şi dumneavoastră, ca ofiţer al ei, meritaţi deplina noastră recunoştinţă. Sperăm din suflet ca măcar mâncarea şi băutura noastră vă vor fi pe plac, obişnuit cum sunteţi cu rigorile nobilei meserii pe care aţi ales-o, unde hrana constă doar din pesmeţi şi carne sărată. Cât despre distracţiile din Derbyshire, n-aş şti să vă spun prea mult. După câte aţi văzut, probabil, pe unde aţi umblat, dorim ca măcar să nu ne socotiţi prea plicticoşi.

— Vă dau cuvântul meu că aşa ceva ar fi cu neputinţă! declară tânărul căpitan. Încă de la prima privire, salonul dumneavoastră face de ruşine toate sălile de bal din Gibraltar şi Malta.

Zărind-o pe Georgiana, Elizabeth o chemă să se apropie, prezentându-i-l pe Thomas Heywood. Acesta dădu drumul unui şuvoi de complimente, prea îndeajuns pentru ocazia respectivă – dacă nu chiar în exces. Declară că era orbit de frumuseţea ei, neobişnuit să se afle în preajma unei asemenea splendori. Apoi, lăsându-se din nou în voia pasiunii pentru poezie, începu să declame Georgianei, care-l asculta cu sufletul la gură, ultimele versuri ale mult-îndrăgitului său lord Byron:

Iubito, văd în ochii tăi
Un cer de vară fără de nor
Şi-adâncul lui strălucitor
Ţi-aprinde în priviri văpăi.
Iar ziua n-ar putea nicicând
Să te-nvăluie-aşa blând.[3]

Cum muzicanţii începură din nou să cânte, căpitanul Heywood nu mai pierdu timpul, ci se înclină, oferindu-i braţul şi, spre uluirea partenerului de până atunci – cel mai mare dintre fraţii Middleton – o conduse către ringul de

---

3 Versurile originale în lb. engleză sunt următoarele: *She walks in Beauty like the night/ Of cloudless climes and starry skies/ And all that's best of dark and bright/ Meet in her aspect and her eyes:/ Thus meltowed to that tender light1 Which Heaven to gaudy day denies* (n.t.).

dans.

8

Căpitanul şi Georgiana formau o pereche superbă, care atrăgea privirile tuturor. Nimeni nu mai avea ochi decât pentru ei. Multe mâini se ridicaseră la buze, pentru a ascunde întrebările şoptite.

— Cine-o fi acest tânăr ofiţer, atât de îndrăzneţ? se mirau oaspeţii care mai de care.

Numai Anne de Bourgh, care dansa cu alt partener, nu luase în seamă ce se petrecea în jurul ei. În schimb, lady Catherine – vigilenţa întruchipată când venea vorba de poziţia socială a familiei şi de orice i-ar fi putut aduce prejudicii – se ridică din jilţ, fără un cuvânt, în semn de adâncă dezaprobare, decisă să asigure neîntârziat prioritatea fiicei sale la graţiile uşuraticului ofiţer.

Apropiindu-se de nepotul său, se opri în faţa lui, ţintuindu-l cu privirea.

— Domnule Darcy, i se adresă ea, îţi mulţumesc pentru primirea călduroasă făcută vărului soţului meu. Probabil nu-ţi mai aminteşti că l-ai cunoscut la Rosings pe când era copil. Iată-l acum flăcău de nădejde, deşi aproape lipsit de grija şi afecţiunea unor părinţi. La fel ca dumneata, şi el a rămas orfan încă de la o vârstă fragedă. Totuşi, suferinţa lui a fost eroică. Abia de curând s-a întors în ţară, după grele bătălii navale date în Mediterana. Mă onorează atenţia pe care i-o acordă scumpei mele Anne şi, deşi îndrăznesc să spun că averea lui nu mai e aceeaşi ca pe vremea când îi trăiau părinţii, totuşi rămâne destul de acceptabilă! În plus, te asigur că Anne e încântată să-i răspundă la avansuri.

Caroline Bingley se apropiase, neputându-şi stăpâni curiozitatea. După ce asistă la întreaga scenă, se grăbi să se adreseze domnului Darcy:

— Cum, domnule, dar vărul lui lady Catherine nu-i

rudă cu familia Heywood din Northumberland, vechi prieteni cu alde Bingley? Trebuie neapărat să mi-l prezentaţi şi mie! Avem o groază de lucruri să ne spunem.

De îndată ce căpitanul o abandonă pe Georgiana în braţele unuia din numeroşii ei admiratori, Darcy îl chemă ca să-l prezinte rudei sale nou descoperite.

Domnişoara Bingley îşi exprimă uluirea pentru faptul că nu se cunoscuseră până atunci. Fără îndoială că toţi oamenii de familie bună *trebuiau* să se întâlnească undeva: în Hereford – ţinutul de baştină al căpitanului, în Derbyshire, la Londra sau la Bath.

Heywood îi explică pe un ton abătut că, din păcate, el îşi petrecuse anii tinereţii mai curând pe mare decât în înalta societate. Cu toate acestea – se grăbi el s-o asigure – avea de gând să compenseze îndelungata sa absenţă căutând compania unor fiinţe deosebite, ca cea cu care se întreţinea acum.

Caroline se îmbujoră, însă îşi recăpătă stăpânirea de sine exact la timp pentru a-i sugera că în ţinut existau destule distracţii pentru un om de cultura şi sensibilitatea căpitanului. Amândoi căzură de acord ca el să vină a doua zi la Pelham Hall, ca să facă împreună o excursie.

Câteva clipe mai târziu apăru şi lady Catherine, pornită să-şi recupereze marinarul.

Frumosul ofiţer îi aruncă o privire languroasă domnişoarei Bingley, după care o conduse, galant, pe verişoara Anne pe ringul de dans, unde amândoi începură să se mişte în cadenţa unei muzici populare. Întreaga asistenţă se declară de acord că manierele sale erau ireproşabile.

9

În dimineaţa următoare, Georgiana porni să-şi facă obişnuita plimbare prin parcul de la Pemberley. Cum îi plăcea grozav să colinde pe domeniu, căuta adeseori compania cumnatei sale, de când aceasta sosise la conac. Amândouă se bucurau la fel de mult de aceste mici excursii, în care niciuna nu simţea nevoia unei conversaţii. Natura se arăta atât de darnică, încât orice cuvânt părea o profanare. Deşi tăcute, plimbările lor se desfăşurau într-o atmosferă de caldă afecţiune.

Şi totuşi, astăzi Georgiana preferase singurătatea, întâmplările serii precedente o tulburaseră într-atât, încât simţea nevoia să rămână singură cu gândurile ei. Ea, care hotărâse să nu se mai lase impresionată de un bărbat, constată că nu-şi putea scoate din minte chipul căpitanului Thomas Heywood.

De multă vreme se mândrea cu faptul că rezistă farmecelor tinerilor Stanton, sau ale celui mai mare dintre fraţii Middleton – ori chiar ale lui Richard Brook. Însă căpitanul o luase prin surprindere. Apariţia lui neaşteptată, înfăţişarea romantică, aventurile prin care trecuse şi suferinţele îndelungate – tot ce era legat de el îi înflăcărase imaginaţia. Iar când îi recitase din versurile lordului Byron, avusese brusc intuiţia primejdiei, aşa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme. Cât putea fi de schimbătoare! Nu cumva indiferenţa ei se dovedea o simplă iluzie?

Aerul proaspăt al primăverii îi colora uşor obrazul, în timp ce păşea de-a lungul aleilor presărate cu prundiş sau printre tufe, urcând colina şi traversând crânguri şi poieni. Foarte curând, frumuseţea dimineţii şi propria-i tinereţe o ajutară să-şi recapete buna dispoziţie, aşa că Georgiana porni în căutarea mlădiţelor timpurii, care abia începeau să prindă viaţă. Atentă la vegetaţia înconjurătoare, auzi brusc un foşnet în tufele din spate. Se răsuci pe călcâie, să vadă dacă era vorba de un om sau un animal şi, spre surprinderea ei, dădu cu ochii de silueta unui tânăr.

Înalt, după toate aparenţele un gentleman, tânărul păru şi el mirat de întâlnire. Totuşi, îşi veni repede în fire, adresându-se Georgianei cu cea mai desăvârşită politeţe:

— Iertaţi-mă că vă deranjez. Nu mă aşteptam să vă găsesc aici atât de dimineaţă.

Georgiana făcu ochii mari. Un străin la Pemberley, şi încă unul care o aborda cu atâta familiaritate!

— Sunteţi în avantaj, domnule! răspunse ea cu răceală. Nu-mi amintesc să fi avut plăcerea de-a ne cunoaşte personal.

Tânărul izbucni în ras.

— Câtă candoare, domnişoară Darcy! exclamă el. Dar nici măcar nu mă pot supăra că m-aţi uitat. Aseară am numărat în jurul dumneavoastră nu mai puţin de şase admiratori. Să ştiţi, însă, că v-am fost prezentat. Şi chiar de domnul Darcy. Numele meu e James Leigh-Cooper.

Georgianei îi venea să intre în pământ de ruşine. Acum îşi amintea perfect. Studiind chipul inteligent al arhitectului, se întrebă cum fusese posibil să-l uite atât de repede. Altă dată, o asemenea abatere de la regulile politeţii ar fi făcut-o să se simtă cumplit de stânjenită. Dar ceea ce o tulbura profund acum erau siguranţa de sine şi înfăţişarea extrem de atrăgătoare ale tânărului.

— Vă asigur, domnule Leigh-Cooper, că n-a fost în intenţia mea să vă jignesc, se scuză Georgiana. Aseară mi-au trecut prin faţa ochilor multe chipuri.

— Nu-i de mirare, răspunse el, înclinându-se uşor. Am remarcat şi eu că toate privirile se îndreptau către dumneavoastră. Pe urmă, priveliştea mi s-a părut mult prea frumoasă ca s-o stric cu prezenţa mea. Deşi consider că farmecele mele dau rezultat în multe ocazii, totuşi n-am cutezat să mă înfrunt cu cineva a cărui artilerie îl include pe însuşi lordul Byron.

Pe Georgiana o amuza tonul lui uşor ironic. Vasăzică, şi arhitectul observase avansurile pe care i le făcuse căpitanul!

— Vă referiţi, probabil, la căpitanul Thomas Heywood. Nu-i aşa că recită minunat?

— Adevărat, încuviinţă tânărul. Atât de minunat încât aproape nici nu bagi de seamă că versurile se adresează unei femei brunete, în timp ce dumneavoastră, domnişoară,

sunteţi blondă ca o rază de soare.

Ea se înroşi auzind complimentul. Ce îndrăzneală din partea acestui străin să-l contrazică pe căpitanul Heywood – figură eroică şi, în acelaşi timp, văr prin alianţă cu lady Catherine! Auzi colo tupeu, să găsească nod în papură chiar versurilor scrise de lord Byron! Fu cât pe ce să-l întrebe cum de găsise el răgazul să citească versuri, când căpitanul îşi slujise ţara – dar se stăpâni şi schimbă subiectul, aducând vorba despre Pemberley.

— Fratele meu are încredere deplină în dumneavoastră, domnule Leigh-Cooper, zise ea. Vă consideră unul din puţinii artişti din Anglia capabili să se ocupe de domeniul la care ţine atât de mult.

Simţind că tonul ei devenise mai îngăduitor, tânărul zâmbi, apoi răspunse cu seriozitate:

— Vă asigur că mă străduiesc să nu-l dezamăgesc. Iar pe dumneavoastră, domnişoară Darcy, v-aş ruga să nu vă temeţi c-aş putea ştirbi ceva din graţia şi frumuseţea domeniului Pemberley. Îmi permiteţi să vă explic mai pe larg?

Îi oferi braţul, iar Georgiana i-l acceptă, prea surprinsă ca să-l mai refuze. Arhitectul o conduse pe aleea de la miazăzi, traversând pajiştea care ducea spre râu şi unde se găsea un dâmb de unde amândoi puteau contempla priveliştea. Se opriră aici, plimbându-şi privirea admirativ peste întreg domeniul.

— Iată – zise el, întinzând braţul – acesta este Pemberley! Vedeţi ce piatră frumoasă şi ce minunat se profilează pe verdele pădurii? Aşa vreau să rămână. Cum spunea Alexander Pope trebuie păstrat „spiritul locului”. Unii ţin morţiş să-şi decoreze casele fără nicio legătură cu stilul lor originar sau cu natura înconjurătoare. Eu, însă, mă voi strădui să menţin Pemberley aşa cum este.

Conversaţia continuă pe aceeaşi temă, cu comentarii aduse la adresa influenţei italiene în construcţia marilor vile a căror înfăţişare se potrivea, desigur, cu plaiurile Lombardiei, nu şi cu gardurile vii tipic englezeşti.

— Eu unul nu pretind c-aş fi adeptul unei şcoli anume,

încheie tânărul, însă încerc s-aleg ce-i mai frumos în fiecare stil, îngemănând grandoarea unui palat cu farmecul peisajului natural. Vedeţi, un simplu pod construit acolo, şi priveliştea dinspre sud s-ar deschide mai frumos ca niciodată. Abia atunci veţi putea admira conacul în toată măreţia lui, fără niciun adaos artificial.

În glasul lui se ghicea o pasiune autentică. Aproape uitase că se afla în prezenţa Georgianei. Tânăra domnişoară era profund mişcată de cele auzite. Ascultându-l cum vorbea, descoperea o nouă înfăţişare a conacului Pemberley, pe care n-o cunoscuse niciodată. Aşadar, începu să-l privească şi pe arhitect cu alţi ochi.

10

Întorcându-se spre casă, cei doi tineri o zăriră îndreptându-se spre ei pe doamna Darcy, însoţită de un bărbat în uniformă elegantă de marină. Georgiana, care, ascultându-l pe arhitect, nici nu-şi dăduse seama cum trece timpul, deveni brusc conştientă că nu se cuvenea să fi zăbovit atât de mult lângă el. O fată tânără, plimbându-se singură cu un străin! Brusc, se simţi nespus de stânjenită.

O bucura faptul că ofiţerul venise s-o caute în grădină, dar s-o găsească astfel, cu părul răvăşit de vânt, şi în compania unui alt bărbat era o întâmplare cât se poate de nefericită.

Într-adevăr, căpitanul se prezentase la conac dis-de-dimineaţă, declarându-i doamnei Darcy că-i fusese peste puteri să stea departe de cele două frumuseţi de la Pemberley. Aflând de la Elizabeth că Georgiana ieşise să-şi facă plimbarea de dimineaţă, insistase s-o aştepte în salon. Cum doamna Darcy îl asigurase că tânăra ei cumnată se va întoarce în curând, petrecuseră împreună cam un ceas, într-o conversaţie agreabilă. Dar fiindcă Georgiana tot nu apărea, iar căpitanul Heywood trebuia să meargă la o întâlnire (deşi nu se grăbea să-şi ia rămas-bun), Elizabeth îi

propuse să pornească amândoi în căutarea ei.

În pofida salutului său însufleţit, era limpede că Thomas Heywood începuse să-şi cam piardă răbdarea.

— Scumpă domnişoară Darcy! exclamă el. Ce plăcere să te revăd şi ce culoare frumoasă şi sănătoasă ai prins în obraji! Zău că merita să te aştept o oră, dacă nu chiar mai mult!

Georgiana nu găsea cuvinte să-i răspundă. Ce ghinion să-l întâlnească tocmai acum!

Remarcând încurcătura tinerei sale prietene, doamna Darcy se grăbi să facă prezentările, explicându-i căpitanului că domnul Leigh-Cooper fusese angajat pentru a renova conacul Pemberley.

— Ne socotim extrem de norocoşi să-l avem printre noi pe acest domn, despre ale cărui realizări la Hardwycke Hall cu siguranţă c-ai auzit şi dumneata, încheie Elizabeth.

— Frumosul Hardwycke Hall! murmură nostalgic căpitanul. Mi-l amintesc încă din copilărie. Ce meserie nobilă e aceea de arhitect! Şi ce ocazie minunată să lucraţi la Pemberley! Dimensiunile conacului îngăduie tot felul de amenajări moderne. Ce prilej extraordinar pentru un tânăr ambiţios! Fără îndoială că aveţi în plan şi o menajerie de păsări.

Oarecum surprins, Leigh-Cooper îi răspunse că nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva.

— Cum! se miră căpitanul. Nu vreţi o menajerie de păsări? Păi bine, dragă prietene, lady Jennings are vrăbii de Java, sturzi şi privighetori – ca să nu mai pomenesc de celelalte păsări. Toată Londra nu vorbeşte decât despre asta. Nu se poate să nu fii în pas cu moda.

După ce-l ascultă cu atenţie – deşi destul de rezervat – Leigh-Cooper îi explică răbdător că pe domeniul Pemberley el unul nu vedea niciun loc potrivit pentru construirea unei menajerii.

Însă căpitanul nu se dădu bătut cu una, cu două.

— Cum, domnul meu! insistă el. Dar sunt convins că un artist ca dumneata poate găsi nu unul, ci o duzină de locuri – numai să vrei să le cauţi.

— Poate că, totuşi, domeniul Pemberley ar arăta cu mult mai bine de-ar încăpea pe mâna dumneavoastră… murmură de-abia şoptit arhitectul.

Auzindu-l, Georgiana simţi nu val de simpatie pentru căpitan. În aceeaşi clipă, admiraţia pentru Leigh-Cooper i se topi ca prin farmec. Iată că individul îşi dădea, în sfârşit, arama pe faţă! Nu era decât un arhitect ţâfnos. Ce-i venise să arate atâta dispreţ faţă de un om de două ori mai priceput ca el? Şi culmea! Căpitanul Heywood îi mai găsise şi împreună!

Căpitanul, însă, socoti mai înţelept să se prefacă a nu-l fi auzit, aşa încât răspunse cu galanterie:

— Sunt convins că puteţi face minuni.

Apoi, întorcându-se spre Georgiana, adăugă:

— Ce încântare să pot vedea din nou un chip de englezoaică! Mulţi slăvesc în cântece frumuseţile Italiei şi Spaniei, dar – după mine – nimic nu se compară cu obrazul trandafiriu al fetelor din Anglia.

Şi, fără alte comentarii, o conduse înapoi către conac.

Doamna Darcy, care rămăsese împreună cu Leigh-Cooper, încercă să dreagă situaţia.

— Domnul Darcy şi cu mine am avut deja plăcerea să vă admirăm reuşitele artistice, zise ea, pornind spre casă alături de tânărul arhitect. Când am vizitat-o pe lady Hardwycke, cu mai puţin de două luni în urmă, am rămas uluiţi de ce-aţi realizat acolo. Eu nu mai fusesem la Hardwycke Hall, însă domnul Darcy m-a asigurat că noul aspect al clădirii întrecea toate aşteptările. Mi-a plăcut mai ales cum aţi aranjat biblioteca. După părerea mea, cărţile – la fel ca şi cei mai buni prieteni – merită cea mai frumoasă încăpere din întreaga casă – ori exact asta aţi făcut şi dumneavoastră.

— Vă felicit pentru bunul-gust, doamnă! zâmbi arhitectul, măgulit de complimentele lui Elizabeth. Mulţi au lăudat strălucirea galeriei de portrete sau măreţia scării principale. Deşi puţină lume remarcă acest lucru, totuşi eu prefer încăperile cu decoraţie mai simplă.

Din tonul sigur pe sine al arhitectului, Elizabeth

înţelese că tânărul nu părea să sufere de un exces de modestie. Totuşi, înclina să-i ierte această slăbiciune omenească, întrucât nu numai că era extraordinar de talentat, dar o inclusese şi pe ea între puţinele persoane cu discernământ pe care le cunoscuse.

— Înseamnă că avem aceleaşi gusturi, zise ea. Atât eu cât şi domnul Darcy nutrim convingerea că munca depusă de dumneavoastră aici, la Pemberley, va fi cu totul altfel decât majoritatea lucrărilor de renovare, care „înfrumuseţează" o clădire până la limita suportabilului.

Amândoi îşi continuară drumul, discutând cu însufleţire despre nerozia dorinţei de-a moderniza cu orice preţ. Captivat de subiect, Leigh-Cooper îşi aminti de una din comenzile sale cele mai recente.

— Nici n-o să vă vină să credeţi, spuse el, dar de curând am refuzat o doamnă, al cărei nume sunt convins că-l cunoaşteţi. Dumneaei dorea să-i construiesc o… locuinţă pentru tigrul pe care-l creştea pe lângă casă – primit în dar de la soţul ei, aflat în India, la Rangoon!

— Ba să ştiţi că vă cred! râse Elizabeth. De-aş fi bărbatul unei asemenea femei, zău c-aş face tot posibilul să rămân în India!

— Ce norocoşi sunt cei ce vor să ţină pas cu moda! oftă arhitectul. Cât de repede uită de limitele bunului simţ! Moda care-i influenţează devine astfel din ce în ce mai bizară şi mai scandaloasă. După cum aţi aflat, în Londra sunt la mare preţ menajeriile de păsări. Ai zice că Anglia duce aşa mare lipsă de păsări încât a ajuns să le importe din Virginia sau Java!

Cum ajunseseră aproape de intrare, Elizabeth se strădui să-şi ascundă surâsul amuzat. În sinea ei îşi spuse că, în ciuda sincerităţii sale oarecum brutale, totuşi Leigh-Cooper era un tânăr demn de toată lauda. Mai mult chiar, îşi dădea seama că începea să-l placă.

Partea a doua

11

Între timp, căpitanul Heywood, care pornise înainte cu Georgiana, profită de ocazie şi începu să-şi ridice în slăvi norocul de-a se afla într-o companie atât de plăcută – sau, mai pe scurt, că se găsea la braţul unei domnişoare încântătoare. După această declaraţie începu să-şi amintească de balul dat cu o seară înainte, repetând iar şi iar ce minunat petrecuse acolo.

— De felul meu, sunt cam ursuz! adăugă căpitanul. Mărturisesc că-s mai obişnuit cu furtunile de pe mare decât cu conversaţia de salon. Dar teama mea la gândul că voi întâlni o societate aşa aleasă s-a risipit îndată, graţie primirii călduroase făcute de doamna Darcy şi, desigur, de către dumneavoastră – încheie tânărul, cu o plecăciune.

Măgulită, Georgiana nu putea decât să se îmbujoreze de plăcere.

— Atunci mi-am dat seama, continuă căpitanul, că am lipsit prea mult din scumpa noastră Anglie. Oh, domnişoară Darcy, priveşte aceşti stejari bătrâni… sau mestecenii cei delicaţi… şi plânge-mă pentru îndelungatul meu exil. Câtă splendoare e la Pemberley!

Şi-i surâse fetei cu atâta graţie, încât ea trebui să-şi adune tot curajul ca să-i răspundă:

— Sosirea dumneavoastră la bal m-a luat prin surprindere, îndrăzni ea. Nu ştiam că în familia mătuşii mele există cineva care-a luptat pentru ţară.

Încântat, ofiţerul renunţă să mai spună altceva, în schimb, se aplecă puţin spre Georgiana. În aceeaşi clipă, însă, amândoi observară că Elizabeth şi Leigh-Cooper se apropiau, astfel încât căpitanul se trase repede înapoi.

— Ce dimineaţă minunată! exclamă el entuziasmat.

Apoi, schimbând brusc tonul:

— Păcat că nu pot să rămân mai mult la Pemberley!

Oarecum surprinsă, doamna Darcy insistă totuşi să-i

ofere ceva de băut înainte de plecare, însă el refuză politicos. Era convins că ospitalitatea gazdelor de la Pemberley n-avea egal, iar mesele servite aici erau faimoase în tot ţinutul Midlands. Numai că el şi-aşa întârziase mai mult decât se cuvenea. Aşadar, furişând o privire spre Georgiana, se îndepărtă cu paşi mari.

— Ce grăbit e căpitanul! remarcă Elizabeth, văzându-l cum se îndreptă spre grajduri. Însă, măcar într-o privinţă, are perfectă dreptate: ne bucurăm de o dimineaţă minunată. Aerul de primăvară e atât de proaspăt! Ce-ar fi totuşi să mergem la masă, unde ne aşteaptă friptură rece şi prăjituri? Sper că ne veţi face plăcerea de-a fi invitatul nostru, domnule Leigh-Cooper.

Tânărul acceptă cu mare plăcere. Plimbarea de dimineaţă fusese îndelungată, aşa că o gustare i-ar fi prins bine înainte de a-şi relua îndeletnicirile.

Elizabeth se arătă grozav de încântată. În dimineaţa aceea, doamna Hedges pregătise o plăcintă cu carne de porumbel şi, cu siguranţă, arhitectul îl familiarizase deja cu noul mod în care se servea gustarea în aristocraţie. Aşadar, n-avea rost să mai zăbovească.

Râzând, domnul Leigh-Cooper îşi urmă gazda în sufragerie.

Georgiana de-abia îşi mai stăpânea furia. Aşteptase cu nerăbdare să discute între patru ochi cu Elizabeth. Punea mare preţ pe părerile cumnatei ei. Acum, după plimbare, Georgiana îşi ordonase gândurile, recăpătându-şi un calm de invidiat.

Cât de inteligentă ar fi considerat-o căpitanul! Cât devenise de prudentă şi ce puţin îi păsa de avansurile tânărului ofiţer!

Dar domnul Leigh-Cooper stricase totul. Întâlnirea din grădină întrerupsese meditaţia singuratică a Georgianei. Purtarea arhitectului faţă de căpitanul Heywood fusese de-a dreptul obraznică. Şi iată că din nou se amesteca unde nu-i fierbe oala – de astă dată la invitaţia doamnei Darcy. Georgianei aproape că-i venea să plângă.

În drum spre sufragerie le ieşi în cale doamna

Reynolds, cu o scrisoare sosită de la Longhourn. Elizabeth o luă, temându-se să nu conţină cine ştie ce veşti proaste. Deşi nu făcuseră nimănui confidenţe, atât Jane cât şi ea se văzuseră puse într-o situaţie neplăcută datorită absenţei mamei de la petrecerea din ajun. Amândouă surorile se obişnuiseră de multă vreme cu capriciile doamnei Bennet. Dar dacă mama nu venise la bal la Pemberley, atunci însemna că era cu adevărat bolnavă.

Cuprinsă de o adâncă nelinişte, nu se putu abţine să nu citească scrisoarea chiar atunci. Cerându-şi scuze de la ceilalţi, sub pretextul că primise un mesaj urgent, îi îndemnă să se aşeze la masă fără ea, fiind convinsă că domnişoara Darcy va face oficiile de gazdă. Lăsând-o astfel pe biata Georgiana să se descurce cum o şti, Elizabeth se grăbi să se retragă în apartamentul său.

12

Salonul în care Georgiana îşi condusese oaspetele era una dintre cele mai frumoase încăperi ale conacului. Lumina dimineţii pătrundea pe fereastra dinspre nord, punând în valoare mobilierul şi tapiţeria, în depărtare se zărea pajiştea cu castani spanioli, iar dealurile împădurite începeau să prindă culoarea primăverii. Niciun ungher al salonului nu rămăsese ascuns în întuneric. Totul era o încântare pentru ochi.

Şi totuşi, domnişoara Darcy era atât de iritată încât rămânea indiferentă la frumuseţea încăperii şi-a luminii care-o învăluia. Iată că din nou se găsea singură cu tânărul acesta plin de ciudăţenii, care acum se sprijinea dezinvolt de şemineul înalt, din piatră. În absenţa lui Elizabeth, trebuia să se mulţumească numai cu compania lui, şi încă străduindu-se să pară cât mai politicoasă.

Prima ei grijă fu să ceară să li se aducă ceva de băut, îndatorire de care se achită cu mare grabă. Când servitorii plecară la treburile lor, Georgiana îl întrebă pe domnul

Leigh-Cooper dacă nu-i era prea cald, iar el răspunse că se simţea cum nu se poate mai bine. În clipa următoare se aşternu tăcerea.

Georgiana îl aşteptă să spargă gheaţa, însă el se mulţumi s-o privească fără un cuvânt – până când liniştea păru să-i înghită cu totul.

Într-un târziu, gândind că măcar unul dintre ei trebuia să aducă în discuţie un subiect – fie el cât de banal –, Georgiana recurse la cea mai elementară axiomă a tinerelor cu educaţie aleasă, şi anume că toţi cei din lumea bună se înrudesc între ei.

— Domnule Leigh-Cooper, începu ea, se întâmplă cumva să fiţi rudă cu familia Leigh din Devonshire? Domnul George Leigh – pe care am avut plăcerea să-l cunosc personal – e bun prieten cu naşul nostru, sir Geoffrey Portland.

— Mă mir că mă întrebaţi aşa ceva, veni răspunsul. Leigh e un nume destul de comun. *Se prea poate* ca familiile noastre să fie înrudite, dar nu înţeleg de ce v-aţi şi grăbit să faceţi această presupunere.

Fără voia ei, Georgiana se simţi deranjată de tonul arhitectului.

— Pentru că, replică fata, dacă *dumneavoastră* v-aţi trage din acea familie, cu siguranţă i-aţi cunoaşte şi celelalte legături de rudenie. Domnul Leigh e văr primar cu însuşi ducele de Norfolk.

— Serios? se miră arhitectul. Vasăzică dumneavoastră credeţi că orice persoană de excepţie se înrudeşte cu aristocraţia? Regret să vă dezamăgesc, stimată domnişoară Darcy, însă familia *mea* face excepţie de la această regulă. Până în prezent, din câte ştiu, nu avem printre noi nici măcar un singur baronet sau viconte – deşi ne socotim la fel de respectabili ca mulţi alţii, dacă nu chiar deasupra lor.

Georgiana rămase fără replică. Înfumurarea domnului Leigh-Cooper depăşea orice limită. Şi când te gândeşti că arhitectul – deşi excepţional de talentat – nu avea niciun fel de relaţii în înalta societate! Fără îndoială că era un om deosebit, dar – în acelaşi timp – încăpăţânat şi mult prea

sigur pe sine. Totuşi, când admiraseră împreună Pemberley, gândiseră la unison. Ce păcat că nu era de viţă nobilă!

Din fericire, apărură slujitorii, aducând băutură şi gustări. James Leigh-Cooper se servi din toate, fără ca discuţia precedentă să-i fi stricat câtuşi de puţin pofta de mâncare. După părerea lui, nu spusese nimic nelalocul său. Georgiana îl urmări, surprinsă, cum golea farfurie după farfurie. La urma urmei, nu era chiar atât de mândru încât să dispreţuiască satisfacţia unei mese bune.

13

În ochii celor mai mulţi, scrisoarea sosită din Longhourn n-ar fi trezit alt sentiment decât o profundă uşurare.

Mesajul cuprindea cele mai bune urări ale doamnei Bennet către scumpa ei Lizzy, precum şi presupuneri legate de frumuseţea balului, rochia scumpei sale fiice şi cuceritorul fel de a fi al lui Fitzwilliam. În încheiere, mama îi dorea multă sănătate, amintindu-i intenţia de-a veni în Derbyshire în următoarele două săptămâni. Oricine ar fi primit o astfel de înştiinţare n-ar fi putut să nu se simtă în culmea încântării.

Nu şi Elizabeth care, cunoscând prea bine scrisul dezordonat al mamei sale, ghicea în el o agitaţie pe care alţii n-ar fi remarcat-o. Hotărârea neaşteptată a soţilor Bennet de-a se alătura celor patru fiice ale lor, precum şi aluzia mamei la unele dificultăţi financiare din ultimele săptămâni semnalau o grabă care dezminţea tonul nonşalant al întregii misive. În pofida faptului că doamna Bennet trecea sub tăcere motivul neliniştilor sale, Elizabeth fu cuprinsă de sumbre presimţiri. La urma urmei, nu trecuse mult de când indiscreţia Lydiei aproape ruinase reputaţia familiei. Doamna Darcy îşi amintea prea bine disperarea acelor zile şi se temea grozav să nu aibă iar

necazuri.

Totuşi, îndatoririle de stăpână a conacului Pemberley nu-i îngăduiau luxul de a-şi face griji premature. Alungându-şi gândurile negre, se grăbi să meargă în salon.

Aici îi găsi pe cei doi tineri, aşezaţi lângă platourile aproape goale şi discutând cu însufleţire. Georgiana era veselă şi îmbujorată, arătându-se extrem de prietenoasă. Cu toate acestea, cu numai câteva minute în urmă păruse că nu-l prea agrea pe arhitect. Cum era posibil ca antipatia ei la adresa tânărului să fi dispărut atât de repede? Cu un bărbat că James Leigh-Cooper, lucrul era perfect posibil. Omul acesta avea un fel de-a fi cuceritor şi ştia să vorbească minunat despre pasiunile sale.

Însă atunci când se apropie ca să participe la conversaţie, situaţia i se prezentă într-o lumină cu totul nouă.

— Sunt convins, domnişoară Darcy, că nu puteţi pune atât preţ pe modă încât să renunţaţi la propriile dumneavoastră gusturi, numai ca să-i satisfaceţi toanele!

Indignată, Georgiana vru să-i răspundă, însă zărindu-şi cumnata în prag, se răzgândi şi tăcu. Amândoi tinerii se ridicară, iar domnişoara Georgiana o invită pe Elizabeth să ia loc la masă.

James Leigh-Cooper nu renunţase, însă, la dispută, aşa că se întoarse către doamna Darcy.

— Mă bizui pe bunul dumneavoastră simţ, doamnă! zise el. Domnişoara şi cu mine avem păreri diferite în ce priveşte autenticul bun-gust şi capriciile trecătoare ale modei. Aţi accepta să fiţi atât de bună şi să ne spuneţi care e opinia dumneavoastră?

— Nici gând! zâmbi Elizabeth. Nu doresc pentru nimic în lume să fiu arbitrul unei astfel de dispute – mai ales că vorbele dumneavoastră arătă limpede de care parte înclinaţi balanţa.

— Aţi ghicit, se înclină tânărul. Speram că voi fi în stare să prezint ambele puncte de vedere cu oarecare imparţialitate. Însă micile mele slăbiciuni n-au nicio şansă în faţa unei inteligenţe ca a dumneavoastră.

— Nu vă faceţi griji! îl linişti Elizabeth, începând să râdă de-a binelea. Şiretlicurile sunt arme tipic femeieşti şi nu s-ar potrivi unui bărbat dârz ca dumneavoastră.

Georgiana urmărea discuţia cu ochii mari de uimire. Cum! Omul acesta putea să fie şi galant? Ştia să şi glumească? În prezenţa cumnatei ei, arhitectul părea că se simte în largul său. Câtă deosebire faţă de felul cum vorbea cu ea! Ce ton tranşant, ce atitudine categorică adopta în conversaţiile lor! Oare de ce?

— După părerea mea, domnul Leigh-Cooper n-ar trebui să-şi facă griji în ce priveşte „arsenalul” său de şiretlicuri, spuse Georgiana. Eu cred că, în general, se arată neobişnuit de sincer şi direct… aproape că nu-i pasă dacă pe alţii îi răneşte!

— Candoarea mea – răspunse arhitectul, adresându-i un zâmbet – mi-a fost întotdeauna de mare folos. Totuşi, buna-cuviinţă mă împiedică să-i dau frâu liber şi să remarc, de pildă, efectul unei discuţii aprinse asupra tenului unei tinere domnişoare.

Spre ruşinea ei, Georgiana simţi că se înroşeşte şi mai tare. Întorcându-se către cumnata sa, o văzu râzând cu poftă. Cum Elizabeth nu-i observase încurcătura, nici vorbă să-i întindă o mână de ajutor. Hotărât lucru, prezenţa tânărului arhitect avea asupra Georgianei o influenţă din cale-afară de tulburătoare.

14

Jane îşi primise corespondenţa de la Longhourn cu aceleaşi sentimente ca şi sora sa. Şi ea ghicise în scrisul mamei mai mult decât o simplă exprimare dezlânată. Jane era sigură că se întâmplase ceva rău.

Cum, însă, soţul ei nu-i împărtăşea tulburarea, Jane se hotărî ca, de dragul lui, să nu-şi trădeze temerile. Deşi admira fără rezerve optimismul altora, totuşi această trăsătură îi lipsea cu desăvârşire. Crescând în ironiile

usturătoare ale tatălui şi alături de o soră ca Elizabeth, neîndurătoare faţă de vanitatea omenească, Jane căpătase o capacitate de înţelegere mai mare decât i-ar fi permis în mod normal poziţia ei socială. Totuşi, delicateţea o împiedicase adeseori să spună ce gândea. În anii copilăriei, fusese martoră – mai mult decât oricare alta din surori – la consecinţele nefaste ale unui mariaj între doi oameni nepotriviţi ca intelect. Prin urmare, luase hotărârea de-a evita cu orice preţ o greşeală asemănătoare. Uneori era tentant să-i arate lui Bingley slăbiciunile uneia sau alteia dintre cunoştinţele lor, însă de fiecare dată reuşea să se stăpânească, ferindu-se să pară mai deşteaptă decât soţul ei.

Cu toate acestea, trebuia să admită că sosirea părinţilor ei era cea mai plăcută veste pe care o primise de la vizita bătrânei mame a domnului Hurst, cu puţin înainte de ziua Sfântului Martin. Îi mai rămânea acum să împărtăşească fericita noutate vecinilor şi prietenilor ei, după care să se îngrijească să îngraşe trei – ba nu, chiar patru – găini, în aşteptarea musafirilor.

— Ceea ce mă bucură în primul rând, zise Bingley, e că părinţii tăi au hotărât să stea cu noi, şi nu la Pemberley. Şi asta, deşi ştiau că avem deja în ospeţie pe surorile mele şi-ale tale. Ah, scumpa mea Jane, vezi şi tu cât suntem de solicitaţi!

— Aşa mi-ar plăcea şi mie să cred, răspunse soţia lui. Totuşi, mă încearcă bănuiala că alegerea lor ţine mai puţin de recunoaşterea meritelor noastre de gazde, cât de teama de-a se duce la Pemberley. Poate ţi-aduci aminte că ultima oară când a locuit acolo, mama ajunsese pur şi simplu să-i fie frică de stăpânul casei!

— Mda, ştiu şi eu că amicul meu Darcy lasă uneori o astfel de impresie asupra celorlalţi, încuviinţă Bingley. Pe de altă parte, însă, îl cunosc a fi un om amabil şi curtenitor. Mărturisesc că nu mă aşteptam s-o înfrunte pe doamna Bennet, pe care eu unul o consideram a fi greu de îmblânzit.

— Ei bine – zise Jane – aici, la Pelham, va fi scutită de

situaţii penibile ca cele de atunci. Dumneata, domnule Bingley, eşti omul cel mai blând de pe pământ.

— Iar dumneata, femeia cu inima cea mai bună şi mai generoasă! declară el, înflăcărat. Ah, scumpa mea, ce veşti! Ce veşti! Abia aştept să le comunic lui Louise şi lui Caroline.

Lesne de înţeles că celor doi soţi iubitori le rămâneau multe de făcut pentru a-şi întâmpina vizitatorii, găzduindu-i cu tot confortul. Jane trebuia să se ocupe de bucătărie şi de casă, în timp ce Charles avea să treacă pe la toţi vecinii, spre a le împărtăşi vestea cea bună.

Doamna Bingley şi doamna Randall căzură imediat de acord că sarcina acesteia din urmă nu era dintre cele mai uşoare. Menajera trebuia să se ocupe de supa cremă, de plăcintele cu porumbei; fără a uita să guste berea de ghimbir, să fiarbă bine untul negru şi să pregătească prăjituri cu prune sau cu alte fructe, checuri, cornuleţe şi jeleuri. Credincioasa doamnă Randall îşi exprimă îndoielile cu privire la carnea de vânat şi de porc care rămăsese. Doamna Bingley se plânse că era încă prea devreme pentru miel.

Charles Bingley, care-şi încheiase redingota, gata de plecare, fu nevoit să mai întârzie puţin în compania surorilor sale, abia întoarse dintr-o excursie prin împrejurimi. Felul de-a fi al lui Caroline se dovedi neobişnuit de amical. Astăzi dădea dovadă de o însufleţire şi o căldură sufletească pe care fratele său nu prea avusese ocazia s-o întâlnească. Era limpede că fata avea chef de conversaţie. De altfel, nici nu coborâse bine scara, că ea îi şi adresă cuvântul:

— Ah, frate dragă, parcul tău e o adevărată încântare! Nu mă mai satur să mă plimb prin el. Şi câte minuni ale naturii: pădurea de conifere… tufele de flori… Tocmai am discutat pe această temă cu cineva din grupul nostru – un bărbat cu un ascuţit simţ al observaţiei, cu gusturi alese şi cunoscător într-ale modei – care a avut amabilitatea de-a puncta câteva neajunsuri ce se cer îndreptate. Charles, ceea ce-ţi lipseşte la Pelham e metoda. Dacă vrei să fii respectat ca stăpân al proprietăţii Pelham Hall, trebuie

neapărat să tai pădurea şi pâlcul de copaci de lângă grajduri. E nevoie ca pajiştea să fie mai bine îngrijită şi copacii plantaţi mai simetric. Dragă frate, cuvântul-cheie e precizia – aşa ne învaţă un cunoscător. Precizia e principalul criteriu după care se călăuzeşte cine vrea să fie în pas cu moda.

Charles se simţi măgulit de interesul arătat de sora sa – chiar dacă nu pricepuse mare lucru din discursul ei. Deşi rareori se abţinea să nu-i dea sfaturi lui Charles, referitor atât la casa, cât şi la viaţa lui, totuşi niciodată nu-şi exprimase o opinie atât de doctă asupra parcului de la Pelham Hall. Cu siguranţă că ideile aparţineau altei persoane – probabil cineva care fusese de curând la Londra.

— Cum, scumpa mea Caroline? exclamă el. Vrei să spui că trebuie să schimbăm marile daruri ale naturii? Fără îndoială că parcul e mai frumos aşa cum e. Dragile mele, continuă el plin de însufleţire, să vă spun vestea cea mare! Tocmai am aflat că vom avea privilegiul de-a primi în ospeţie pe părinţii scumpei mele soţii. Cât de curând. În următoarele două săptămâni. Nu-i aşa că-i grozav? Va trebui să-i întâmpinăm cu toate onorurile, poate chiar să dăm şi noi un bal, aici, la Pelham Hall, ca să-i prezentăm vecinilor. Nu credeţi că-i mai bine să ne facem cunoscuţi în Derbyshire printr-o petrecere ca-n basme, decât tunzând copacii din grădină?

Doamna Hurst se arătă atât de interesată de noutate încât catadicsi să răspundă.

— Să-i prezentăm vecinilor pe domnul şi doamna Bennet? Sper că glumeşti, Charles.

Caroline era amuzată la culme.

— Dragul meu frate, ar fi cazul mai curând să-i ţineţi lângă voi, între patru pereţi, şi să vă rugaţi la Dumnezeu să nu afle nimeni c-au călcat pe-aici.

Tocmai atunci îşi făcu apariţia trăsura care le aducea acasă pe Kitty şi pe Mary Bennet, după vizita făcută Sophiei Middleton. Deşi se cunoscuseră abia cu o seară în urmă, până dimineaţă se împrieteniseră la cataramă, ajungând chiar şi la confidenţe. Amândouă surorile intrară în casă ca

o vijelie, trăgând-o după ele pe Jane.

— Ah, frate! ciripi Kitty. Ce dimineaţă încântătoare! Ce bine ne-am distrat cu Sophia şi cum am mai râs! Cred că Middleton Hall este ceva mai mare decât Pelham, însă acolo n-au decât două trăsuri, iar livada nici nu se compară cu a voastră. Doamne, ce-am mai râs! Jane zice c-o să vină mama şi cu tata. Abia aştept să le-o prezint pe Sophia. Ce zici, Mary, nu-i aşa că Frank Middleton e un tânăr nespus de chipeş?

— Unele fete îl consideră astfel, răspunse Mary. Sau poate chiar îl plac destul de mult. Pe mine, însă, nu mă cucereşte frumuseţea. Mai curând mă atrage intelectul.

Kitty nici nu-i acordă atenţie. De altfel, niciodată n-o interesa prea mult ce spunea Mary, mulţumindu-se cu simpla ei prezenţă, ca ascultător.

— Vai, cum ne-am distrat! Zău că Sophia şi cu mine am râs până ne-au dat lacrimile. Să vedeţi când a vărsat apă pe livreaua lui Watkin – Doamne, ce urâţenie! În viaţa mea n-am întâlnit pe cineva aşa urât! Am râs atât de tare încât mă mir că nu s-a auzit la Pelham.

Caroline Bingley consideră că îndurase îndeajuns. Aşteptă o mică pauză în torentul acesta de vorbe, dar cum nu venea niciuna, o întrerupse pe Kitty fără şovăire.

— Din relatarea ta privind „aventurile” acestei dimineţi, înţeleg că vei şti cum să-ţi petreci timpul aici, la Pelham Hall! începu ea. Iar dacă vor sosi şi părinţii, atunci sunt convinsă că niciunul dintre vecinii noştri nu va rata ocazia de a-i cunoaşte. De-abia aşteptăm să înceapă distracţia!

Zicând acestea, se ridică, pornind spre bibliotecă împreună, cu doamna Hurst, pentru a consulta ultimele reviste despre „ameliorarea peisajului”.

15

Jane urmări plecarea celor două surori Bingley cu

sentimente amestecate, dar, în primul rând, cu o profundă uşurare. Răceala Louisei, eleganţa şi indiferenţa lui Caroline creaseră în salon o atmosferă apăsătoare care se risipise numai odată cu plecarea lor. Din punctul ei de vedere, şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea cu totul altfel, însă de dragul lui Charles, se prefăcea că nu le bagă în seamă. Totuşi, nu putea nega realitatea: oriunde se aflau, surorile Bingley răspândeau în jurul lor un suflu de gheaţă.

Nu apucă, însă, să mediteze prea mult timp la defectele lor şi la remarcabila bunăvoinţă a lui Charles, că în prag se ivi valetul, aducând altă scrisoare, a cărei caligrafie o recunoscu din prima clipă ca fiind cea a surorii ei, Lydia. Cu sufletul cuprins de nelinişte, o deschise şi începu să citească:

Brighton, luni, 22 aprilie.

Scumpa mea Jane,

Ce minunat că mama şi tata vor veni direct la voi! Sigur că şi noi, aşa cum spune mama, aşteptăm cu nerăbdare să ne alăturăm familiei cu această fericită ocazie. Cum dragul meu Wickham a reuşit să-şi ia câteva zile libere de la regiment, vizita la Pelham nu ne pune nicio problemă. Regret că n-am putut sosi mai devreme, pentru bal. Ce grozav ar fi fost să fim cu toţii împreună! Mi-e tare dor să te văd şi să-ţi cunosc casa cea mare şi frumoasă. Mama mi-a povestit o mulţime de lucruri despre Pelham Hall şi despre superba cuvertură de pat din dormitorul tău. Când o să afle nevasta maiorului Ainsley unde ne ducem, o să crape de invidie. Cât despre Pemberley, unde a copilărit iubitul meu soţ, am senzaţia că deja cunosc acele locuri. Scumpă surioară, abia aştept să sosească sfârşitul săptămânii.

A ta, Lydia.

Această ştire de ultimă oră avu darul de-a spori frământările lui Jane. Nu numai că părinţii ei urmau să tulbure armonia existentă acum la Pelham Hall, dar vor mai

beneficia şi de contribuţia soţilor Wickham. Chiar şi o fiinţă generoasă ca Jane tot simţea că i se strânge inima cu gândul la aşa o perspectivă! Nu se putea bizui nici pe ajutorul soţului: o fire atât de blândă şi răbdătoare ca a lui n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Dacă se punea problema să găsească sprijin, atunci cu siguranţă că trebuia să-l caute în altă parte, nu acasă. Chibzui un timp, apoi hotărî să meargă imediat s-o vadă pe Lizzy. Cu mintea ei raţională, Elizabeth ştia să aprecieze corect orice situaţie, aducând o notă de optimism chiar şi în circumstanţe atât de dezagreabile ca acestea. Pentru Lizzy, nu existau împrejurări în care să nu găsească şi ceva de râs. Lângă ea, Jane spera măcar să facă haz de necaz. Cu cât se gândea mai mult, cu atât se convingea de necesitatea de a-şi vedea sora. Nu mai era nicio clipă de pierdut. Trebuia să plece neîntârziat la Pemberley.

Însă nu singură. Vizita la Elizabeth reprezenta ocazia de-a pune în aplicare un plan la care medita de mult. Până în prezent, Kitty şi Mary fuseseră scutite de povara răspunderilor familiale. Lăsate de capul lor, se dovediseră greu de stăpânit, bucurându-se de privilegiile ce revin persoanelor în care nu se poate avea încredere. Jane socotea că venise vremea ca cele două surori ale ei să-şi bage minţile în cap. Totuşi, deşi dorea nespus ca ele să se schimbe, nu se simţea în stare să ia această sarcină asupra sa. Dacă cineva putea realiza o astfel de performanţă, atunci aceea era Lizzy.

Aşadar, decise să le ia pe Kitty şi pe Mary în vizită la Pemberley.

La două zile după bal, sir Geoffrey se trezi dimineaţa pradă unui violent atac de gută. Rămase în pat, chinuit de dureri şi cât se poate de prost-dispus. Era convins că toată suferinţa i se trăgea din prea multe distracţii. De regulă, ducea o viaţă liniştită – după părerea sa, cel mai potrivit mod de trai al unui nobil de la ţară. Pescuia, vâna, se distra în compania câinilor săi de vânătoare, iar când şi când făcea câte o partidă de cărţi cu prietenii – cam acestea erau distracţiile de care avea nevoie, şi nici nu-i trebuia mai mult.

Pe de altă parte, fiind un naş iubitor şi, în primul rând, de dragul Georgianei, îndurase cu stoicism toate avatarurile evenimentelor mondene. Dansase cu pupila sa – din datorie şi plăcere apoi cu lady Catherine şi cu Anne. Conversase, mâncase cu poftă, reuşind chiar să se arate amabil faţă de Celia Montaque. Într-un cuvânt, îşi îndeplinise toate obligaţii impuse de buna-cuviinţă. Şi, simţind pe pielea lui beneficiile unor asemenea strădanii, scoase un geamăt apăsat.

În ultimii zece ani, i se mai întâmplase să sufere din când în când câte un atac de gută. Totuşi, de fiecare dată se arăta profund indignat, ca şi cum s-ar fi aflat la primul. Guta reprezenta un afront pentru amorul lui propriu. În opinia sa, era o boală care „revenea”, de drept, unor persoane mai în vârstă decât el. Constatarea, însă, nu-i ameliora câtuşi de puţin durerea din picior. Chemându-şi valetul, îi ceru să-i aducă un ceai de ciuboţica-cucului, după care acceptă să se lase doftoricit până spre prânz.

Lady Catherine se trezise destul de prost-dispusă, dar aflând de suferinţa bunului ei prieten, se duse să-l vadă neîntârziat.

— Sunt alături de dumneata, sir Geoffrey! declară ea bătrânului, de cum îşi făcu apariţia în dormitorul lui. Trebuie să-i dai voie lui Sally să-ţi prepare un leac celebru, în tot Kentul. Nimeni nu pune la îndoială virtuţile acestui praf, obţinut din cochilii de stridie şi coji de ou, la care se adaugă două uncii[4] de săpun. Ai să vezi c-ai să te vindeci cât ai clipi

---

4 Uncie = măsură de greutate, echivalentă cu 28,35 g. (n.t.).

din ochi. Mare noroc c-am adus-o cu mine pe Sally! exclamă ea, sunând clopoţelul ca să-şi cheme camerista.

Redus la tăcere datorită situaţiei în care se afla, sir Geoffrey nu găsi puterea de-a se împotrivi bunelor intenţii ale milostivei doamne. Se prea poate ca leacul propus de ea să fi fost puternic, însă rămânea de văzut dacă efectul lui era sau nu de preferat bolii în sine. Totuşi, îi mulţumi călduros pentru grija arătată, dându-i voie să se aşeze la căpătâiul său, în ideea că pălăvrăgeala ei îi mai distrăgea atenţia de la durerea care-l fulgera în degetul de la picior.

În plus, subiectul abordat de lady Catherine – propria-i versiune asupra serii petrecute la Pemberley – îl răsplătea pentru strădania din ultimele două zile de-a asigura tot confortul unei femei cu o prezenţă atât de binefăcătoare.

— Nu-i aşa că toată lumea a remarcat-o pe Anne? întrebă lady Catherine.

Apoi, fără a mai aştepta răspuns:

— O rochie elegantă ca a ei nu s-a mai pomenit aici, în Derbyshire, de la începutul sezonului – sau, probabil, niciodată. Ştii bine, sir Geoffrey, cât sunt de apreciată pentru sinceritatea mea. Nu mă feresc de dumneata şi nu pot să-ţi ascund că Anne n-a avut nicicând un ten aşa frumos. E limpede că toţi invitaţii au văzut în ea cea mai adorabilă făptură de pe pământ. Am fost fericită să constat câţi au admirat-o.

Galant – şi aflat într-o poziţie de inferioritate –, sir Geoffrey nu îndrăzni s-o contrazică.

— Într-adevăr, încuviinţă el. La Pemberley nu s-a mai pomenit aşa un bal încă de pe vremea când trăiau părinţii lui Henry.

La drept vorbind, viaţa mondenă a lui sir Geoffrey nu durase mult, iar fericirea sa conjugală luase sfârşit odată cu plecarea dintre cei vii a scumpei sale lady Arabella.

— Ce frumoase vremuri, lady Catherine! urmă el. Ce bine arătam cu toţii şi ce maniere alese aveam! Dumneata cu Lewis, eu cu Arabella şi, desigur, Fitzwilliam cu Susan! Iar acum, oftă bătrânul, uite c-am rămas numai noi doi, iar eu nici măcar nu mă pot da jos din pat.

Lady Catherine căzu pe gânduri câteva momente, însă nici chiar amintirile din tinereţe nu reuşiră s-o abată de la scopul ei imediat, şi anume acela de a-i critica pe ceilalţi invitaţi la balul dat cu două zile în urmă. Era unul dintre subiectele ei favorite, întrucât îşi considera propriile-i păreri ca fiind incontestabile şi cu efect terapeutic, oricare ar fi fost persoanele vizate.

— Ai remarcat, prietene, cum s-au dat în spectacol cele mai tinere dintre surorile Bennet? insistă ea. Cu o familie prost-crescută ca a ei, nici nu te poţi aştepta la altceva.

Întotdeauna folosea acest pronume cu referire la Elizabeth, refuzând să-i atribuie numele de Darcy.

— De la început le-am observat purtările vulgare, însă fata asta e de-a dreptul scandaloasă. Şi cum îi mai făcea ochi dulci tânărului Middleton! Ce fiinţă lipsită de bun-simţ! Puţin îi păsa de regulile etichetei. Te asigur, sir Geoffrey, că n-ai văzut nici jumătate din cât îi poate pielea. Oare nepotul meu va trebui să îndure la nesfârşit astfel de umilinţe în faţa prietenilor săi?

— Scumpă doamnă, i se adresă sir Geoffrey, nu-i cazul să-ţi faci griji în privinţa lui Henry, care rămâne un gentleman conştient de îndatoririle lui. Să nu uităm, lady Catherine, că e atât nepotul dumitale cât şi finul meu. Nu mă îndoiesc că ştie foarte bine până unde să tolereze astfel de manifestări şi că nu va îngădui în casa lui niciun fel de necuviinţă. Fii convinsă că dacă cineva din familia Bennet l-ar călca pe bătătură, s-ar descotorosi de toţi fără prea multă tevatură.

Cu gândul la această plăcută perspectivă, lady Catherine simţi cum îi revine buna dispoziţie. În clipa următoare, însă, sir Geoffrey se lansă într-un discurs laudativ de prost-gust – dovadă că n-o inclusese şi pe fiica ei, Anne.

— De ce să nu ne bucurăm de felul în care evoluează Georgiana? zise bătrânul, fără să-şi dea seama că făcuse o gafă. Ce bine arăta în seara balului! Înaltă, zveltă, cu un corp atât de mlădiu şi armonios! Recunoaşte că măcar fina

mea se comportă într-un mod care o onorează atât pe ea, cât şi familia. Pe urmă, cu cât respect a fost înconjurată! Nu-i aşa că toţi bărbaţii roiau în jurul ei?

— E drept, nu pot să contest impresia bună pe care a lăsat-o! replică ferm lady Catherine. Cât despre admiraţia tuturor – aici nu cred c-o aprob. A existat un bărbat cu care nepoată-mea n-ar fi fost cazul să se afişeze!

Sărmanul sir Geoffrey, care suferea cumplit şi, în plus, nu pricepuse aluzia distinsei doamne, nu putu decât să încuviinţeze. Din fericire, lady Catherine se mulţumi cu atât, drept care începu să dea cameristei instrucţiuni cum să prepare leacul ei de pomină.

17

De îndată ce concepuse planul de aducere pe drumul cel bun al surorilor ei – evident, felicitându-se pentru iniţiativă –, Jane se şi apucă să-l pună în aplicare. Obţinând acordul şi binecuvântarea lui Bingley, porunci să i se pregătească trăsura şi-i trimise un bilet lui Elizabeth, anunţându-şi sosirea. Numai că atunci când îşi chemă surorile, rugându-le s-o însoţească, îşi dădu seama că avea de înfruntat unele obstacole. Kitty aştepta vizita promisă de Frank Middleton, care cu o zi înainte afirmase că se va abate pe la Pelham Hall pe drumul de întoarcere de la Eaton – dacă ora nu va fi prea târzie. Mary era, ca întotdeauna, absorbită de adevărurile minţii. Pe urmă, vântul începuse să sufle cam tare… iar ea îi făgăduise lui Bingley să joace împreună o partidă de cărţi. Aproape s-ar fi zis că nu doreau s-o vadă pe Elizabeth.

— Singura mea consolare – zise Mary când, în cele din urmă, se urcaseră în trăsură – e că voi avea ocazia să văd biblioteca de la Pemberley. Până acum n-am găsit răgazul de-a mă bucură de valorile ei, deşi cumnatul Darcy m-a

invitat în câteva rânduri să-mi petrec câteva ceasuri printre cărţi.

— Aşa să faci! o aprobă cu însufleţire Jane, adăugând în sinea ei: „Dacă cineva ar reuşi să vă convingă pe *tine* să citeşti mai puţin, iar pe Kitty să ia o carte în mână, poate că Elizabeth s-ar descurca mult mai uşor cu voi”.

Astfel, încurajată, Mary îşi îndreptă atenţia către peisajul înconjurător. Studiile făcute în iarna ce trecuse includeau botanica, drept care acum găsise prilejul de a-şi arăta recent-achiziţionată erudiţie.

— Dar cum, surioară – spuse ea, înfăşurându-se mai bine cu pelerina – vom călători tot timpul cu trăsura acoperită? Nu înţeleg la ce serveşte o astfel de măsură de protecţie. Nu ştii că Derbyshire e plin de plante interesante, cum ar fi tufele de mure sau cruşinul? Ar trebui să înfruntăm vremea răcoroasă şi să privim cu atenţie natura. La ce bun să călătorim într-o trăsură decapotabilă, dac-o ţinem tot cu acoperământul tras?

Kitty se grăbi să protesteze, spunând că ea una nu avea nici cea mai mică intenţie de a-şi expune obrazul la vânt şi praf. Dacă tot aveau de mers atâta cale, nu voia să ajungă la Pemberley cu hainele şi părul în dezordine. Mary nu se lăsă nici ea şi-o întrebă pe Kitty dacă vreodată îi mai păsase şi de altceva decât de cum îi stă părul. Ciondăneala continuă, una dintre surori luând în derâdere satisfacţiile intelectuale, iar cealaltă indiferentă la orice altceva în afară de impresia lăsată de propria-i cultură.

Uluită, Jane asculta în tăcere, în timp ce trăsura înainta încet, săltând printre hârtoape, de-a lungul celor zece mile de drum considerate pe atunci adecvat pentru călătorie. Cu toate insistenţele tinerei Mary de-a coborî acoperământul, vremea rămânea răcoroasă şi cerul acoperit. Nu prea aveau mare lucru de văzut pe geam. Chiar dacă plantele de care pomenise Mary ar fi fost în floare – ceea ce lui Jane, spre deosebire de învăţata sa soră i se părea puţin cam prea devreme – oricum n-ar fi putut zări nimic, fiindcă se lăsase o ceaţă deasă. Aşadar, Jane se resemnă să îndure în tăcere un voiaj care nu-i oferea nici

plăcerea unei conversaţii interesante, nici consolarea tăcerii.

Ciorovăiala celor două surori mai mici continuă până în apropiere de Lambton, când Jane socoti că s-a ivit prilejul de-a le distrage atenţia de la motivul disputei lor. Pe dealul din spatele oraşului se înălţa Biserica Tuturor Sfinţilor, cu turla ei octogonală dominând întregul peisaj. Tânăra doamnă Bingley se obişnuise ca oricine o zărea prima oară să nu-şi poată stăpâni o exclamaţie de încântare. La fel ca majoritatea construcţiilor englezeşti, şi aceasta era cel mai bine pusă în valoare pe fundalul unui cer întunecat. Mary şi Kitty nu trecuseră niciodată pe acolo în timpul zilei şi ar fi fost păcat să scape o asemenea privelişte de dragul unei controverse fără rost.

— Ah, dragile mele surori! li se adresă Jane. Priviţi acolo! Iată cea mai cunoscută biserică din acest ţinut! Nu-i aşa că-i superbă, desenată pe norii cenuşii?

Celelalte două fete abia dacă-i acordară vreo atenţie.

— Că bine zici! răspunse Kitty. Uite ce nori negri şi groşi! Iar soră-mea are chef să mergem cu trăsura descoperită numai ca să-şi pună în practică studiile de botanică.

„Ce prostie din partea mea să-mi închipui că vreuna dintre voi s-ar lăsa impresionată de fleacuri cum ar fi un obiect de artă sau un lăcaş de cult!” se gândi Jane.

Din fericire, în faţa ochilor li se ivi o altă privelişte, poate mai demnă de atenţia selectivă a celor două surori.

— Iar acolo – spuse Jane cu voce tare, arătând spre hanul pe lângă care treceau – i-a adus Lizzy pe domnul Darcy şi pe Georgiana, cu aproape doi ani în urmă.

De astă dată, fetele deveniră brusc interesate.

— Zău? exclamă Kitty, lungindu-şi gâtul ca să vadă mai bine. Isteaţă a mai fost Elizabeth, să prindă în mreje un bărbat ca el! Şi când te gândeşti că sora noastră e acum cea mai bogată femeie din ţinut! Deşi, dragă Jane, soţul tău e mult mai agreabil decât domnul Darcy: să ştii că numai dantela pe care o purtai la bal merită sacrificiul de-a suporta hachiţele unui bărbat ca el. Pe urmă, Darcy e atât

de înalt! Îmi plac grozav bărbaţii semeţi la înfăţişare. Frank Middleton i-a întrecut în înălţime pe toţi fraţii lui. Scumpa noastră Lizzy merită felicitări pentru aşa o ispravă! Mary, noi două ar fi cazul să luăm lecţii de la ea.

— E drept că Lizzy a făcut o treabă bună, răspunse Mary. Dar problema poate fi pusă şi-n alt fel: oare cât de fericit e soţul ei? Cred că n-ar fi greşit deloc de şi-ar fi căutat nevastă prin împrejurimi, fără să părăsească ţinutul Hertfordshire.

— Ce tot spui acolo? protestă Kitty. Doar nu vrei să insinuezi c-ar fi putut alege pe una din domnişoarele Lucas în locul lui Elizabeth?

— Sigur că nu, aprobă Mary. Numai că de la căsătorie, am avut ocazia să conversez pe îndelete cu cumnatul nostru, descoperind că-i un bărbat deosebit de cult. Păcat că un om ca el s-a lăsat atras de simpla spontaneitate a lui Elizabeth, încheind un mariaj care, cu timpul, va scoate în evidenţă nepotrivirea lor de intelect. De s-ar fi gândit – adăugă ea cu o privire grăitoare – să caute dincolo de aparenţe, şi să găsească o femeie care preţuieşte raţiunea mai mult decât umorul, ce fericit ar fi fost acum!

Auzind-o, Jane şi Kitty rămaseră înmărmurite. Kitty se repezi să-i dea o replică, însă Jane i-o luă înainte:

— Priviţi în dreapta voastră! spuse ea. Clădirea aceea înaltă e chiar moara despre care povestea aseară domnul Bingley. Nu vi se pare că s-a lăsat răcoare? Abia aştept să ne încălzim în faţa focului, la Pemberley. Nu-i aşa, Kitty?

S-ar zice că armonia în relaţiile interumane nu se potriveşte deloc cu cifra trei. Un grup de doi sau patru oferă oarecare echilibru. Dar când se iau la harţă trei, de regulă apare inechitatea. În privinţa surorilor, principiul se dovedeşte cât se poate de valabil: oricât de importantă sau neînsemnată era disputa dintre ele, lupta e pe viaţă şi pe moarte. Cele două, care reuşesc să fie de acord vor triumfa asupra celei de a treia, care – singură şi fără sprijin – nu va avea încotro, trebuind să se supună.

Aşadar, cele trei surori Bennet întâmpinară cu mare bucurie primii copaci din parcul Pemberley. Călătoria lor apropiindu-se de sfârşit, perspectiva de-a ajunge curând la destinaţie şi de a-şi completa numărul fatal prin prezenţa lui Elizabeth avu darul de-a le ridica moralul. Până şi Kitty reuşi să discute vreme de trei minute fără a pomeni de Frank Middleton.

De cum traversară râul, îndreptându-se către intrarea principală, desluşiră un grup de persoane stând în uşă: domnul Darcy, care conversa cu administratorul moşiei, Samuel Merkin, apoi Georgiana şi Elizabeth împreună cu un tânăr impunător, pe care surorile nu-l cunoşteau. Cabrioleta de la Pemberley era gata de plecare, însă de fiecare dată când domnul Darcy făcea un pas spre ea, Merkin îl reţinea cu alte şi alte amănunte.

Zărind trăsura de la Pelham, toţi îşi îndreptară privirile spre noile sosite.

— Aţi picat la ţanc! le întâmpină Elizabeth, după saluturile de rigoare. Naşul domnului Darcy e bolnav, iar soţul meu şi Georgiana merg să-i facă o vizită. Dacă mai întârziaţi o jumătate de oră, nu i-aţi mai fi prins aici.

— Nici măcar atât, interveni domnul Darcy. Am fi plecat de douăzeci de minute dacă nu mă ţinea de vorbă Merkin.

— Atunci merită recunoştinţa noastră, glumi Elizabeth. De n-ar fi fost el, ar fi trebuit s-aştepţi până diseară ca să le vezi pe surorile mele.

— Adevărat, încuviinţă Darcy, înclinându-se spre

vizitatoare.

Apoi, urcând grăbit în cabrioletă, adăugă:

— Fă cum poţi mai bine, Merkin. Partea proastă, însă – continuă el, întorcându-se către Leigh-Cooper – e că noi doi nici măcar n-am discutat despre aleea de la miazăzi, aşa cum avusesem intenţia azi-dimineaţă. De altfel, n-are niciun fel de importanţă. Procedează aşa cum crezi de cuviinţă, iar restul îl vom stabili când mă întorc.

— Cu dragă inimă, răspunse tânărul. Mă bătea gândul ca în această după-amiază să mă ocup de noile straturi cu flori. Domnişoara Darcy – urmă el, cu o plecăciune în direcţia Georgianei – a binevoit să aprobe planul nostru, după ce i l-am prezentat ieri-dimineaţă.

— Te asigur, frate – interveni Georgiana, îmbujorându-se uşor – că viziunea artistică a domnului Leigh-Cooper e absolut uluitoare. Cred că nimeni nu-i poate contesta priceperea în meserie, încheie fata, furişând o privire spre arhitect.

Un observator mai atent s-ar fi întrebat, probabil, dacă nu cumva domnişoara Darcy dăduse un înţeles aparte ultimelor ei cuvinte. Însă surorile Bennet erau preocupate de cu totul alte lucruri, iar Elizabeth tocmai îşi lua rămas-bun de la soţul ei. Cât despre domnul Leigh-Cooper, acesta se mulţumi să surâdă fermecător, ajutând-o pe tânăra domnişoară să suie în trăsură. După ce se mai salutară încă o dată, cei rămaşi urând grabnică însănătoşire lui sir Geoffrey şi regretând plecarea lui Darcy, cabrioleta se puse în mişcare.

Doamna Darcy îşi conduse imediat oaspeţii în casă, în timp ce surorile pălăvrăgeau neobosite în jurul ei, Kitty rugând-o să-i spună cu toată sinceritatea ce părere avea despre pălăria ei cea nouă, iar Mary comentând pe îndelete fiecare portret expus pe coridor.

Curând, domnul Leigh-Cooper se scuză, plecând să-şi desăvârşească treburile începute în cursul dimineţii, astfel încât surorile Bennet rămaseră singure. Elizabeth le conduse pe fiecare în camera ei, apoi se retrase în salon, ca să le aştepte.

Prima care îşi făcu apariţia fu Jane. Amândouă aşteptaseră cu nerăbdare să discute între patru ochi despre scrisorile primite de la mama lor, aşa că nu pierdură vremea cu introduceri inutile.

— Scumpa mea Lizzy, începu Jane, oricât încerc, tot nu-mi pot alunga din minte teama că apropiata vizită a mamei ne va aduce veşti de care n-a pomenit nimic în scris. De altfel, nici nu ne-a spus prea multe. Tu nu eşti îngrijorată?

— Ba chiar foarte! încuviinţă sora ei, surâzând uşor. Cu atât mai mult cu cât nu s-a plâns de nimic. Spune şi tu, ai primit vreodată o scrisoare de la ea în care să nu se jelească ori de sănătatea ei, ori de ultimele discuţii în contradictoriu cu tata? Când are probleme cu nervii nu mă neliniştesc prea tare, ci mai curând atunci când totul e în regulă.

— Ah, Lizzy, ţie-ţi arde de glume! oftă Jane. Mă întreb, însă, dacă nu râzi puţin cam mult. Numai să nu păţim ceva care să-ţi taie chiar şi ţie cheful de glume.

— Vai, scumpa mea Jane! protestă Elizabeth. Nu ne-am văzut de multă vreme, şi văd că începi să mă înţelegi greşit. Nu vreau să mă crezi indiferentă la problemele familiei. Cu siguranţă, însă că tu, blânda mea soră, vei reuşi să destinzi puţin atmosfera când vor veni rudele noastre, altfel ne vor băga în pământ pe amândouă. Ştii bine cât ţin la ei, dar nu-mi cere să uit ce consecinţe pot avea excentricităţile lor.

Jane zâmbi, apoi îi întinse lui Elizabeth scrisoarea primită în ajun de la Lydia. Citind-o, Lizzy se indignă nu atât de conţinutul misivei, cât de tonul nepăsător şi uşuratic al surorii lor.

— Neroadă mică! exclamă ea. Ce părere ai de ea? Nu-i vine deloc mintea la cap. Dar cu un soţ ca Wickham, la ce te poţi aştepta? Auzi colo, arde de dorul familiei! Chiar a uitat cele întâmplate între noi? Şi poftim cu câtă familiaritate vorbeşte despre Pemberley!

— Recunosc şi eu că m-a dezamăgit scrisoarea ei, încuviinţă Jane. Te implor, însă, să nu-ţi strici buna

dispoziţie. Lydia şi soţul ei vor locui cu noi la Pemberley, aşa încât cumnatul Darcy nu va trebui să îndure prezenţa lui Wickham mai mult de o după-amiază. Domnul Bingley şi cu mine am şi discutat ce distracţii să le oferim. Singurul lucru de care trebuie să ne temem e ca nu cumva Lydiei să-i dea prin minte să vină fără Wickham, însoţindu-i în schimb pe mama şi pe tata la Pemberley.

— Formalistă ca întotdeauna, aşa-i, Jane? zâmbi Elizabeth. Nu uita că vorbeşti despre „scumpul nostru Pemberley”. Unii ar fi tentaţi să creadă că tu, care ai fost de-atâtea ori oaspete aici, îl cunoşti mai puţin decât Lydia, care nu l-a văzut în viaţa ei. Of, of, of, Jane, eşti mult prea îngăduitoare. În zilele ce vor veni va trebui să ne învingem slăbiciunea.

Elizabeth nu-şi putea uita propria situaţie şi, mai ales, relaţia abia începută cu sir Geoffrey Portland. La bal, bătrânul se arătase respectuos, dar rezervat. Oricât se străduia, nu reuşea să-şi dea seama dacă reticenţa aceasta era o trăsătură a firii sale, sau dacă denota dezaprobare la adresa ei. Plecând la Denby Park, Darcy intenţiona să-şi invite naşul la Pemberley de îndată ce sănătatea îi va permite, iar Elizabeth îi anticipa vizita cu sufletul încărcat de teamă. Ce va crede sir Geoffrey despre nazurile mamei ei sau despre ciudăţeniile tatălui? Ca şi cum atât n-ar fi fost de-ajuns, îşi mai anunţase sosirea şi Lydia! Elizabeth nu putea suporta nici să se gândească!

— Fii sigură că te voi ajuta pe cât îmi stă în puteri, o linişti Jane după o scurtă ezitare. Aşteaptă, însă, Lizzy. Încă n-am terminat ce avem de discutat. Mai este o problemă în care e nevoie de ajutorul tău. Nu întâmplător le-am adus cu mine azi pe Mary şi pe Kitty. Sunt atât de independente, de influenţabile şi de împrăştiate! Ar fi cumplit să calce amândouă pe urmele Lydiei. Şi totuşi, simt că încă nu-i totul pierdut. Nu-i prea târziu să încercăm să le îndreptăm pornirile greşite – deşi eu una mărturisesc că o asemenea răspundere mă depăşeşte. Nu, însă, şi pe tine: tu, Lizzy, dacă-ţi pui în minte, vei reuşi să le ajuţi.

— Exagerezi, scumpa mea Jane, răspunse Elizabeth.

Bănuiesc c-ar trebui să-ţi mulţumesc pentru compliment, deşi sarcina pe care ţii să mi-o încredinţezi nu mi se pare că merită chiar atâta recunoştinţă. Desigur, ai perfectă dreptate. Kitty şi Mary trebuie strunite, ori tu eşti prea blândă ca să te impui în faţa lor. Draga mea Jane, niciodată nu mi-am dorit să fii o fire aspră, dar trebuie să admit că acum regret – şi încă din tot sufletul.

În aceeaşi clipă, uşa se izbi de perete şi în încăpere năvăliră chiar cele două fete care fuseseră subiect de conversaţie. Kitty se găsea în culmea fericirii, mai ales după ce constatase că dormitorul ei era mai spaţios decât cel al lui Mary, oferind totodată o privelişte mai frumoasă asupra parcului. Mary insista cu încăpăţânare că dormitorul ei era mai aerisit şi că vederea asupra pădurii o îndemna la meditaţie filosofică – lucru de care Kitty ar fi fost cu desăvârşire incapabilă.

Jane şi Elizabeth schimbară o privire pe furiş. Într-adevăr, vor avea de furcă, nu glumă.

19

După ce fixă doza de leac cuvenită pentru sir Geoffrey, lady Catherine îşi întoarse atenţia către grijile casei. Din păcate, însă, sarcina cu pricina nu se dovedi pe măsura redutabilelor ei calităţi: într-un singur ceas, schimbase complet metoda de lucru a croitoresei, remediase aspectul neglijent al livrelei noului valet, trimiţându-l să şi-o pună la punct, şi prinsese asupra faptului bucătăreasa, care tocmai era pe punctul să comită intolerabila extravaganţă de-a coace o plăcintă, folosind şase dintre ultimele mere rămase în cămară. Cât despre Anne, ea preferase să iasă la plimbare, deşi afară bătea un vânt rece şi înţepător, pentru a-şi menţine strălucirea tenului. Căpitanul Heywood plecase cu puţin înainte, într-o altă excursie. Ca atare, lady Catherine epuizase pe moment toate sarcinile, astfel încât nu-i mai rămânea decât să

verifice dacă argintăria fusese bine frecată, în aşteptarea momentului când sir Geoffrey va avea buna-cuviinţă să reacţioneze la leacul prescris de ea. Cu alte cuvinte, se plictisea de moarte, aşa că întâmpină cu mare bucurie sosirea domnului Darcy şi a Georgianei.

— Nepoate – îl anunţă lady Catherine, de îndată ce tânărul coborî din trăsură – ai apărut la ţanc, întrucât sir Geoffrey suferă cumplit. Nu-ţi pierde, totuşi, speranţa: am adus de la Rosings un leac eficient, care a învins de multe ori această maladie. Nu ne rămâne decât să-l lăsăm să-şi facă efectul. Necazul e că boala l-a indispus grozav. Tare-aş fi vrut să suporte durerea cu mai mult stoicism. Te rog pe tine, Darcy, să încerci să-i mai ridici moralul.

Darcy se grăbi s-o liniştească. Îl mai văzuse pe sir Geoffrey în asemenea situaţie şi-i cunoştea bine obiceiurile. În consecinţă, hotărî să urce în apartamentul naşului său, în timp ce Georgiana urma să rămână cu mătuşa ei, ca s-o liniştească.

— Te rog, mătuşă, nu-ţi face chiar atâtea griji! începu fata. Aşa cum ai auzit, fratele meu l-a îngrijit de multe ori pe sir Geoffrey în momente asemănătoare şi se pare că prezenţa lui a fost benefică. A reuşit în repetate rânduri să-i readucă zâmbetul pe buze, după ce orice alte tentative de-acest gen dăduseră greş.

— Mă mir, răspunse binevoitoare mătuşa, din moment ce Darcy însuşi e aşa ursuz. Hm! Presupun că propria sa proastă-dispoziţie îl ajută s-o înţeleagă şi pe-a altora.

Oricât respect i-ar fi purtat mătuşii sale, Georgiana nu putea, totuşi, s-o asculte cum îi critică fratele.

— Indiferent ce crezi dumneata, află că Darcy de abia a primit vestea că naşul e bolnav şi-a şi venit la căpătâiul lui. Se prea poate să nu fie chiar atât de priceput, dar te asigur că are un suflet bun şi cald. De când s-a însurat, s-a schimbat mult în bine. Asta o ştie tot ţinutul Derbyshire. Mă surprinde că n-ai remarcat şi dumneata.

— Cum? exclamă indignată preţioasa doamnă. E de neconceput aşa îndrăzneală din partea unei fete tinere! Sunt uimită, Georgiana, şi nu pot decât să trag concluzia că

în ultimă vreme ai avut parte de exemple rele. Nici chiar graba cu care ai sosit ca să-ţi vezi naşul nu-ţi scuză impertinenţa. Tinerilor din ziua de azi puţin le pasă de sănătatea şi liniştea sufletească a bătrânilor. Fac numai după cum îi taie capul. Te asigur că tu niciodată nu te-ai arătat prea atentă nici faţă de părinţi, nici faţă de tutori. Eu am şcolit-o îndelung pe Anne cum trebuie să-şi îndeplinească obligaţiile filiale, aşa că mă ajută la toate cele şi, fără îndoială, îmi va sta alături până la adânci bătrâneţi. E o fiică minunată şi-ai face bine să-i urmezi exemplul.

— Dragă mătuşă, replică Georgiana, te rog să crezi că nu mă aflu aici din obligaţie, ci din afecţiune. Îndatoririle pot fi lesne împlinite. Dar cum eu ţin nespus de mult la sir Geoffrey, nimic nu m-ar fi împiedicat să vin să-l văd. La nevoie aş fi parcurs drumul şi pe jos. Poate că unii se mulţumesc să-şi facă datoria, eu însă prefer să urmez îndemnurile inimii.

— Ai grijă cum vorbeşti, fetiţo! o dojeni înţepată lady Catherine. Eşti complet lipsită de cuviinţă şi fii convinsă că nu vei avea decât de suferit. La viaţa mea am întâlnit destule fete cu limbă ascuţită şi află de la mine că, mai curând sau mai târziu, fiecare din ele a ajuns să-şi ducă viaţa în singurătate.

— Te asigur, mătuşă, că nu mă sperie singurătatea.

— Nu zău, domnişoară! Şi, dacă-mi îngădui, unde speri mata să-ţi afli un bărbat, când ai idei atât de emancipate?

— Să ştii, mătuşă, că n-am niciun chef să mă mărit! izbucni Georgiana, sărind de pe scaun. La 21 de ani voi intra în posesia rentei ce mi se cuvine, iar în privinţa poziţiei sociale, ce m-ar putea încânta mai mult decât viaţa pe care-o duc acum la Pemberley? Le las pe altele să-şi înnobileze sângele prin căsătoria cu un soţ de rang. Eu una mă bizui pe resursele mele proprii: sănătatea, inteligenţa şi situaţia socială pe care-o am!

Cum acesta era un subiect care-o preocupase de vreun an încoace, Georgiana urmă cu înflăcărare:

— De ce să nu-mi convină traiul meu de-acum? Darcy are grijă să umple mereu rafturile bibliotecii cu noi şi noi cărţi; la ce-ar servi să le ţin acolo, dacă nu le-aş citi? Chiar dumneata mi-ai adus un profesor de pian tocmai de la Londra. N-ar fi păcat de-atâţia ani de studiu dacă acum n-aş mai cânta? Pe urmă, Pemberley, de restaurarea căruia se ocupă însuşi James Leigh-Cooper. Ai vrea să plec de-acasă înainte să mă bucur de rodul şi strădaniile acestui mare arhitect? Ah, mătuşă, mătuşă! N-aş renunţa la viaţa mea de-acum decât pentru un bărbat cu adevărat superior – ori încă n-am întâlnit pe nimeni să-mi satisfacă aşteptările. Vezi bine că ştiu perfect ce vreau! încheie fata cu un zâmbet.

Lady Catherine tocmai se pregătea să-i dea o replică pe măsură, dar chiar atunci apăru un servitor, cu un mesaj din partea lui sir Geoffrey. Bolnavul se simţea ceva mai bine şi, ajutat de finul său, avea să coboare curând în salon. Vestea avu un efect nespus de favorabil asupra distinsei doamne, care – preocupată să aducă laude leacului său miraculos şi să deplângă ignoranţa spiţerilor din Derbyshire – îşi uită intenţiile de-a ţine un discurs moralizator. În clipa când în prag se ivi sir Geoffrey, sprijinit de braţul tânărului Darcy, lady Catherine lăsă deoparte grija pentru Georgiana, grăbindu-se să-şi ridice în slăvi propria-i pricepere şi eficienţă.

— Şi când te gândeşti că Sally n-a avut decât să amestece câteva simple ingrediente cu ajutorul cărora am obţinut această miraculoasă transformare. Îţi spun drept, sir Geoffrey, că arăţi cu mult mai bine decât înainte ca guta să te doboare la pat.

Sir Geoffrey încuviinţă, dând politicos din cap, ferindu-se să-şi privească nepotul, ca nu cumva să ghicească lady Catherine că amândoi turnaseră vestitul leac în ghiveciul cu orhidee de pe scară.

— Scumpa mea Georgiana! exclamă el. Te-ai făcut la fel de frumoasă ca maică-ta! Nu-i aşa, lady Catherine? Parc-am avea-o din nou printre noi pe biata Susan!

— Mă tem că te cam înşală memoria, sir Geoffrey,

replică mătuşa. Deşi foarte elegantă, totuşi Susan nu avea nici silueta, nici ten de femeie sănătoasă – spre deosebire de Georgiana. Oricum – se grăbi ea să adauge – degeaba ai un ten strălucitor, când n-ai şi maniere elegante. Ori azi am constatat că educaţia nepoatei mele lasă de dorit.

Străduindu-se să schimbe subiectul conversaţiei, Darcy deschise discuţia despre vreme.

— Ia uitaţi-vă afară! zise el deodată, apropiindu-se de fereastră cu paşi mari. Se pare că se înseninează. Poate mai târziu vom sta pe bancă în parc.

Însă lady Catherine nu se dădu bătută cu una, cu două.

— Experienţa m-a învăţat – urmă ea – că nicio femeie, indiferent cât de frumoasă ar fi sau ce rang ar avea, nu se bucură de aprecierea celorlalţi în lipsa unor maniere elegante. Orice femeie vrea să se ştie admirată. Poate că Georgiana se socoteşte mai presus de altele, dar în realitate nu e. Ar face bine să ia exemplu de la verişoara ei, Anne. Fiică-mea e o fată crescută aşa cum trebuie: cuminte, supusă, ascultătoare. Niciodată n-am auzit-o vorbind atât de pătimaş ca sora ta, Fitzwilliam.

Georgiana nu scosese un cuvânt.

— Zău, mătuşă, nu ştiu ce-a putut să spună sora mea ca să te supere atât de tare! zise Darcy. Te asigur, însă, că n-a avut intenţia să te jignească. E tânără şi uneori se cam avântă. Nu-i aşa, Georgiana? întrebă el, cu un surâs afectuos.

— Anne nu se-avântă niciodată, replică lady Catherine. Şi asta pentru c-am educat-o eu. Totuşi – adăugă ea, fulgerată de un gând – chiar şi Georgiana s-ar mai putea îndrepta. Trimite-o la mine, când mă întorc la Rosings, şi te-asigur că în câteva săptămâni voi reuşi s-o învăţ ce-i disciplina.

Nu apucară, însă, să discute această atrăgătoare propunere, pentru că-şi făcură apariţia căpitanul Heywood şi Anne, întorşi fiecare de la plimbare.

— Priviţi pe cine am întâlnit la poartă! exclamă ofiţerul, într-o dispoziţie excelentă. Pe nimeni alta decât pe

domnişoara Anne de Bourgh, înfăşurată în pelerină şi înfruntând vântul rece de afară. Ah, cât îţi admir temeritatea, domnişoară de Bourgh!

Dând cu ochii de Darcy şi de Georgiana, se grăbi să-i salute.

— Oh, dar iată-i şi pe domnul şi domnişoara Darcy! se entuziasmă el. Amândoi aici, la Denby Park! Ce plăcere! Văd că sir Geoffrey se simte mult mai bine – nici nu mă mir, când are în preajmă o fată aşa frumoasă!

Georgiana nu ştia cum să-şi arate gratitudinea pentru apariţia atât de oportună a căpitanului. De fapt, îi era mult mai recunoscătoare decât s-ar fi aşteptat sau ar fi vrut să se arate.

— Vă înşelaţi, domnule – deşi trebuie, totuşi, să vă mulţumesc! răspunse ea. Vindecarea naşului nostru nu mi se datorează mie, ci fratelui şi mătuşii mele. Singura mea contribuţie e aceea de-a le admira priceperea.

— Dar ce contribuţie! se minună căpitanul. Sunt convins că cei mai mulţi bărbaţi n-ar realiza nici măcar pe sfert din ce-şi propun, fără aprecierea frumoaselor lor tovarăşe de viaţă. Iar admiraţia dumneavoastră, domnişoară Darcy, e unul dintre cele mai alese daruri.

Privirile languroase schimbate de cei doi tineri nu puteau să nu trezească noi temeri în inima lui lady Catherine.

— Adevărat că Anne e temerară, zise ea, luându-l de braţ pe căpitan şi trăgându-l lângă ea, pe canapea. Astă se întâmplă ori de câte ori îi îngăduie sănătatea. Sunt convinsă că, de-ar fi întotdeauna în plină formă, s-ar dovedi cea mai grozavă amazoană din tot comitatul Kent.

— Nu vreţi ca pe viitor s-o însoţiţi la o plimbare călare? Aşa-i c-ar fi plăcut, Anne?

Anne, care nu îndrăznea s-o contrazică în nimic, murmură abia auzit:

— Da, mamă…

Partea a treia

20

Toată lumea ştie că primăvara la ţară poate fi capricioasă – ceea ce nu înseamnă, totuşi, că-i mai puţin frumoasă. În săptămânile care urmară după balul de la Pemberley, vremea deveni ceva mai blândă. Norii ameninţători se risipiră, făcând loc razelor de soare. Începură să plesnească primii muguri, iar pajiştile înverziră aproape peste noapte. Pe măsură ce trecea timpul, întreg ţinutul discuta tot mai aprins despre vizita soţilor Bennet.

Ajunşi ultimii în casa familiei Bingley, cei doi musafiri contrastau puternic cu natura renăscută. Încă de când coborâră din trăsură, traşi la faţă şi cu privirea rătăcită, domnul şi doamna Bennet avură grijă să anunţe suficient de tare cât să fie auziţi de toată lumea că se simţeau teribil de obosiţi. Dar cu atâţia prieteni veniţi să-i întâmpine şi cu nu mai puţin de trei valeţi care le cărau bagajele, puteau măcar să se consoleze cu ideea că sosiseră cu bine şi că servitorii roiau în jurul lor.

Văzându-le chipurile istovite, Jane Bingley şi soţul ei cel grijuliu îi expediară fără întârziere la odihnă. Jane îi asigură că vor avea a doua zi la dispoziţie suficient de mult timp ca să stea de vorbă pe îndelete. Într-adevăr, până atunci urma să se reunească toată familia. Domnul şi doamna Darcy fuseseră într-atât de îndatoritori încât îi invitaseră cu mic, cu mare la Pemberley. Mulţumită că i se acordau onorurile cuvenite, doamna Bennet se cufundă într-un somn adânc.

A doua zi de dimineaţă, invitaţii se adunară în grup, ca să pornească spre conacul Pemberley.

— Ah, scumpa mea Jane! exclamă doamna Bennet, rămânând o clipă între patru ochi cu fiica sa. De-ai şti cât sunt de amărâtă şi prin câte am trecut în ultima vreme! Aş fi ajuns şi mai curând, însă uitasem cu desăvârşire să tund

gazonul, aşa c-a trebuit să ne întoarcem acasă tocmai de la Bishop's Stortford. Bineînţeles că domnul Bennet, neînţelegător cum e, mi-a stat îmbufnat tot drumul! Spune şi tu cât poate să îndure o femeie! Nu vezi că mi-am stricat şi tenul?

Jane vru să răspundă dar, zărindu-şi soţul care se apropia, amână discuţia pentru mai târziu. Se mulţumi să arunce spre maică-sa o privire semnificativă, apoi îi strânse mâna, murmurând:

— Curând ne vom întâlni cu sora mea, mamă, şi te asigur că te va ajuta pe cât e cu putinţă.

Zicând acestea, schimbă repede discuţia, abordând un subiect mai vesel.

Câteva ore mai târziu ajunseră la destinaţie. Se sărutară şi se îmbrăţişară cu Elizabeth, felicitând-o pentru noua ei situaţie, după care se adunară cu toţii în salonul mare de la Pemberley. Până în prezent, niciunul din părinţi nu deschisese vorba despre vreo ştire proastă.

În cele din urmă, domnul Bennet îşi luă inima în dinţi şi sparse gheaţa.

— Zilele acestea, începu el cu voce gravă, am fost nespus de îngrijoraţi de situaţia mătuşii Philips. Mă tem că n-ar fi cazul să vă spun, dar nu pot altfel. Dragile mele, mătuşa Philips e acuzată de-a fi luat din merceria de la Meryton câţiva metri de dantelă foarte scumpă. Ce mai la deal - la vale, a şterpelit-o!

— Mătuşa Philips? exclamă Elizabeth, uluită la culme. Cum aşa, tată dragă? O fi ea uitucă în multe privinţe – într-adevăr, limitele intelectului mătuşii erau chiar sub cele ale domnului Bennet –, dar s-o crezi hoaţă şi s-o acuzi că fură dantelă dintr-un magazin!… Cine-o bănuieşte şi cu ce dovezi?

— Mărturisesc că şi eu am fost şocat, oftă domnul Bennet. Totuşi, nu încape nicio îndoială că împotriva ei s-a formulat o acuzaţie. Mai mult decât atât, acum îşi ispăşeşte greşeala.

Terminând de vorbit, domnul Bennet scoase de la piept un exemplar deja ferfeniţit din *Hertfordshire Gazette,*

pe care îl întinse fetelor. Iată ce scria ziarul:

Soţia unui anume domn din Meryton, posesor al unei averi considerabile şi respectat de toţi acei care-l cunosc, a fost trimisă joi la închisoarea districtuală din Hertford, la cererea primarului G. Porter, sub acuzaţia de-a fi furat dantelă dintr-o mercerie.

Doamna Bennet nu se mai putu stăpâni şi izbucni în plâns.

— Lizzy, Jane, scumpele mele fiice! Chiar va trebui să îndur ruşinea asta? Ce demon a împins-o pe soră-mea să facă aşa ceva? Sora mea bună a furat dantelă de la „Turner”! Tocmai acum, când două dintre fiicele mele au ajuns bogate şi respectate! Parcă nu i-ar fi trimis Jane dantelă chiar de la Bruxelles, ca dar de Crăciun! Vă rog să mă credeţi că în tot comitatul nu se vorbeşte decât despre asta! Ce-o să se întâmple cu noi, fetelor? Surorile voastre nu mai au nicio şansă de a-şi găsi un soţ. Vor rămâne fete bătrâne până la sfârşitul vieţii. Domeniul domnului Bennet se va duce de râpă. Iar eu ce-am să mă fac? Am să-mi pierd minţile!

Şi, privind la Kitty şi la Mary, începu să plângă în hohote.

Până atunci Darcy tăcuse, cu ochii la Elizabeth, care se albise la faţă şi la Jane, care se agăţase cu disperare de braţul soţului ei.

— Doamnă, zise el. Cu siguranţă că e vorba de o greşeală. Doamna Philips e o femeie înstărită. Nu văd de ce-ar fi putut să comită un gest necugetat.

— Fără îndoială că-i nevinovată, aprobă domnul Bennet. Şi, cu toate astea, zace la închisoare.

— Chestiunea se cere cercetată mai îndeaproape. Vă implor, însă, doamnă, să nu vă lăsaţi pradă disperării. Mă voi ocupa eu însumi de problema surorii dumneavoastră – şi încă fără întârziere. Într-adevăr, ne-aţi adus veşti foarte grave.

— Vă mulţumesc pentru solicitudine, domnule, spuse

domnul Bennet. Eram convins că veţi fi atât de generos încât să ne ajutaţi. Totuşi, eu unul cred că nu e vorba de-o simplă neînţelegere. Nu-mi iese din minte ideea că necazurile cumnatei mele ar putea izvorî din rea-voinţă sau chiar din ură.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule? izbucni disperat Charles Bingley. Cum adică rea-voinţă? Vă gândiţi că cineva ar fi încercat să arunce o pată asupra familiei dumneavoastră?

— Mărturisesc că nu bănuiesc pe cineva anume, răspunse domnul Bennet cu glas şovăielnic. Dar care alta să fie explicaţia? Ştirea despre măritişul a două dintre fete cu bărbaţi din înalta societate n-a trecut neobservată în comitat la noi. Oricine ar fi putut s-arunce ruşinea asupra noastră – şi asta, atât de curând după aventura Lydiei! Când vom ajunge şi noi să fim socotiţi o familie onorabilă?

— Şi unchiul? întrebă Jane, care-şi revenise îndeajuns ca să se ocupe acum de tatăl ei. El cum suportă toate astea?

— Mă tem că nu prea bine, o lămuri domnul Bennet. Nu acceptă ideea ca mătuşa voastră să stea la închisoare. Singurul lui gând e s-o scoată de acolo şi să facă uitat incidentul cât mai curând posibil. A propus chiar să ajungem la un compromis cu cei care o acuză. Zău că nici nu ştiu ce sfat să-i dau. Deşi nu mă îndoiesc de nevinovăţia ei, întâmplarea asta i-a ruinat prestigiul. Dacă banii ar reuşi să şteargă un asemenea scandal, atunci în mod sigur că unchiul tău va rezolva problema. Tot ce pot să vă spun e că atâta vreme cât nevastă-sa e după gratii, bietul om nu are linişte.

În acest moment, doamna Bennet găsi de cuviinţă să înceapă iarăşi să plângă, drept care fiicele mai mari încercară s-o consoleze în fel şi chip. Kitty şi Mary, până atunci tăcute şi înspăimântate, se hotărâră să-şi secondeze mama, văicărindu-se cu glasurile lor tinere şi viguroase.

În timp ce bărbaţii continuau discuţia, Elizabeth nu se putea împiedica să nu admire atitudinea superioară a soţului ei. Cu cât calm analizase situaţia, cu câtă iscusinţă îl

întrebase pe tatăl lor, cu câtă răbdare suportase ieşirile necontrolate ale doamnei Bennet! Cât se schimbase *el,* care odinioară îi dispreţuise atât de mult familia, dacă acum se arăta aşa de atent şi îngăduitor. E drept că vestea despre recentele necazuri de familie o umpluse de ruşine şi tristeţe, dar câtă mulţumire să-l vadă comportându-se astfel! Nu că Elizabeth ar fi dorit răul mătuşii Philips, dar dacă nenorocirea tot se întâmplase, în ce lumină favorabilă îl punea pe Darcy!

Cufundată în gânduri, tresări violent când valetul bătu în uşă şi anunţă sosirea lui sir Geoffrey Portland, venit să salute familia. Elizabeth simţi cum o cuprinde disperarea. A doua întrevedere cu sir Geoffrey – şi cea mai de temut – nu avusese loc, fiind amânată din cauza atacului de gută al bătrânului, la care se adăugaseră şi nişte treburi urgente la Denby Park. Întârzierea nu reuşise decât să sporească teama fetei. Şi iată-l că-şi făcuse apariţia tocmai acum, când era ultimul om pe care-ar fi dorit să-l vadă. În ce împrejurări urma să-i întâlnească pe părinţii ei!

Se uită cu disperare către Fitzwilliam, dar acesta nu-i prinse privirea. După o clipă de şovăială, lui Elizabeth nu-i rămase decât să poruncească valetului ca oaspetele să fie poftit în salon.

Sir Geoffrey se ivi în prag, atât de elegant şi impozant încât toţi cei de faţă tăcură ca prin farmec. Până şi doamna Bennet cu fiica ei cea mică amuţiseră. Sir Geoffrey, care fusese plecat cu treburi încă de dimineaţă, arăta bine dispus şi complet înzdrăvenit. Alesese să vină la Pemberley chiar în această zi, dornic să facă cel dintâi cunoştinţă cu soţii Bennet, despre care auzise atât de multe. Aşadar, salută pe toată lumea cu profund respect, după cum fusese educat – adică purtându-se politicos cu cei inferiori ca rang.

— Regret ora nepotrivită aleasă pentru vizită, doamnă Darcy! zise el de cum intră pe uşă. După cum ştiţi, probabil, de la finul meu, în ultimele zile nu m-am simţit prea bine, iar acum m-am însănătoşit exact atât cât să pot ieşi puţin din casă.

Apoi, întorcându-se către părinţii ei, adăugă:

— Sunt încântat să vă urez bun-venit în Derbyshire, domnule Bennet şi doamnă Bennet. Sper că v-aţi instalat comod la Pelham Hall. Casele moderne – deşi lipsite de grandoarea celor vechi – totuşi au deseori avantajul de-a fi extrem de călduroase.

— Adevărat, sir Geoffrey! se grăbi să încuviinţeze Elizabeth. La Pemberley se întâmplă exact precum aţi spus: *la noi* e un curent de ne invidiază toţi vecinii.

Sir Geoffrey înclină din cap, în semn că acceptase gluma.

— E drept că uneori cam trage, zise el, în schimb vă bucuraţi de nişte încăperi impresionante. Eu unul aş fi gata să suport unele mici inconvenienţe de dragul unei astfel de grandori. Nu-i cazul, însă, s-o învăţ eu pe doamna Darcy ce înseamnă frumuseţea. Asta înţelege orişicine când vizitează conacul Pemberley.

Lui Elizabeth îi mai veni inima la loc. Sir Geoffrey se arăta mai binevoitor decât se aşteptase. Faptul că aproba felul în care-şi aranjase casa spunea multe despre propriul său gust artistic. Poate că, totuşi, exista o şansă ca să se facă acceptată.

— Sir Geoffrey, ai sosit la ţanc, deşi poate nu pentru motivul pe care ţi-l închipui dumneata, zise Darcy. Tocmai discutam o problemă de familie, aşa că ne-ar prinde bine sfatul dumitale.

Ştiind că naşul său era un om de lume, tânărul ar fi vrut grozav să-i afle părerea despre incidentul cu mătuşa Philips. Totuşi, nu avea dreptul să vorbească, fără a cere mai întâi încuviinţarea domnului Bennet.

Întâlnindu-i privirea, domnul Bennet clătină din cap, schimbând subiectul.

— Bine aţi venit, sir Geoffrey! îl întâmpină el, zâmbind larg. După cum aţi spus, ne simţim foarte bine la Pelham. În zilele următoare mi-ar plăcea să merg la o partidă de pescuit pe domeniul Pemberley. Obişnuiţi să pescuiţi?

Fără a bănui nimic, sir Geoffrey îi recomandă călduros lacul său din Denby Park, invitându-l pe domnul Bennet să se servească de ustensilele sale de pescuit oricând ar fi

avut plăcere. Poate că întreaga conversaţie ar fi continuat pe acelaşi ton glumeţ şi politicos, de nu s-ar fi auzit glasul doamnei Bennet.

— Sir Geoffrey, lacul dumneavoastră e renumit în tot ţinutul, la fel ca şi priceperea Domniei Voastre la pescuit. Din câte se spune, nu există în întreg comitatul peşte mai bun ca-n lacul Denby. Cât despre *dumneata,* domnule Bennet, nu înţeleg ce ai în cap. Cum poţi să te gândeşti la distracţii când familia înfruntă asemenea necazuri?

Domnul Bennet şi Elizabeth se uitară unul la altul, copleşiţi de ruşine. Dar înainte că vreunul dintre ei să apuce să deschidă gura, Darcy se adresă soacrei sale:

— Tocmai în astfel de împrejurări se arată binefacerile vieţii la ţară, doamnă Bennet. Cât despre pescuit, sir Geoffrey, îmi amintesc o partidă excelentă la dumneata, în Hertfordshire. Nu-i aşa, Bingley?

Însă doamna Bennet nu se lăsă cu niciun chip. Cum îl respecta prea mult pe Darcy pentru a-i face observaţie, îşi revărsă năduful asupra celui adus în discuţie.

— Mă mir că poţi să trăncăneşti cu domnul Bennet despre pescuit, când avem pe cap atâtea belele. Cu soră-mea în puşcărie, praful se-alege de numele familiei! Chiar nu ţi-e milă de nervii mei? Propria mea soră, hoaţă de drumul mare!

Elizabeth întoarse capul, albă ca varul. Ce va crede sir Geoffrey! Niciodată nu făcuse maică-sa o asemenea gafă. Cum putuse să dezvăluie cu aşa lipsă de tact cumplita ruşine a familiei? Într-un târziu, îndrăzni să-şi privească în faţă musafirul. Ceea ce citi în ochii lui îi întrecea chiar şi cele mai sumbre presimţiri.

— Văd c-am sosit într-un moment nepotrivit, zise sir Geoffrey cu răceală. Vă rog să mă iertaţi că am întrerupt consiliul de familie, al cărui subiect puteţi să-l treceţi sub tăcere, dacă aşa doriţi. Acum îmi permiteţi să mă retrag.

Şi, înclinându-se uşor, părăsi încăperea.

Georgiana nu bănuia nimic din ce se petrecea în celălalt capăt al casei. Biblioteca de la Pemberley se găsea departe de salonul pentru oaspeţi, fiind astfel concepută încât să asigure liniştea necesară lecturii. Încăperea cufundată în tăcere era încălzită de flacăra vie a focului din şemineu. Georgiana se afla aici de câteva ceasuri bune, pierdută în lumea intelectului, aşa cum se întâmplă numai atunci când toate necesităţile trupeşti au fost satisfăcute.

Atât de mult o absorbise poezia lui Scott încât uitase cu desăvârşire de ora la care urmau să sosească musafirii de la Pelham. De altfel, lucrul acesta i se întâmpla adeseori. De multă vreme prefera singurătatea, pe care o popula cu personaje din paginile cărţilor. Nu se cuvenea ca o domnişoară să se arate prea studioasă. Mătuşa Catherine îi atrăsese de nenumărate ori atenţia asupra pericolului pe care îl prezintă inteligenţa în conversaţiile de salon. Totuşi, pentru Georgiana nu exista plăcere mai mare decât să-şi petreacă dimineaţa în liniştea bibliotecii, în compania poeţilor favoriţi.

Aşadar, sări ca arsă când uşa de mahon se deschise scârţâind, iar zgomotul unor paşi îi anunţă sosirea unui nepoftit. Întreruptă brusc din lectură, nu-şi putu stăpâni un icnet de surpriză. În faţa ei se găsea James Leigh-Cooper.

— Am impresia că de fiecare dată vă sperie prezenţa mea, domnişoară Darcy. Fiţi pe pace, nu vă deranjez. Am venit doar să consult câteva planuri mai vechi ale capelei, pe care fratele dumneavoastră mi le-a arătat imediat după sosirea mea aici. Vă făgăduiesc să nu vă tulbur mai mult decât va fi nevoie.

Spre marea sa mirare, Georgiana se trezi răspunzând cu aceeaşi politeţe:

— Mai curând eu ar trebui să-mi cer iertare. Eram atât de cufundată în lectura poeziei „Marmion” încât aproape că uitasem unde mă găsesc.

El se apropie, zâmbind.

— Chiar aşa efect să aibă versurile lui Scott asupra

dumneavoastră? întrebă el. Aveţi o sensibilitate care trădează o fire romantică. Recunosc că şi eu îl admir, însă prefer să-mi petrec timpul liber cu un alt scoţian – Robert Burns. Îi cunoaşteţi opera?

— Burns? repetă Georgiana, îmbujorându-se la faţă. Nu-mi închipui că fratele meu ar putea aduce în bibliotecă poezia unui om cu o reputaţie atât de îndoielnică.

— Simţul moral al domnului Darcy este demn de toată lauda, se grăbi el să răspundă. Dacă-mi permiteţi, însă, aş dori să vă atrag atenţia că opera unui poet nu trebuie expusă oprobriului public, la fel cum se întâmplă cu comportarea lui. Iar poezia lui Burns e de-a dreptul genială.

Înflăcărându-se pe măsură ce vorbea, adăugă:

— Însă geniul său nu se limitează doar la poezie. De-ar fi să deschideţi unele din operele lui mai importante – de pildă *A Man's A Man* – sunt convins că aţi fi mişcată. Dacă-l admiraţi atât de mult pe Scott, domnişoară Darcy, vă asigur că nici Burns nu v-ar lăsa indiferentă.

Georgiana rămase uluită. I se păruse firesc să-l audă pe căpitanul Heywood recitând din Byron. Însă *acest* tânăr îi propunea scrierile unui individ de trist renume – şi încă luându-şi aere de binefăcător.

— Am impresia, domnule, că vă puteţi lăuda cu o lectură foarte vastă, replică ea. Mărturisesc că sunt uimită. Aţi avut cumva acces la vreo bibliotecă mai de seamă în copilăria dumneavoastră?

Arhitectul îşi îndreptă brusc spatele.

— Niciuna de genul celor cunoscute *dumneavoastră,* răspunse el. Tata, deşi foarte respectat, n-a fost un om bogat. Totuşi, îi erau dragi cărţile şi s-a ocupat să sădească în mine aceeaşi veneraţie. Eu nu mi-am desăvârşit educaţia sub tavanul pictat al bibliotecii de la Pemberley, domnişoară Darcy, în schimb am fost povăţuit ce să citesc.

Cu aceasta se ridică brusc şi, luând sub braţ un teanc mare de schiţe scoase de prin rafturi, se îndreptă spre uşă.

Georgiana rămase mută de indignare şi surpriză. Din gesturile şi tonul lui se vedea limpede că-l jignise. Până în acest moment, tânărul îi răspunsese la glume cu

bunăvoinţă şi umor. Ea nu intenţionase decât să-l dojenească cu blândeţe pentru excesiva lui siguranţă de sine şi pentru aerul de superioritate cu care aborda orice discuţie. Acum, când reuşise să-l scoată din sărite, începu să se ruşineze de propria-i lipsă de tact, cu atât mai mult cu cât îşi descoperise în voce acelaşi ton nesuferit şi moralizator al mătuşii sale, lady Catherine de Bourgh – lucru pe care nu putea să-l tolereze.

Stânjenită la culme, i se adresă arhitectului:

— Domnule Leigh-Cooper, vă rog din suflet să nu mă înţelegeţi greşit. Poate că vina mea e aceea de-a mă fi arătat prea curioasă. N-am vrut să vă jignesc. Totuşi, eu nu vă ştiu decât ca arhitect şi mă surprinde să vă aud vorbind atât de competent despre o mulţime de subiecte. V-aş fi recunoscătoare dacă aţi accepta să mă însoţiţi, întrucât sunt aşteptată de familia cumnatei mele, sosită de la Hertfordshire.

Recăpătându-şi stăpânirea de sine, Leigh-Cooper o conduse de-a lungul coridorului. Cât timp coborâră scara masivă de stejar, niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt. Poate că tăcerea ar fi durat mai mult, dacă tânărul n-ar fi hotărât s-o rupă primul. Cum era pe cât de binevoitor, pe-atât de vorbăreţ, pur şi simplu nu se putu abţine să reînnoade conversaţia, aşa că începu să expună fel de fel de observaţii pe marginea unui subiect pe care-l considera lipsit de riscuri: proporţiile perfecte ale capelei Pemberley, excelenta idee de-a construi altarul din alabastru şi minunatele încrustaţii în lemn. Remarcând că tânărului îi trecuse supărarea, Georgiana îl răsplăti cu cea mai inspirată dintre reacţiile feminine: o atenţie încordată.

Amândoi ajunseră în celălalt capăt al casei, unde-i întâlniră pe Darcy şi sir Geoffrey, care tocmai ieşeau din salon. Apropiindu-se de ei, Georgiana observă că fratele şi naşul ei păreau cam tulburaţi. Îndată sosi şi explicaţia.

— Dragă unchiule! exclamă ea. Doar nu vrei să pleci atât de repede, când nici n-am avut ocazia să te salut? Ce s-a întâmplat? întrebă fata, aruncând o privire către fratele ei, în speranţa că acesta o va lămuri asupra pricinii de

nemulţumire a bătrânului.

Însă cel care vorbi primul fu însuşi sir Geoffrey:

— Nu te nelinişti, fetiţa mea, zise el. Am avut nefericita inspiraţie să sosesc într-un moment nepotrivit. Bagă bine de seamă cu cine te măriţi, copila mea – continuă bătrânul, cu ochii în ochii Georgianei. O mezalianţă nu ţi-ar aduce decât necazuri şi ruşine.

— Te implor, naşule, nu pleca aşa! încercă să-l convingă Darcy. Gândeşte-te că nimeni dintre noi nu e scutit de acuzaţii neîntemeiate, oricât ne-am strădui să ducem o viaţă respectabilă. Nici eu, şi nici chiar dumneata.

Georgiana nu fusese niciodată martora unei astfel de discuţii între fratele ei şi sir Geoffrey. Niciodată nu-l văzuse pe naşul lor atât de supărat şi de distant şi nici pe Darcy atât de întristat. Oare ce se petrecuse?

— Dumnezeule! exclamă fata, îngrijorată de-a binelea. Spuneţi-mi imediat ce s-a întâmplat! Cine-a fost acuzat? Ce-i cu dumneata, unchiule, de ce eşti aşa de cătrănit?

Drept răspuns, cei doi bărbaţi schimbară o privire, apoi Darcy se uită către Leigh-Cooper. În clipa următoare, tânărul arhitect îşi aminti că mai avea ceva de lucru şi, schiţând o plecăciune, se îndepărtă în grabă.

— Nu văd de ce ţi-am ascunde vestea îngrozitoare pe care ne-au adus-o soţii Bennet de cum au sosit din Hertfordshire, zise Darcy, de îndată ce rămaseră singuri, apoi începu să-i povestească pe scurt cele petrecute în salon.

Clătinând din cap, adăugă:

— Mă tem că, oricare ar fi deznodământul – deşi sunt convins că doamna Philips e nevinovată –, nimic nu va împiedica bârfa să se răspândească în tot ţinutul, ceea ce înseamnă o catastrofă, pentru sărmana mea Elizabeth. Numai noi, dragă Georgiana, o mai putem consola în nenorocirea abătută asupra ei.

Ascultându-i, sir Geoffrey simţise cum îi creşte enervarea, aşa că nu se mai putu abţine să nu intervină:

— Dimpotrivă, dragii mei! se împotrivi el, pe un ton

încărcat de dispreţ. Grija voastră trebuie să fie aceea de-a vă ţine cât mai departe de această regretabilă sursă de scandal. Henry, mătuşa Catherine te-a prevenit ce înseamnă înrudirea cu o familie atât de diferită de-a ta. Acum vezi şi tu unde-ai ajuns! O asemenea încălcare a tradiţiei şi normelor de bună-cuviinţă nu poate avea decât consecinţe dezastruoase. Ca naş iubitor ce-ţi sunt, Georgiana, sunt nevoit să-ţi atrag atenţia ca pe viitor să ţii seamă de acest incident nefericit.

Sfârşind ce avea de spus, sir Geoffrey se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

22

Georgiana nu-şi uitase greşeala din trecut – iubirea nefastă pentru uşuraticul Wickham – şi necazul pe care i-l pricinuise fratelui ei, Darcy. Amintirea aceasta, rămasă încă vie în mintea ei, prindea contururi precise în contact cu lovitura primită de cumnata sa Elizabeth. Plecarea precipitată a lui sir Geoffrey de la Pemberley o îndurerase peste poate. Dispreţul nedisimulat al naşului ei faţă de situaţia în care se găsea familia Bennet, atitudinea lui severă, despărţirea extrem de rece, toate o copleşiseră de teamă şi uimire. Ştia că Darcy ascunsese taina nebuniei ei din tinereţe chiar şi faţă de bătrânul său prieten. De-ar fi aflat sir Geoffrey în ce belea se vârâse propria lui fină, cu ce ochi ar mai fi privit-o pe viitor?

Sosirea soţilor Bennet şi agitaţia stârnită în jurul lor o împiedică pe Georgiana să stea de vorbă cu Elizabeth între patru ochi. De-abia peste vreo câteva zile reuşiră să rămână singure, pe drumul către Pelham Hall, unde urmau să întoarcă vizita celor doi Bennet. Darcy, care ar fi trebuit să le însoţească, renunţase să mai meargă la Pelham Hall, pretextând că era reţinut la Pemberley cu treburi urgente. Amândouă fetele îi acceptară scuzele cu vădită uşurare: Georgiana pentru că i se ivea prilejul unei discuţii sincere,

iar Elizabeth fiindcă ştia că, oricât de blând şi îngăduitor ar fi fost soţul ei, totuşi printre ai ei s-ar fi simţit destul de stânjenit. Aşadar Elizabeth şi Georgiana porniră singure spre Pelham Hall.

De-abia pierduseră din ochi conacul Pemberley, că Georgiana şi deschise vorba:

— Draga mea Elizabeth, mărturisesc că nu-mi pari prea schimbată. Totuşi, am impresia că veselia ta e mai curând impusă decât pornită din suflet şi mă întristează nespus că ai necazuri cu familia. Tare-aş dori să te pot ajuta, măcar cât de puţin. Există cumva vreo posibilitate de a-ţi fi de folos?

Deşi în sinea ei se întreba prin ce mijloace ar fi putut domnişoara Darcy să îndrepte situaţia, Elizabeth îi era recunoscătoare pentru bunăvoinţă.

— Numai păstrându-ţi calmul. E singurul lucru pe care-l putem face amândouă. Domnul Darcy i-a scris deja unchiului meu Philips şi se pregăteşte să plece cât de curând posibil în Hertfordshire, apoi la Londra, ca să stea de vorbă cu avocatul. În rest, vom vedea ce se mai întâmplă. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce se va vorbi despre noi în comitatul Derbyshire. Dar orice-ar spune vecinii noştri – şi îmi închipui că vor avea destul de zis – sper că amândouă vom fi în stare să ne păstrăm cumpătul. Adevăratul dezastru ar fi acela de-a pierde respectul naşului vostru, pe care ţineam atât de mult să-l capăt.

La aceste cuvinte, Elizabeth nu se mai putut stăpâni şi ochii i se umplură de lacrimi.

Mişcată de necazurile cumnatei sale, Georgiana îşi îndreptă spatele, luându-şi o alură demnă şi impozantă.

— Nu-mi stă în putere să vorbesc despre ce gândeşte naşul meu, declară ea cu o indignare de care Elizabeth nici n-o crezuse capabilă. Însă în ce priveşte opiniile vecinilor noştri din Derbyshire, te asigur că n-ai de ce să-ţi fie teamă. În definitiv, Elizabeth, noi suntem cine suntem. Nu trebuie să te îndoieşti de importanţa *acestui* fapt.

Elizabeth îşi reţinu un zâmbet. Niciodată nu fusese mai conştientă de diferenţa dintre modul în care fusese

educată fiecare dintre ele. Mai mult decât atât, mândria Georgianei, ieşită la iveală pentru prima oară, îi amintea de întâlnirea cu o altă fire inflexibilă – propriul ei soţ.

Amândoi aveau o siguranţă de sine pe care nimic în lume n-ar fi reuşit s-o clintească şi pe care niciun Bennet n-ar fi fost capabil s-o învingă prin umor. Oricum, ea una nici n-ar fi vrut să încerce. Prin urmare, se mulţumi să-i spună, cu un aer grav:

— Ai vorbit foarte înţelept, draga mea. Îmi voi ţine capul sus, ştiind că sub oblăduirea numelui vostru, soarta mea se află pe mâini bune.

Încurajate amândouă de această declaraţie, aruncară o privire pe fereastră, constatând că se zărea foişorul de la Pelham Hall.

Doamna Bingley le întâmpină în prag, împreună cu cele două surori mai mici, Kitty şi Mary. După ce se îmbrăţişară cu căldură, Jane îi mulţumi domnişoarei Darcy fiindcă venise să-i viziteze părinţii.

— Deşi împrejurările actuale nu sunt prea favorabile familiei noastre – adăugă ea – totuşi, Georgiana, eşti la fel de bine-venită ca oricând. Elizabeth, mama şi tata vă aşteaptă în salon.

— Ce plăcere să vă văd! exclamă domnul Bingley, care tocmai se întorsese de la grajduri, însoţit de câinii săi. Cred că Mary şi Kitty s-au săturat de câte discuţii serioase au înghiţit pe ziua de azi. Georgiana, vrei să fii aşa drăguţă să le însoţeşti în grădină, ca să staţi de vorbă despre preocupările voastre? Sunt convins că măcar una dintre voi vrea să-şi schimbe dantela de la pălărie.

Georgiana acceptă, fără prea mare tragere de inimă. În dorinţa de-a da o mână de ajutor (motivul prezenţei ei la Pelham în această dimineaţă), îşi închipuise că va juca un rol mai eroic decât acela de-a ţine companie unor tinere de vârsta ei. În plus, nonconformismul celor două surori o speriase întotdeauna. Kitty şi Mary Bennet, care timp de cincisprezece ore nu văzuseră pe nimeni în afara membrilor familiei, se arătară nespus de încântate s-o aibă în preajmă pe Georgiana, aşa că o conduseră în parc, pălăvrăgind fără

încetare.

— Ah, domnişoară Darcy! începu Kitty. Fără a-i lăsa răgaz să se dezmeticească. Ce bal nemaipomenit a fost acela de la Pemberley! Zău dacă am stat pe margine măcar cinci minute! Frank Middleton zice că i-am scos sufletul de-atâta dans. Vai, ce nostim e băiatul ăsta! Până acum am mers la multe baluri – poate şapte sau opt – însă niciunul n-a fost aşa ca al dumneavoastră!

Deşi stânjenită în prezenţa lor, totuşi Georgiana se simţi măgulită de apreciere. Nu se îndoia că toţi invitaţii se distraseră de minune, dar faptul că primise laudele unei fete mondene, cum era sora lui Elizabeth, o umplea de satisfacţie.

— Sunt convinsă, răspunse ea, că şi dumneavoastră aţi contribuit din plin la reuşita balului.

Kitty pufni în râs, scuturându-şi buclele.

— Succesul oricărui bal, declară ea, depinde în mare măsură de buna dispoziţie a invitaţilor. Atâta timp cât şi *eu* mă număr printre oaspeţi, fiţi sigură că atmosfera nu va lâncezi.

Se aşternu o clipă de tăcere. Georgiana nu ştia ce să răspundă, iar Mary, care nu prea avea multe de spus pe o temă atât de frivolă, nu scotea niciun cuvânt. Kitty, însă, nu se dădu bătută.

— Ei, domnişoară Darcy, dar cum rămâne cu admiratorii? Cu atâţia tineri chipeşi în jurul dumneavoastră, trebuie să aveţi o mulţime de curtezani.

Georgiana întoarse capul şi nu zise nimic.

— Haideţi, domnişoară Darcy, vă puteţi încrede în noi, doar suntem ca şi surori.

Georgiana îngăimă câteva cuvinte de neînţeles. Chiar dacă vorbise foarte încet, totuşi tonul ei reuşi s-o reducă la tăcere până şi pe Kitty.

Aşadar, îşi continuară plimbarea prin parc, fiecare cu gândurile ei, până când, la cotitura unei alei, le ieşi în cale Caroline Bingley, însoţită de nimeni altul decât căpitanul Heywood.

Amândoi păreau veseli şi adânciţi în conversaţie. În

clipa când dădură cu ochii de grupul fetelor, tăcură brusc, iar căpitanul păşi înspre ele, ca să le salute.

— Ce noroc pe mine, să întâlnesc trei fete încântătoare! exclamă el. Nu-i aşa, domnişoară Bingley? adăugă ofiţerul întorcându-se către însoţitoarea sa.

Apoi, bine dispus, se adresă domnişoarei Darcy:

— Domnişoara Bingley a avut amabilitatea de a-mi arăta frumuseţile parcului Pelham. Ce atmosferă de blândă melancolie învăluie ţinutul Derbyshire! Cotloanele tainice şi căsuţele sărăcăcioase de pe marginea drumului îmi inspiră o tristeţe cum n-am cunoscut niciodată. Bănuiesc însă că dumneavoastră, domnişoară Darcy, cunoaşteţi fiecare colţişor al comitatului, fiindcă aţi avut norocul de-a vă naşte în Derbyshire.

Inima Georgianei bătea năvalnic. Dacă indiferenţa cu care se lăuda că întâmpină avansurile tânărului ofiţer îi exprima adevăratele sentimente, atunci de ce o tulburase atât de mult să-l vadă în compania altei fete? Chiar şi căpitanul, deşi încerca să pară dezinvolt, era totuşi vădit descumpănit. Cercetându-l cu privirea, Georgiana îşi dădu seama că se simţea stânjenită, nu atât pentru ea însăşi, cât pentru el. Nici nu-i trecea prin minte să-şi dăruiască iarăşi inima unui bărbat, aşa că nu avea niciun motiv de gelozie. Ca atare, după o clipă de tăcere, reuşi să i se adreseze cu sinceră prietenie:

— Nu pot spune că-mi cunosc prea bine locurile natale, răspunse ea, îmbujorându-se uşor. Mă tem că educaţia mea în ce priveşte frumuseţile din Pelham suferă de unele lacune.

Domnişoara Bingley, care până atunci nu scosese o vorbă, interveni în discuţie:

— Din câte ştiu eu, domnişoara Darcy preferă lumea cărţilor. Ori cu o bibliotecă precum aceea de la Pemberley, mă îndoiesc că s-ar lăsa atrasă de plăcerile lumeşti. N-am dreptate, scumpa mea Georgiana?

— Mă flatezi, domnişoară Bingley! răspunse fata. Aş vrea şi eu să fie aşa cum spui. Îmi plac plimbările în natură şi excursiile, iar lectura nu-mi ocupă chiar toată ziua.

Mărturisesc că citesc mai mult ca să-mi omor timpul decât de dragul studiului.

— Şi totuşi – insistă zâmbind domnişoara Bingley – îţi petreci ore întregi printre cărţi, aşa că noi nu te putem considera decât o fată studioasă.

De astă dată, Mary nu reuşi să se mai stăpânească.

— Adevăratul studiu, declară ea, e cu totul altceva decât ce spuneţi dumneavoastră. Simpla lectură nu face pe nimeni să ajungă învăţat. Asta se întâmplă doar când tentaţiile intelectului nu mai ţin cont de sănătatea ochilor. *Eu* una m-am obişnuit ca atunci când citesc, să-mi folosesc mintea din plin, motiv pentru care mi-am stricat ochii. Nicio persoană cu ochi buni nu se poate lăuda că-i învăţată.

Cum nimeni din grup nu găsea vreo replică la aceste afirmaţii, porniră cu toţii înspre Pelham Hall. Domnişoara Bingley vru să-l ia de braţ pe căpitanul Heywood, dar în timp ce treceau podul peste râu, el reuşi să se desprindă, apropiindu-se de Georgiana.

— Ce plăcută surpriză să vă întâlnesc aici! murmură ofiţerul. De-aş fi ştiut dinainte, aş fi venit la Pelham cu mult mai multă bucurie.

În ciuda hotărârii luate mai devreme, Georgiana începu să tremure. Îşi impuse, însă, să se stăpânească. De altfel, căpitanul părea a fi în relaţii foarte cordiale cu domnişoara Bingley.

— Adevărat? răspunse ea cu răceală. Şi totuşi, acum câteva momente, am avut impresia că vă distraţi de minune.

— Ah, domnişoară Darcy! oftă căpitanul. De-aţi şti ce se ascunde sub aparenta mea bună-dispoziţie! În realitate, mă sperie ieşirile în societate. Totuşi, un om ca mine, obişnuit să trăiască mai mult printre străini, nu-şi poate permite să se ţină mândru. Poate că felul meu de-a fi vă sugerează exact contrariul, însă credeţi-mă că firea mea nu se prea potriveşte cu distracţiile mondene. Oricum, se pare c-am vorbit prea mult…

Între timp, ajunseră aproape de aleea principală. Înainte ca Georgiana să-şi recapete siguranţa de sine

îndeajuns pentru a-i răspunde, cu toţii zăriră o trăsură care tocmai pătrundea pe poartă, îndreptându-se către scara de la intrare.

— Ce ciudat! se miră Kitty, ajungându-i din urmă pe Georgiana şi pe ofiţer. Mi s-a părut c-aud glasul surorii noastre, Lydia. Ţie nu, Mary? Cred, însă, că m-am înşelat, pentru că ea s-a anunţat abia către sfârşitul săptămânii.

Totuşi trăsura trase în dreptul uşii de la intrare şi, spre groaza şi umilinţa Georgianei, portiera se deschise, făcând loc Lydiei, urmată de soţul său, locotenentul George Wickham.

23

Georgiana era în culmea disperării. Ce inspiraţie nefericită să vină la Pelham tocmai azi! Deja emoţionată în urma întâlnirii din grădină cu căpitanul Heywood şi cu domnişoara Bingley, foarte curând avea să se găsească faţă în faţă cu bărbatul care o făcuse să-şi uite obligaţiile şi să fugă cu el, în ciuda tuturor canoanelor bunei-cuviinţe.

Biata fată se înroşise până în vârful urechilor. Nu îndrăznea să ridice privirea, de teamă să nu observe ceilalţi în ce încurcătură se afla. Ştiuse că sora lui Elizabeth va sosi cu soţul ei de-abia peste câteva zile, iar domnişoara Darcy primise toate asigurările că nu va trebui să dea ochii cu el! Faptul că trebuia să se arate politicoasă, să râdă şi să glumească cu un nemernic ca George Wickham i se părea peste puterile ei. Deşi era convinsă că nimeni nu putea fi la curent cu vechea lor relaţie, totuşi se simţea din ce în ce mai tulburată.

În timp ce Kitty şi Mary Bennet alergau către trăsură, pentru a-şi întâmpina sora, Georgiana rămase pe loc, luptând să-şi recapete calmul. În schimb, domnişoara Bingley era nespus de bucuroasă de sosirea oaspeţilor. Prezenţa faimosului George Wickham alături de soţii Bennet cu siguranţă că urma să fie o experienţă interesantă – mai

ales că până atunci casa fratelui ei cam dusese lipsă de distracţii.

— Priveşte, căpitane Heywood! exclamă Caroline. Ia te uită cine-a venit! Ne vom putea amuza împreună de purtările noilor rude ale lui Charles, mai cu seamă cele de la Brighton care tocmai bat la uşă.

Însă căpitanul, care remarcase paloarea Georgianei, nu dădu nicio atenţie cuvintelor domnişoarei Bingley. Oferindu-şi braţul, o conduse pe domnişoara Darcy către casă.

— Nu vă simţiţi bine? întrebă el, alarmat. Trebuie să le găsesc pe doamnele Bingley şi Darcy, ca să vă las în grija lor, adăugă ofiţerul, grăbindu-se să plece în căutarea celor două surori.

Georgiana nu avea nicio scăpare. Se apropie de uşă cu paşi rari, ştiind că peste câteva momente va trebui să se întâlnească faţă în faţă cu George Wickham.

Doamna Wickham o salută cu un zâmbet radios.

— Scumpă domnişoară Darcy! exclamă ea. Nu mă îndoiesc că eşti Georgiana, semeni cu fratele dumitale ca două picături de apă. Îmi permiţi să-ţi spun pe nume? Am reuşit să ajungem la Pelham cu trei zile mai devreme. Eu una aş fi vrut să aştept sfârşitul săptămânii, însă George ţinea morţiş să plece. Zicea că nu suportă să mai rămână o clipă departe de Derbyshire. Acum înţeleg şi eu de ce. Nici n-am sosit bine şi ai venit să ne întâmpini. Hai, draga mea, dă-mi mâna!

Georgiana se crispă, văzând că Wickham se pregăteşte să i se adreseze.

— Nu ne-am văzut de ani de zile, domnişoară Darcy! o salută el cu căldură, ca un vechi prieten. Nu pot să nu mă minunez cât de frumoasă te-ai făcut!

Plimbându-şi o privire mulţumită peste întinsul parcului, adăugă:

— De-ai şti ce mult doream să respir aerul ţinutului meu de baştină! Întotdeauna aştept călătoriile cu nerăbdare, mai ales de data asta – sublinie locotenentul pe un ton plin de înţelesuri – când am plăcerea să întâlnesc o

veche cunoştinţă.

Georgiana reuşise să răspundă Lydiei cu suficientă politeţe. Acum, însă se străduia cu disperare să găsească tăria de-a face faţă la asaltul locotenentului. Din fericire, chiar atunci apăru căpitanul Heywood, aducând cu sine un valet, pentru Georgiana.

Răsuflând uşurată, domnişoara Darcy reuşi să-şi ţină firea, pregătindu-se să facă prezentările.

— Am avut deja plăcerea! o întrerupse scurt căpitanul. Iar acum, vă rog să ne iertaţi, se înclină el către doamna Wickham, conducând-o pe Georgiana în salon, unde se afla, în sfârşit, în siguranţă.

Recunoştinţa ei nu cunoştea limite. În timp ce căpitanul, împreună cu valetul, o ajuta să urce scara, Georgiana încercă să-i mulţumească.

— Căpitane Heywood, vă rămân îndatorată pentru bunăvoinţa dumneavoastră. Deşi nu am nimic cu familia cumnatei mele, totuşi mărturisesc că tocmai doream să mă retrag – aşa că aţi sosit la ţanc.

— Va stau oricând la dispoziţie, răspunse căpitanul, însă văd că tremuraţi. Daţi-mi voie să vă conduc până în salon şi încercaţi să nu vă obosiţi vorbind.

Atenţia cu care o înconjura îl făcu să crească în ochii ei. Ce prompt îi sărise în ajutor, ce repede o înţelesese – deşi abia dacă schimbaseră câteva cuvinte. Purtarea lui trăda o sensibilitate care începea să topească armura de indiferenţă a Georgianei. Felul său de-a fi – eleganţa adresării, manierele alese, toate îl deosebeau de ceilalţi bărbaţi. În plus, dăduse dovadă de un cavalerism care-o mişcase până în adâncul sufletului.

Dând cu ochii de Georgiana, palidă şi escortată de doi bărbaţi, Elizabeth şi Jane o ajutară îndată să se aşeze, îngrijindu-se de ea până când fata începu să-şi mai vină în fire.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea cumnată? o întrebă Elizabeth. Eşti albă ca varul. Nu-i aşa, mamă?

În aceeaşi clipă, valetul anunţă sosirea celor doi oaspeţi, astfel încât starea Georgianei încetă să mai fie un

secret – cel puţin pentru doamna Darcy.

— Draga mea, se adresă ea în grabă Georgianei, cred că te vei simţi mai bine lângă şemineu.

Căutând din ochi colţul cel mai îndepărtat şi mai aerisit al salonului, o conduse într-acolo pe domnişoara Darcy, aşezând-o departe de restul musafirilor.

Nevrând s-o lase singură, ofiţerul ceru permisiunea s-o însoţească. Aşadar se formară două grupuri distincte: familia Bennet, discutând despre necazurile lor, şi cuplul Georgiana – căpitanul Heywood, ultimul angajând-o pe domnişoara Darcy într-o conversaţie cât se poate de banală, încât reuşi s-o facă să-şi mai vină în fire.

Domnul şi doamna Wickham dădură buzna în salon, cu o siguranţă de sine care dovedea că nu se îndoiau nicio clipă cât erau de bine-veniţi. De altfel nici n-ar fi avut motive să-şi închipuie altceva; întrucât doamna Bennet se arătă sincer entuziasmată de sosirea lor, în timp ce domnul Bennet, în ciuda aerului său grav, izbutise totuşi să-şi ascundă gândurile sub masca unei politeţi suficiente pentru a induce în eroare două persoane cu o sensibilitate atât de limitată.

Din câte remarcă Elizabeth, doamna Wickham continua să rămână – spre fericirea ei – imună la sentimentul tinereţii trecătoare sau la progresele inteligenţei. Umbla de colo-colo prin salon, salutând în dreapta şi-n stânga, râzând şi aşteptând să primească laude şi complimente. Nu-i aşa că Jane se îngrăşase? Vai, ce solemn era tata! Ce ciudat că Mary şi Kitty tot nu se măritaseră, când ea era la casa ei de peste un an!

Elizabeth întoarse capul, scârbită, însă întâlnind privirea lui Caroline Bingley şi citindu-i expresia din ochi, îşi îndreptă din nou atenţia către Lydia. Se uită cu subînţeles la sora ei mai mică, sperând – dacă nu să schimbe subiectul cu unul mai interesant – atunci măcar să-i stăvilească şuvoiul de vorbe. Însă chiar atunci se auzi glasul doamnei Bennet.

— Ah, scumpa mea copilă! exclamă ea. Ce fericire să le am alături pe toate fetele mele într-un ceas de cumpănă

ca acesta! Lydia, draga mea, tu ai aflat ce ni s-a întâmplat?

— Da, mamă! răspunse doamna Wickham. Mi-a povestit Kitty în vestibul. Vai, ce veste îngrozitoare. Am rămas şocată, cât pe ce să leşin.

Apoi, întorcându-se spre sora ei mai mare, adăugă pe un ton vesel şi nepăsător:

— Oh, Jane, ce rochie frumoasă! Dar ţie-ţi place a mea? Ai văzut dantela? Mi-a adus-o soţul meu tocmai de la Londra.

— Dantelă! bombăni doamna Bennet. Tocmai de dantelă ţi-ai găsit să vorbeşti? Nu dantela a vârât-o pe mătuşa Philips în bucluc? Dragile mele, să ştiţi că toate nenorocirile familiei noastre se trag de la dantelă! încheie ea, izbucnind în plâns.

— Sărmana mătuşă Philips! o căină Wickham. Mă doare sufletul când mă gândesc că stă în puşcăria Hertford. Şi încă sub acuzaţia de hoţie! Am auzit că pe măsură ce îmbătrânesc, femeile devin tot mai ciudate şi mai excentrice. Biata de ea! oftă George, după care se răsuci pe călcâie, ca să-şi admire cizmele strălucitoare în oglinda mare din salon.

Asemenea lui Elizabeth, Jane se simţea din ce în ce mai stânjenită văzând cum se discută problemele familiei în prezenţa unui străin.

Din fericire, căpitanul Heywood era atât de absorbit de conversaţia cu Georgiana încât nu auzea nimic, în schimb, Caroline Bingley părea mai satisfăcută ca oricând. Trebuia neapărat să abată discuţia spre alte subiecte, îşi spuse Jane.

— Cum v-a plăcut excursia de azi-dimineaţă, domnişoară Bingley? întrebă Jane. Aţi reuşit să mergeţi pe jos până în sat, aşa cum aveaţi intenţia?

Deşi n-o prea trăgea inima să abandoneze un subiect atât de gras ca necazurile familiei Bennet, Caroline socoti totuşi că i se ivise prilejul de a-l acapara din nou pe căpitanul Heywood – ocazie ce nu trebuia scăpată cu niciun preţ.

— Numai până la Drewshery Farm, răspunse ea.

Apoi, luându-l prin surprindere pe locotenentul Wickham, care se întâmplase să fie lângă ea, îl îndemnă:

— Veniţi, domnule locotenent, vreau să vă arăt priveliştea de la fereastră.

Şi, strecurându-şi braţul pe sub al lui, îl conduse până în celălalt capăt al salonului, unde se aflau căpitanul Heywood şi domnişoara Darcy.

— Scumpa mea Georgiana – zise Caroline, apropiindu-se de tânăra pereche – sper că ţi-ai mai revenit. Nu te-am văzut prea des în starea asta. Noroc că ai avut pe cineva care să te ajute. Se pare că prezenţa căpitanului Heywood ţi-a prins chiar foarte bine. Mai ales la ten…

Surprinsă de tonul ei, Georgiana nu reuşi decât să surâdă, ridicând ochii către căpitanul Heywood, parcă rugându-l să schimbe subiectul. Din păcate, privirea ei languroasă avu cu totul alt efect decât cel scontat, astfel încât îndrăzneţul George Wickham încercă din nou să intre în discuţie:

— Eu o cunosc de mult pe domnişoara Darcy şi întotdeauna tenul dumneaei a fost fără cusur! declară cu subînţeles locotenentul. Ca şi celelalte farmece pe care le ascunde. Noi, de când ne ştim, am fost buni prieteni. Nu-i aşa, Georgiana?

Şocată, domnişoara Darcy rămase fără replică. După cele ce îndurase mai trebuia să tolereze şi neruşinarea lui George? Remarcându-i disperarea, căpitanul Heywood făcu un pas înainte, adresându-i-se locotenentului pe un ton ce nu admitea replică:

— Sunteţi impertinent, domnule!

Apoi, răsucindu-se spre Georgiana:

— Sora dumneavoastră are dreptate. Aici e un aer cam închis. Nu doriţi să ieşim la o plimbare prin grădină?

Şi, fără a mai aştepta răspuns, o conduse afară din salon pe domnişoara Darcy, care încă nu-şi revenise din uimire. O fracţiune de secundă o fulgeră ideea că Thomas Heywood merita nu doar atenţia, ci şi afecţiunea ei.

24

În timp ce domnul Darcy şi socrul său se pregăteau să plece la Londra, pentru a sta de vorbă cu nişte avocaţi, Charles Bingley îşi aduse aminte de făgăduiala de-a da un bal la Pelham Hall.

— Ar fi păcat, scumpa mea Jane – se adresă el soţiei sale –, să înşel aşteptările surorilor tale şi-ale mele, care m-au crezut pe cuvânt. Se prea poate ca necazurile prin care trece familia Bennet să nu fie pe potriva unei ocazii festive. Însă zău că nu-mi vine să le refuz o asemenea plăcere, mai ales acum, când a venit şi Lydia. Ce părere ai, iubita mea soţie?

Deşi conştientă că maică-sii nu-i ardea deloc de petreceri, totuşi Jane nu ridică nicio obiecţie – spre marea bucurie a soţului ei.

— Nu văd ce ar fi rău în asta, zise Jane. Pe urmă, ce fericite ar fi Kitty şi Mary. Bravo, dragul meu! Ai avut o idee minunată.

Mai rămânea, însă, de obţinut consimţământul doamnei Bennet.

Trimise s-o înduplece, Kitty şi Mary se declarară sincer părtaşe ale durerii mamei lor. Sigur că nu era momentul să petreacă. Familia trecea prin clipe mult prea grele pentru a mai avea chef de distracţii. Cât despre ele, trebuiau să se resemneze cu gândul că ratau ocazia de a-i cunoaşte pe cei mai chipeşi şi înstăriţi bărbaţi din Derbyshire. Doamna Bennet nu le lăsă să termine. Ridicându-se din jilţ, îşi adună ultimele puteri şi luă cuvântul:

— Sărmanele mele fete! se plânse ea. Deşi sunt tare necăjită, totuşi mă voi strădui să mă ocup şi de viitorul vostru. Cum m-aş putea împotrivi dorinţei fetelor mele? Mă tem că n-am încotro şi trebuie să accept amabila propunere a domnului Bingley.

Aşadar totul fu aranjat, desigur, după ce lăudară cu osârdie curajul mamei lor. Până şi domnişoara Bingley se declară de acord.

— Un bal este exact ce trebuie pentru a ne reda buna dispoziţie, îi mărturisi ea fratelui său. Cât despre vecini, n-au decât să spună ce poftesc. Eu una detest bârfa şi nici nu vreau s-aud de aşa ceva.

Vestea despre recentele necazuri ale familiei Bennet se răspândise deja în întreg comitatul. De altfel, secretul nu s-ar fi putut păstra, aşa cum nu putea fi ascunsă o schimbare de guvern sau faptul că fătase căţeaua lui Frank Middleton. Chiar dacă în societate discreţia e un nobil ideal, totuşi – la fel ca cele mai înălţătoare aspiraţii ale noastre – ea se limitează întotdeauna la domeniul fanteziei.

Cunoscând aceste adevăruri, Elizabeth aştepta seara balului cu mai puţin entuziasm decât sora ei Jane. Trecuseră zile întregi de la ultima vizită a lui sir Geoffrey Portland la Pemberley, însă plecarea lui precipitată o îndurera şi acum. Domnul Darcy nu adusese nici măcar o dată vorba despre incident, însă Elizabeth bănuia cât era de cătrănit – ceea ce-o întrista şi mai tare. Gândul de a-l întâlni din nou pe sir Geoffrey – şi încă sub privirile cercetătoare ale vecinilor – nu făcea decât să-i sporească disperarea.

Georgiana avusese cu totul altă reacţie. Aflând despre bal, întâmpină sugestia cu mare bucurie, atât ca un mijloc de-a înfrunta cu demnitate vitregiile sorţii, cât şi pentru motive ştiute doar de ea. Tulburarea care-o cuprinsese în ziua petrecută la Pelham Hall refuza să cedeze în faţa raţiuni; nici chiar remediile clasice – o noapte de insomnie şi o dimineaţă în compania scrierilor lui William Cowper – nu se dovediseră salutare. Georgiana ştia perfect de bine că nu trebuia să se îndrăgostească. Totuşi, chipul căpitanului şi felul în care o ajutase la nevoie o obsedau fără încetare.

Orice femeie cu cap ar fi evitat să se ataşeze prea mult de un bărbat. Însă, aflându-se pe marginea prăpastiei, Georgiana simţea nevoia să descopere de unde venea pericolul – chiar cu riscul de-a se apropia prea mult de hău. Întâlnindu-l din nou pe căpitan la bal, şi-ar fi dat seama ce înrâurire avea asupra ei – ceea ce ar fi ajutat-o să ia o

hotărâre fermă. Cu toate acestea, ziua balului o găsi într-o asemenea stare de zbucium sufletesc încât până şi Kitty renunţă la proverbiala-i indiferenţă, catadicsind s-o întrebe pe Georgiana ce-i cu ea.

— Nuanţa trandafirie a rochiei dumneavoastră ar reuşi să dea strălucire chiar şi unui ten bolnăvicios. Trebuie să vă spun, domnişoară Darcy, că şi eu am purtat odată această culoare, care a stârnit senzaţie în comitatul nostru. Nu-i aşa, Mary? întrebă ea, întorcându-se spre sora sa, ca de obicei, fără să aştepte vreun răspuns.

— Tocmai pe Mary ţi-ai găsit s-o întrebi? interveni Elizabeth. Uiţi că ea nu face deosebirea între o rochie trandafirie şi o tapiţerie de salon? De-ai fi avut inspiraţia să apelezi la sora ta *mai mare,* ţi-aş fi confirmat că atât rochia ta, cât şi cea a Georgianei sunt foarte frumoase şi vă vin grozav de bine. Acum, însă, ai scăpat ocazia.

Elizabeth se străduia din răsputeri să nu-şi trădeze îngrijorarea. Se frământa cu atât mai mult cu cât absenţa soţului şi tatălui ei expuneau familia fie la gafele lui George Wickham, fie la excesiva bunăvoinţă a domnului Bingley. Şi totuşi, doamna Darcy dăduse întotdeauna dovadă de tenacitate, neacceptând să se lase intimidată. Hotărî, aşadar, să nu se sperie de nişte străini, numai pentru că-i lipsea sprijinul soţului său. Numai gândul la o astfel de umilinţă fusese suficient ca să-i trezească încăpăţânarea.

„Indiferent ce se va întâmpla”, îşi spuse ea, „am să rămân cu capul sus”.

Georgiana se simţi încurajată de vorbele afectuoase ale cumnatei ei. Pe drumul de întoarcere la Pemberley, Elizabeth nu mai fusese la fel de veselă ca de obicei. Acum însă, văzând-o că-şi recăpătase umorul, Georgiana găsi tăria de-a se preocupa de propriile sale probleme. Rotindu-şi privirea prin salon, îi tresări inima de bucurie în clipa când îşi făcu intrarea căpitanul Heywood, însoţindu-i pe lady Catherine, sir Geoffrey şi verişoara Anne. Ofiţerul o zări şi porni în direcţia ei. Dar în aceeaşi clipă îi tăie calea domnişoara Caroline Bingley, antrenându-l într-o conversaţie însufleţită.

Căpitanul fu silit să se oprească din drum, afişând exact atâta entuziasm cât să nu-şi jignească interlocutoarea. Politeţea îşi avea regulile ei, care cereau să nu-i întoarcă spatele domnişoarei Bingley. Resemnată, Georgiana îşi îndreptă atenţia spre cei adunaţi în jurul său.

— Oare pe unde umblă Frank Middleton? se miră Kitty, plimbându-şi privirea prin întreg salonul. Mi-a făgăduit că va veni devreme, de îndată ce se va întoarce de la partida de popice. Ah! Fata de colo nu-i cumva Anne de Bourgh? Vai de mine, de palidă este! Închipuie-ţi, mamă, că una dintre noi ar arăta aşa!

— Domnişoara de Bourgh îşi permite să fie trasă la faţă! replică doamna Bennet. Însă tu, Kitty – şi mai ales tu, Mary! – trebuie să ţineţi minte că un asemenea lux depăşeşte posibilităţile tatălui vostru de-a întreţine o familie. De-am fi şi noi la fel de bogaţi ca familia de Bourgh, aţi putea s-aveţi figuri oricât de bolnăvicioase. Dar iată că vine căpitanul Heywood.

Reuşind să scape de domnişoara Bingley, căpitanul se grăbi să salute familia Bennet. De îndată ce schimbară amabilităţile de rigoare, ofiţerul se întoarse către Georgiana.

— Sper că v-aţi revenit complet după indispoziţia de mai deunăzi, zise el.

— Pe deplin, vă mulţumesc, răspunse fata, dându-şi seama cu iritare că se înroşea din nou.

Ochii lui o contemplau cu o tandreţe neobişnuită, tulburând-o până în adâncul sufletului.

— Îndeajuns cât să-mi oferiţi plăcerea dansului care urmează? insistă căpitanul.

Georgiana nu putea decât să încuviinţeze. De altfel, dansul era chiar momentul în care plănuise să-şi analizeze sentimentele. Aşadar, surâse şi se lăsă condusă către locul în care dansau celelalte perechi.

Nemaifiind nevoită s-o aibă în grijă pe tânăra ei cumnată, Elizabeth găsi răgazul necesar pentru a-şi îndeplini plăcuta îndatorire de a-i saluta pe lady Catherine şi sir Geoffrey, care conversau cu soţii Bingley.

— Domnul Darcy regretă că nu poate fi de faţă, explică ea, întrucât a trebuit să plece la Londra, împreună cu tatăl meu, pentru nişte treburi ce nu sufereau amânare.

Lady Catherine dădu vagi semne că ar fi auzit ceva, apoi spuse tranşant:

— În schimb, bănuiesc că astă-seară vom avea bucuria de-a ne întreţine cu mama dumitale şi cu rudele din Brighton. Cea care vine încoace nu e doamna Bennet?

Ajungând lângă ei, doamna Bennet hotărî să se impună mai întâi atenţiei lui sir Geoffrey.

— Plecarea dumneavoastră pripită de la Pemberley nu ne-a îngăduit să vă acordăm onorurile cuvenite unei persoane de rang, se lamentă ea. Domnul Bennet m-a rugat s-o fac în astă-seară, bineînţeles, şi-n numele său.

De altfel, ajunsese şi ea să creadă că aşa stăteau lucrurile.

— Nu-i aşa că Pelham e o locuinţă încântătoare? continuă doamna Bennet, întorcându-se spre lady Catherine. Cu siguranţă că fiică-mea Jane va rivaliza curând cu sora ei pentru titlul de cea mai minunată gazdă din Derbyshire. Trebuie să vă spun cu toată modestia că şi mie-mi merge vestea de gospodină neîntrecută.

Sir Geoffrey nu scotea o vorbă. Doamna Bennet îi admira tăcerea, socotind-o foarte potrivită pentru un om de importanţa sa. În schimb, Elizabeth avea inima strânsă.

— Într-adevăr – întări Jane, remarcând stânjeneala surorii ei –, mama e cunoscută în tot ţinutul Hertfordshire ca gazdă primitoare. Cât despre calităţile mele sau ale surorii mele, fără îndoială că de la ea le-am moştenit.

Chiar în clipa aceea, Lydia – care până atunci trăncănise verzi şi uscate, retrasă într-un colţ cu Kitty – găsi de cuviinţă să li se alăture. De cum îi veni ideea, o şi puse în practică fără întârziere. Trebuie spus că doamna Wickham ignora într-atât convenţiile din înalta societate, încât nu considerase necesar să aştepte până va fi chemată.

— Lady Catherine! exclamă ea, de îndată ce fuseseră făcute prezentările, fără a-i lăsa timp mătuşii să se

dezmeticească. E drept că până acum nu ne-am întâlnit, însă dumneavoastră îl cunoaşteţi de mult pe soţul meu, care şi-a petrecut copilăria în frumosul Pemberley.

Brusc, schimbă subiectul, adresându-se mamei sale:

— Ah, mamă, acela nu e Frank Middleton? Lunganul ăla slăbănog, care tocmai a intrat pe uşă? Oare ce i-o plăcea lui Kitty la el? E urât ca dracu'. Are cumva avere?

Sir Geoffrey rămăsese şocat de-atâta lipsă de educaţie, în timp ce Jane se îndepărtă grabnic, copleşită de ruşine. Prin urmare, lui Elizabeth îi revenea sarcina ingrată de-a încerca – pe cât posibil – să restabilească armonia.

— Am auzit că doamna Middleton e o femeie foarte cumsecade – zise ea, ţintuindu-şi sora cu o privire semnificativă.

Apoi, întorcându-se spre lady Catherine, adăugă pe un ton extrem de politicos:

— Mi se pare că fiica ei cea mare, Lucy, e bună prietenă cu domnişoara Anne de Bourgh.

Tentativa lui Elizabeth se dovedi a fi catastrofală. Nici să fi vrut, n-ar fi putut aduce în discuţie un subiect mai nefericit.

— Domnişoara de Bourgh? o întrerupse Lydia, dornică să ia parte la conversaţie. Adineauri am zărit-o odihnindu-se într-un jilţ. Arată îngrozitor de gălbejită. De multă vreme e bolnavă, lady Catherine? Nu v-aţi gândit s-o duceţi la Bath? Nici eu n-am fost vreodată prea sănătoasă şi voinică, în schimb am auzit o mulţime de lucruri despre staţiune, de la nevestele suferinde ale unor ofiţeri.

Lady Catherine se înverzise de mânie.

— Bolnavă? aproape că strigă ea. Stimată doamnă Wickham, Anne a mea n-a fost bolnavă nici măcar o zi în viaţa ei. Dacă e puţin palidă, aceasta se întâmplă numai pentru c-a răcit într-una din numeroasele excursii în natură, în compania *bunului* ei prieten, căpitanul Heywood.

Întorcând capul în căutarea fericitului cuplu, dădu cu ochii de fiica sa, stând cuminte pe un scaun, în timp ce căpitanul dansa cu Georgiana, care părea mai frumoasă ca oricând. În aceeaşi clipă luă hotărârea decisivă.

— Bath! pufni ea. Nu-i decât o momeală pentru snobi. Avem şi noi ape minerale lângă Rosings. De altfel, mâine ne întoarcem la Rosings – absolut toţi. De cum se luminează de ziuă.

Şi, fără alte explicaţii, îşi părăsi interlocutoarea, plecând să-şi afle consolarea la masa pregătită pentru cină.

Partea a patra

25

Lady Catherine era atât de ferm decisă să părăsească Derbyshire cât de curând posibil, încât a doua zi după bal trezi toată casa cu noaptea în cap, ca să se pregătească de plecare. Puţin îi păsa că Thomas Heywood, cucerit de frumuseţea primăverii în Midlands, dorea să mai rămână – sau că ea însăşi invitase familia Middleton la cină în casa lui sir Geoffrey pentru aceeaşi seară. Puţin îi păsa şi de cum arăta Anne, care nu-şi făcuse somnul. Lady Catherine nu concepea în ruptul capului să mai zăbovească. E drept că nici sir Geoffrey, sculat din somn de toată tevatura, nu depunea prea mari eforturi s-o reţină. Cum de regulă se arăta morocănos până spre prânz, îşi luă rămas-bun de la ea cât mai politicos posibil, suportând cu stoicism durerea despărţirii, la gândul că, de îndată ce trăsura lui lady Catherine avea să se urnească din faţa casei lui, viaţa sa tihnită de burlac îşi va relua cursul.

Ajunsă în ambianţa măreaţă şi familiară de la Rosings, lady Catherine o trimise pe Anne la culcare, apoi, chemându-şi câinele mops, îşi îngădui să facă unele reflecţii asupra modului în care se despărţise de sir Geoffrey.

— Sir Geoffrey – cugetă ea – începe să devină din ce în ce mai bădăran. De nu l-aş fi cunoscut de atâta vreme, azi-dimineaţă aş fi dedus din comportarea lui că preferă să rămână singur. Oricum, trăieşte de prea mult timp în

singurătate. Bărbaţii, căpitane Heywood, se simt cel mai bine în compania femeilor, altfel ajung cârtitori şi excentrici. Ai grijă, dragă căpitane, să nu rămâi burlac. Voi, bărbaţii, sunteţi făcuţi pentru căsătorie. E drept că, în general, femeile sunt cele care caută să se mărite. Totuşi, bărbaţii profită cel mai mult dintr-un mariaj.

Căpitanul o aprobă cu însufleţire. Într-adevăr, bărbaţii erau nişte neajutoraţi, incapabili că se descurce singuri sau să prospere fără ajutorul sexului frumos. Cât despre superioritatea femeilor, iat-o, de pildă pe lady Catherine, care – deşi văduvă – reuşise să administreze cu pricepere un domeniu atât de întins, ba chiar, din câte auzise căpitanul, chiar şi o parte a satului Hunsford.

Totuşi, căpitanul nu se vădea într-atât de neajutorat, din moment ce reuşise să-i abată atenţia de la un subiect drag inimii ei. Lady Catherine ştia să fie elocventă, dar când vorbea despre sine, dovedea înclinaţii spre oratorie.

— Aşa am făcut, căpitane, şi încă din prima zi de văduvie! întări ea. De-abia plecase sir Lewis dintre cei vii, lăsându-mă pradă unei negre deznădejdi, că am şi început să mă ocup de proprietate, cercetând fiecare greşeală din modul în care fusese administrat şi încercând s-o îndrept. Rosings e acum mai prosper ca pe vremea când era în grija sărmanului meu soţ. Cea mai mare binefacere pentru moşie a fost că mi-a lăsat-o mie. O femeie singură, lipsită de sprijinul unei persoane iubitoare, poate realiza totuşi tot ce şi-a pus în cap.

Căpitanul îi ascultă discursul cu un aer grav, părând să-i soarbă fiecare cuvânt. Ar fi continuat s-o ţină tot aşa, până când înalta doamnă ar fi sfârşit ce avea de spus, dacă soarta nu l-ar fi scutit de această corvoadă, aducând în prag valetul, care anunţa un musafir. Vicarul din Hunsford, domnul William Collins, sosise să-i prezinte lui lady Catherine pe noul paroh, domnul Samuel Beasley.

Domnul Collins îl cunoscuse deja pe căpitanul Heywood, cu ocazia primei vizite a acestuia la Rosings. Ghicind că sub uniforma militară se ascundea un om la fel de sensibil ca şi el, cei doi bărbaţi se salutară cordial,

exprimându-şi bucuria de-a se revedea atât de curând, după care domnul Collins nu întârzie să enumere toate necazurile abătute asupra satului Hunsford în lipsa înălţimii Sale, lady Catherine: scroafa fătase nişte purcei pricăjiţi, livada de mere fusese distrusă de o furtună, trăsura se răsturnase, rupând braţul celui mai bun clopotar al bisericii.

— Ultima nenorocire e cea mai gravă dintre toate, încheie vicarul, clătinând din cap cu tristeţe. Carnea de porc prea prăjită, ca şi merele necoapte, pot cel mult să dea o indigestie. Dar să nu mai ai plăcerea de-a auzi un clopot tras ca lumea, asta-i ceva greu de acceptat.

Lui lady Catherine îi creştea inima de bucurie auzind cele întâmplate.

— Mare păcat! încuviinţă ea cu tărie. Vezi, căpitane, cât haos s-a creat în numai două săptămâni, cât am lipsit de-acasă? Sir Lewis putea să plece săptămâni întregi că tot nu se cunoştea efectul.

Amintirea cu pricina avu darul de a-i reda buna dispoziţie, astfel încât îşi îndreptă atenţia către vicar.

— Bag seamă, domnule Collins, că nu te simţi prea bine. Te-ai mai tuns cumva de când nu ne-am văzut? Să ştii că nu-ţi vine prea grozav.

Într-adevăr, vicarul se tunsese – şi încă într-un fel care n-ar fi putut trece neobservat – deşi, probabil, cei mai mulţi s-ar fi abţinut de la orice comentariu. Această nouă dovadă de perspicacitate din partea stăpânei domeniului îl proiectă pe culmile extazului.

— Acestea sunt consecinţele nefericite ale faptului că nu v-am urmat sfatul, lady Catherine, se grăbi să încuviinţeze domnul Collins. Dumneavoastră m-aţi prevenit întotdeauna să nu apelez la fiul sărmanului Peplow, care are ochii prea apropiaţi pentru a fi un frizer destoinic. Însă în lipsa dumneavoastră, Charlotte a mea a reuşit să mă înduplece, rugându-mă să-mi fie milă de tinereţea lui mai ales că şi-a pierdut şi tatăl… vedeţi dumneavoastră, n-am putut s-o refuz. Şi iată rezultatul! În viaţa mea n-am să mă mai las pe mâna unui frizer fără distanţa regulamentară între ochi.

Consolată atât de tonul lui respectuos cât şi de halul în care arăta, lady Catherine catadicsi să-şi îndrepte preţioasa atenţie spre însoţitorul vicarului – un tânăr nici urât, nici frumos, dar cu privire inteligentă, care ascultase conversaţia cu un aer oarecum surprins.

— Dumnealui trebuie să fie parohul, zise ea, răsucindu-se brusc în jilţ şi sfredelindu-l cu privirea. Apropiaţi-vă, domnule, nu staţi acolo în colţ. Nu pot să sufăr oamenii care umblă pe la colţuri.

Tânărul păşi spre ea cu îndrăzneală.

— Numele meu e Samuel Beasley, spuse el. Am sosit acum o săptămână pentru a mă pune la dispoziţia înălţimii Voastre şi a parohiei. În niciun caz nu „umblam pe la colţuri”. Pur şi simplu, aşteptam să vă fiu prezentat, aşa cum cer regulile bunei-cuviinţe.

Dacă cineva l-ar fi privit mai îndeaproape pe domnul Collins, ar fi constatat că în ultimele secunde se îmbujorase tot mai mult, până când se înroşise ca racul. În viaţa lui nu auzise pe cineva adresându-se astfel lui lady Catherine. Însă în încăpere nu se aflau decât domnul Beasley şi căpitanul, care continuau s-o cerceteze pe stăpâna moşiei Rosings – unul sincer şi direct, celălalt cu coada ochiului.

La rândul ei, lady Catherine rămăsese cu privirea aţintită asupra tânărului paroh.

În tăcerea care se aşternuse, până şi mopsul găsi mai nimerit să se ascundă sub masă.

Măsurându-l pe paroh din cap până-n picioare prin lornion, Înălţimea Sa se mulţumi să remarce:

— După accentul dumitale, domnule Beasley, ghicesc că nu eşti de prin partea locului. Niciodată nu mă înşală urechea. Din câte înţeleg, vii din Irlanda.

— Din Irlanda! exclamă indignat domnul Beasley. Nici pomeneală! Aveţi dreptate, nu-s din sudul Angliei – dar nici irlandez! M-am născut în Yorkshire şi am crescut între oameni cinstiţi şi simpli la vorbă – aşa cum există pretutindeni în lumea civilizată.

Domnul Collins nu-şi putu reţine un geamăt.

— Domnule Collins – zise lady Catherine, îndreptându-

şi atenţia către vicar, de care uitase cu desăvârşire – constat că doamna Collins continuă să nu-mi ia în seamă sfatul privind dieta dumitale. Am prevenit-o să-ţi dea mai puţină friptură şi un pahar de vin fiert înainte de culcare – un regim cu rezultate miraculoase. Vedeţi, aşadar, domnule Beasley, c-am avut dreptate: nu faceţi parte dintre ai noştri. V-am spus că nu mă înşel niciodată.

Şi, încântată de fărâma de adevăr pe care o ghicise – refuzând să ţină cont de eroarea grosolană care o însoţea – lady Catherine se interesă de problemele importante ale parohiei.

— Domnule Beasley, se adresă ea noului preot, sper că-l vei ajuta pe domnul Collins să îndrepte greşelile predecesorului dumitale. Mă refer, desigur, la situaţia deplorabilă a câinilor.

Deşi domnul Beasley era isteţ şi pricepea repede, totuşi nu-şi putu ascunde uimirea.

— Câinii, doamnă? La ce vă referiţi?

— La câini, băiete! răspunse ea, începând să-şi piardă răbdarea. În fiecare dimineaţă nu mai ai loc în biserică de ei, chiar nu i-ai observat? Latră şi scheaună fără încetare, speriindu-l pe sărmanul Toby. Prima dumitale grijă, domnule Beasley, va fi aceea de-a scăpa biserica de câini.

Beasley continua s-o privească de sus în jos, fiind cu un cap mai înalt decât distinsa doamnă. Aflând ce se cerea de la el, se înclină şi spuse că se socotea nepriceput la o astfel de îndeletnicire, arătându-se însă gata s-o slujească în oricare alt fel.

— Să sperăm! răspunse ea, politicoasă cum îi era felul. Bine măcar că eşti mai tânăr decât Woodthorpe, care abia mai reuşea să ţină laţul cu care să culeagă câinii. *Dumneata*, din câte văd, nu vei avea probleme.

Şi, fără a-i lăsa răgaz să se dezmeticească, îi adresă o altă întrebare:

— Te pricepi la muzică?

— Nu prea, răspunse cu francheţe preotul. E drept că am fost şcolit de cei mai buni profesori, însă nici măcar ei n-au fost în stare să mă vindece de afonie.

Lady Catherine fu şocată să-l audă cu câtă nonşalanţă îşi recunoştea lacunele.

— N-ai ureche muzicală? exclamă ea. Păi bine, Collins, ce fel de popă mi-ai adus la Hunsford? Ai uitat că orchestra din biserică voia pe cineva care să cânte la oboi? Iar dumneata îmi chemi aici un afon?

O astfel de dojană ar fi redus la tăcere pe oricine – nu însă şi pe domnul Beasley.

— Stimată doamnă – răspunse el cu răceală. Aveţi în faţa dumneavoastră un om a cărui misiune e să se facă de folos comunităţii pe orice căi. Cea mai mare dorinţă a unui preot e să slujească în biserică. Poate că, în acest scop, aş accepta să mânuiesc chiar şi un laţ de hingher sau să mătur în altar. Vă previn, însă, că pretenţiile dumneavoastră muzicale sunt absolut inutile, întrucât e vorba de un har cu care n-am fost înzestrat. De-ar sta în putinţa mea să cânt, n-aş ezita s-o fac – pentru plăcerea înălţimii Voastre. Numai că *nu pot*, şi cu ăsta basta!

Nici trăsnetul n-ar fi şocat-o mai mult pe lady Catherine, care nu era obişnuită să fie contrazisă. Vorbele parohului originar din Yorkshire sunaseră aproape ca un afront. Poate că unii s-ar fi lăsat induşi în eroare de sinceritatea lui, în timp ce alţii i-ar fi remarcat lipsa de strălucire a discursului. Din păcate, lady Catherine rămânea victima propriei sale susceptibilităţi – drept care socoti că primise o insultă.

Se ridică brusc din jilţ, îndreptându-şi spatele. Domnul Collins îşi ţinea umerii plecaţi, cu inima cât un purice, în timp ce căpitanul Heywood o urmărea cu luare-aminte.

— În ce priveşte slujba, vom vedea! decretă ea. Dar vă previn că nu tolerez impertinenţa. S-a întâmplat să dau afară o cameristă după nicio săptămână – exact din acelaşi motiv. Şi *ea* era din York.

Asigurându-se astfel că avusese ultimul cuvânt, nu-i mai acordă nicio atenţie „parvenitului”, îndreptându-se spre fiica ei, Anne, care tocmai intrase în salon, arătând suficient de bine pentru ceilalţi şi absolut strălucitoare pentru mama sa.

26

Spontaneitatea poate fi o calitate încântătoare. Eleganţa în mişcări trezeşte respectul – ba chiar veneraţia celorlalţi. Totuşi, la vreme de restrişte, când faptele contează mai mult ca vorbele, nimic nu-i mai important decât o judecată sănătoasă. De cum ajunse la Londra, domnul Darcy se grăbi să-l caute pe unchiul lui Elizabeth – Gardiner – pe care-l cunoştea de mult ca fiind un om liniştit şi cumpătat, demn de toată admiraţia. Nu era pentru prima oară când domnul Darcy venea în ajutorul familiei Bennet. În zilele de grea încercare când Lydia fugise de-acasă, soţul lui Elizabeth învăţase să-l preţuiască pe domnul Gardiner pentru gândirea sa judicioasă, liberă de excentricităţile caracteristice familiei, precum şi pentru lipsa lui de vanitate.

Într-adevăr, domnul Darcy şi domnul Gardiner ajunseseră curând la concluzia că, în împrejurările de faţă, familia nu se putea bizui decât pe ei doi. Oricât de sufletist, domnul Bennet se dovedea influenţabil – aşadar, nu era cazul să contezi pe el. Domnul Philips – care rămăsese în Hertfordshire, alături de soţie – se afla cu moralul la pământ. Prin urmare, povara apăsa asupra celor doi bărbaţi rămaşi: Darcy şi unchiul Gardiner.

— Ce bine că aţi venit aici ca să ne ajutaţi, domnule Darcy! exclamă doamna Gardiner, în cea de-a treia seară de la sosirea sa la Londra. Fratele meu, Bennet, s-a închis în sine de când cu plecarea lui Elizabeth de la Longhourn, iar celălalt frate, Philips, nu mi-a fost nicicând de prea mare folos. În schimb, în dumneavoastră, domnule, ne punem toată nădejdea.

— Scumpă doamnă Gardiner, răspunse cu căldură tânărul, să sperăm că mă voi arăta la înălţimea acestei încrederi. După cum v-am povestit, discuţiile cu avocatul meu n-au fost prea încurajatoare. Spuneţi-mi, unchiule

Gardiner – se întoarse el către bătrân – cum de-a ajuns mătuşa Philips în asemenea necaz? Chiar presupunând c-a luat dantela absolut din neatenţie, cum de-a fost acuzată de hoţie? Oare Turner, proprietarul magazinului, n-o cunoaşte de-atâţia ani?

— Ba da, oftă domnul Gardiner. Însă nu-i vorba de el, ci de fiul său. Bătrânul a murit toamna trecută, aşa că fiul, care a fost crescut la Londra, i-a preluat negoţul, fără a şti pe nimeni de prin partea locului.

— Sunt convins, dragă unchiule, că doamna Philips se bucură de respectul tuturor. Nu se poate să nu existe cineva care să garanteze pentru ea. De pildă, sir William Lucas. Doar are relaţii în înalta societate cel puţin în măsura în care ţine să ne-o amintească. Tânărul Turner nu pune preţ nici pe părerea cuiva care-a vizitat St. James? Ce fel de om e băiatul ăsta?

Domnul Gardiner zâmbi, apoi îi explică lui Darcy că, deşi multă lume luase apărarea surorii sale, Turner rămăsese neînduplecat.

— Nu s-a lăsat convins nici de rugăminţi, nici de argumente. Zice că *vrea* s-o dea în judecată, afară de cazul când domnul Philips acceptă să-i plătească suma de 1.000 de lire. Ce ticăloşie! Înţelegi că domnul Philips are de ales între a plăti şi-a o vedea judecată, poate chiar condamnată – ceea ce-ar însemna pedeapsa cu moartea sau deportarea la Botany Bay. Cu alte cuvinte, după părerea mea, sărmanul ar trebui să plătească suma cerută.

— Acest Turner e un netrebnic!

— Mărturisesc că şi eu sunt cam nedumerită, interveni doamna Gardiner. Cu puţin înainte de Crăciun, am mers împreună cu soţul meu la Longhorn, unde s-a întâmplat să avem ceva de târguit la mercerie. Ei bine, eu zic că pe băiatul ăla nu-l duce capul nici să măsoare o panglică – necum să pună la cale un şantaj. Cred că treaba-i mult mai serioasă. Cine ştie dacă nu cumva are un complice.

Domnul Gardiner nu se putu abţine să nu râdă.

— Of, of, of, draga mea! hohoti el. Când o să vă

vindecaţi voi, femeile, de-atâtea fantezii? De unde-ai scos chestia asta cu complicii? Din *Misterele lui Udolpho?* Sau poate *Castelul din Otranto?*

Doamna Gardiner vru să-i răspundă – disputele asupra romanelor la modă fiind la ordinea zilei în casa lor – însă Darcy dorea să continue.

— Chiar şi-aşa, zise el, situaţia doamnei Philips rămâne la fel de îngrijorătoare. Inutil să mai spun că trebuie făcut rost de bani – evident, în slujba unui scop nobil. Dar alta e problema: nu putem (şi chiar refuzăm) să acceptăm un târg atât de ticălos. Din moment ce doamna Philips e nevinovată, e nevoie să-şi apere cauza în faţa justiţiei.

— Sunt întru totul de acord, domnule Darcy, îl aprobă unchiul Gardiner. Nu-i cu putinţă ca domnul Philips să plătească pentru o faptă pe care soţia sa nu a comis-o. Justiţia nu se vinde pe bani. Să sperăm doar – adăugă el, suspinând adânc – că biată femeie nu va plăti un preţ mai scump decât acele lire.

Sensibil la neliniştea lui Elizabeth cu privire la mătuşa ei, domnul Darcy îi scrise a doua zi, ferindu-se să pomenească despre temerile unchiului Gardiner. Totuşi, soţiei lui nu-i fu greu să înţeleagă că avalanşa de cuvinte încurajatoare ascundea sumbre presimţiri.

În ultima vreme, doamna Darcy se simţise foarte demoralizată. Cum soţul ei lipsea, iar ea ajunsese dintr-odată în centrul interesului, se vedea silită să îndure la nesfârşit compătimirea vecinilor de prin împrejurimi. Mai ales doamna Montaque nu înceta să-şi manifeste disperarea cu privire la viitorul familiei Bennet. Lady Stanton lansase cugetarea că era de aşteptat acest scandal, date fiind antecedentele familiei. Sir Edward Stanton, spirit practic ca întotdeauna, o sfătuise pe doamna Darcy să se disocieze fără întârziere de nişte rude atât de dubioase.

Cât despre sir Geoffrey, el nu-şi schimbase părerea asupra incidentului. Spre întristarea lui Elizabeth, bătrânul continua să nu dea niciun semn de viaţă. De altfel, doamna Darcy nu se putea aştepta la ajutor din partea nimănui. În

ultima vreme, Jane nu se simţea prea bine şi, din câte îi dăduse a înţelege doamna Bennet, fiica ei era pe cale să dăruiască domeniului Pelham un moştenitor. Kitty şi Mary nu se schimbaseră deloc în bine. Singura iniţiativă lăudabilă a Lydiei şi a soţului ei era aceea că plecaseră. Georgiana era din toată inima de partea lui Elizabeth, dar cum devotamentul ei se exterioriza de multe ori prin vorbe sfidătoare aruncate vecinilor, efectele benefice ale acestui fel de sprijin erau mai mult decât discutabile. În concluzie, Elizabeth rămăsese singură.

Citind scrisoarea de la soţul ei, doamna Darcy nu-şi mai putu stăpâni lacrimile şi, vreme de câteva minute, îşi îngădui să-şi dea frâu liber durerii, în singurătatea binefăcătoare a salonului. Oare necazurile familiei ei nu se vor mai sfârşi vreodată?

Chiar atunci auzi un ciocănit în uşă. Elizabeth ridică fruntea şi se şterse repede la ochi, încercând să-şi reia expresia obişnuită, pentru vizitatorul ce se anunţa. Însă în prag nu se ivi un servitor, ci arhitectul James Leigh-Cooper.

Observându-i tulburarea, tânărul şovăi o clipă, neştiind dacă putea intra sau nu. În momentul următor, grijile sale imediate îi învinseră nesiguranţa, aşa încât se apropie de doamna Darcy.

— Văd că nu vă simţiţi bine, zise el cu multă blândeţe. Daţi-mi voie să chem camerista. Doriţi cumva un pahar cu vin? Sper că nu vă deranjez! adăugă apoi, îndreptându-şi brusc spatele.

— Dimpotrivă, chiar vă rog să rămâneţi, răspunse Elizabeth. N-am nimic, însă vă mulţumesc pentru solicitudine. Bănuiesc că aţi aflat în ce necaz se zbat rudele mele. Tocmai am primit o scrisoare de la domnul Darcy, cu veşti nu prea îmbucurătoare.

Fie că ştia sau nu despre ce era vorba, pe chipul arhitectului nu se clinti niciun muşchi, purtarea lui rămânând la fel de politicoasă.

— Sunteţi sigură că vă simţiţi bine? insistă el. Aveţi obrazul alb ca varul.

— Fiţi pe pace! murmură Elizabeth, fericită că, în

sfârşit, întâlnea pe cineva sincer mişcat de starea ei.

În secunda următoare, izbucni din nou în plâns. Arhitectul o urmări în tăcere, cu o privire plină de compasiune. Reuşind într-un târziu să-şi stăpânească lacrimile, îi destăinui tânărului necazurile care-o frământau.

El o ascultă cu atenţie şi aproape fără vorbe. Când ea sfârşi de povestit, Leigh-Cooper clătină din cap, cu un aer grav.

— Şi spuneţi că acest Turner a fost educat la Londra? Atunci îngăduiţi-mi să nu mă mir prea mult de ce-am aflat. Să nu mă înţelegeţi greşit, nu vreau să insinuez că mătuşa dumneavoastră a comis aşa o faptă. Dimpotrivă, am convingerea că-i nevinovată. Anglia, doamnă Darcy, s-a schimbat mult. Graţie profesiei mele, am constatat asta pretutindeni şi în numeroase rânduri. Dacă multe transformări sunt lăudabile, există şi destule cu adevărat de plâns. De vină, scumpă doamnă, este Londra – şi nu mătuşa dumneavoastră. Acolo domneşte lăcomia şi dezonoarea. Nu o dată mi s-a întâmplat să văd un tânăr simplu, de la ţară – cum e, probabil, şi acest Turner care, ajuns în capitală, s-a înhăitat cu indivizi lipsiţi de scrupule, renunţând curând la orice principii religioase sau morale. Pe urmă, întorşi într-un târguşor de oameni curaţi la suflet, cum ar fi Meryton, cine ştie de ce este în stare? În repetate rânduri am văzut oameni cinstiţi şi naivi de la ţară căzând victime ale şiretlicurilor şi vicleniei orăşenilor.

Elizabeth îl privi cu mirare.

— Vreţi să spuneţi că aţi mai auzit de acuzaţii ca cea lansată împotriva mătuşii mele? Şi, vă rog, domnule, ce s-a întâmplat până la urmă?

— De două ori, răspunse arhitectul. O dată în Dorset şi o dată chiar lângă Hardwycke Hall. Cazurile erau destul de asemănătoare, deşi desigur că existau şi diferenţe. Incidentul de la Hardwycke a fost rezolvat. Cât despre cel din Dorset…

Se întrerupse, apoi adăugă:

— Fără îndoială că domnul Darcy şi unchiul dumneavoastră au cei mai buni avocaţi din Londra.

Cu toate că tonul lui fusese cum nu se poate mai blând, Elizabeth simţi că începe să tremure.

— Cu alte cuvinte, în acest din urmă caz, acuzatul a plătit cu viaţa.

— Nu vă speriaţi, doamnă Darcy! se grăbi el s-o liniştească. Sunt convins că soţul dumneavoastră nu va îngădui aşa o nedreptate în familia sa.

Deşi Elizabeth ar fi trebuit să prindă curaj din vorbele sale, totuşi nu reuşea. Oricât ar fi încercat arhitectul s-o consoleze, realitatea era că mătuşa ei riscă să fie spânzurată. Pe de altă parte, vestea că şi alţii fuseseră acuzaţi pe nedrept îi trezi interesul. Vasăzică, mătuşa ei nu era un caz unic – ci o victimă ca multe altele. Elizabeth nu avusese habar – şi nici cei mai umblaţi dintre vecinii ei – că astfel de întâmplări erau foarte frecvente. Domnul Leigh-Cooper – un tânăr fără pretenţii – fusese cel ce-i deschisese ochii. Deşi atât de necăjită, îi crescu stima pentru arhitect.

— Ceea ce mi-aţi spus mi se pare a fi extrem de important! zise Elizabeth, dându-şi seama că era cazul să renunţe la formalisme. Dacă-mi îngăduiţi, îl voi informa fără întârziere pe domnul Darcy. Vă rog să mă scuzaţi.

Dar chiar când se ridică să plece, Georgiana năvăli în salon, cu obrajii în flăcări, începând să-i vorbească pe nerăsuflate.

— Dragă Elizabeth! Te poţi lipsi de mine două săptămâni? M-am tot gândit la invitaţia mătuşii mele de-a o vizita la Rosings şi-am tras concluzia că ar fi o dovadă de nepoliteţe din partea mea să nu accept. Desigur, scumpa mea cumnată, dacă totuşi ai nevoie de mine, atunci nimic nu mă va convinge să plec de la Pemberley. Dar eu aş vrea grozav să merg la Rosings – cu acordul dumitale – fiindcă ţinutul Kent e minunat pe timp de primăvară. Te rog, Elizabeth, dă-mi voie să mă duc!

Doamna Darcy remarcase, desigur, discuţia între patru ochi a Georgianei cu chipeşul căpitan Heywood, înainte de plecarea acestuia din urmă. Observând agitaţia fetei, începu să se întrebe dacă dorinţa de-a vizita moşia Rosings se născuse într-adevăr din necesitatea de-a se

arăta politicoasă faţă de mătuşă, din atracţie faţă de frumuseţile comitatului Kent – sau poate din plăcerea companiei pe care ar fi găsit-o acolo. Schimbându-şi firul gândurilor, aruncă o privire către noul ei prieten. Însă domnul James Leigh-Cooper studia cu luare-aminte structura de piatră a şemineului, în timp ce pe chipul lui, pe jumătate întors, se citea limpede dezaprobarea.

27

Scopul Georgianei nu era, totuşi, exclusiv romantic. E drept că Thomas Heywood se afla şi el la Rosings, iar Georgianei nu-i displăcea deloc perspectiva de-a se găsi în compania lui. Cum în ultimele săptămâni fusese martora frământărilor cumnatei ei, în această dimineaţă făurise un plan menit să aducă uşurare în împrejurări atât de grele. Ştia bine că nu-i stătea în putinţă să rezolve, situaţia familiei Bennet. Totuşi, îi fulgerase prin minte că exista o cale să-i ajute. Mai presus de orice, Elizabeth avea nevoie de aliaţi. Ori, Georgiana îşi propusese să câştige de partea sa pe nimeni altcineva decât pe propria-i mătuşă – lady Catherine de Bourgh.

Era un plan ambiţios, întrucât în ultimii ani rareori se întâmplase ca o conversaţie între mătuşă şi nepoată să nu ia o întorsătură negativă. Însă Georgiana, plină de avânt, uitase cu desăvârşire acest amănunt. Odată ajunsă la Rosings, intenţiona să pledeze cauza lui Elizabeth cu o elocinţă care să cucerească opoziţia. Dacă reuşea să învingă rezistenţa lui lady Catherine, aceasta ar fi trecut îndată de partea familiei Bennet, după care amândouă (Georgiana avea o imaginaţie bogată) ar fi încercat să câştige şi adeziunea lui sir Geoffrey – ceea ce însemna că întregul Derbyshire ar fi sărit în ajutorul lui Elizabeth. Evident, dacă pe parcursul strădaniilor ei domnişoara Darcy ar fi ajuns să se găsească în compania căpitanului Heywood, trebuia să facă faţă împrejurării cu cât mai multă

tărie sufletească.

La Rosings, Georgiana coborî din trăsură într-o dispoziţie excelentă. Mătuşa o întâmpină cu bucurie – deşi nu se putu abţine să nu-şi întrebe nepoata de ce călătorea cu trei slujitori.

— Cu siguranţă că numai doi erau de-ajuns, declară ea de îndată ce nepoata îşi scoase pălăria. Eu una obişnuiesc s-o iau numai pe Sally, şi asta fiindcă sunt o femeie din cale-afară de descurcăreaţă. Chiar şi-aşa, nu văd niciun motiv să te însoţească mai mult de doi. Extravaganţa, scumpa mea, face ca servitorii să devină leneşi şi risipitori. Nu ţi-a spus asta şi stăpâna moşiei Pemberley? Sau poate că ea nici nu acordă importanţă unor astfel de detalii.

Preocupată de misiunea sa, Georgiana socoti că i se ivise prilejul potrivit şi schiţă o plecăciune.

— Scumpa mea mătuşă, zise ea, văd că ai şi început să-mi dai sfaturi înţelepte. Te asigur că mă voi strădui să mă arăt cât mai ascultătoare.

Lady Catherine rămase perplexă văzând-o cât era de supusă. De fiecare dată, poveţele ei fuseseră întâmpinate cu răceală – de nu chiar cu obrăznicie. Cercetă cu atenţie chipul nepoatei, în căutarea vreunui semn de boală, dar nu găsi niciunul. Tenul Georgianei era mai frumos ca niciodată.

— Mă bucur că te-ai făcut atât de înţeleaptă, declară mătuşa. Nu pot decât să sper că vei fi la fel de ascultătoare tot timpul cât vei sta la Rosings. Cu puţin efort, poate, vei reuşi să nu faci de râs numele de Darcy.

Şi, aruncând o privire piezişă către persoana „complet nouă” din faţa sa, se duse să-şi vadă de treburi.

Rămasă singură în ambianţa luxoasă a conacului Rosings – lipsită însă de confort şi eleganţă autentică – pe Georgiana n-o prea trăgea inima să stea în casă. Aflase că verişoara Anne şi căpitanul Heywood ieşiseră la o plimbare călare. Mai erau două ceasuri până la asfinţitul soarelui, aşa că hotărî ca, înainte de cină, s-o pornească pe jos spre casa vicarului Collins, întrucât Elizabeth o rugase să-i transmită acestui vechi prieten cele mai calde urări din partea sa.

De îndată ce se instală în camera sa şi-şi schimbă, pe ici pe colo ţinuta, domnişoara Darcy ieşi din casă, îndreptându-se pe jos spre poarta conacului Rosings. Merii şi cireşii erau în floare, iar în aer plutea o mireasmă mai dulce chiar decât în Derbyshire. Spre plăcuta sa surpriză, Kentul în timpul primăverii se dovedea la fel de încântător pe cât i-l descrisese cumnata ei Elizabeth.

Curând desluşi în depărtare gardul viu din tufe de dafin, care înconjura locuinţa vicarului. Pe aleea din faţa casei se zărea un bărbat cu veşminte preoţeşti şi cu o tunsoare cam ciudată. Dând cu ochii de ea, vicarul se grăbi să-i iasă în întâmpinare, întinzându-i mâna.

— Trebuie să fiţi domnişoara Georgiana Darcy! Nu mă mai ţineţi minte? Cu siguranţă că nu. O persoană ca dumneavoastră nu-şi încărcă memoria cu imaginea unui prelat de rând. Am avut onoarea de-a vă fi prezentat de însăşi buna mea stăpână şi mătuşa dumneavoastră – lady Catherine de Bourgh – cu ocazia nunţii fratelui dumneavoastră cu verişoara mea, fosta domnişoară Eliza Bennet. Ce slujbă frumoasă! Sfinţia Sa, episcopul, n-a fost niciodată mai în voce ca atunci. Mărturisesc că nici eu n-aş fi fost în stare să oficiez cununia cu glas mai limpede şi mai răspicat.

Georgiana îl salută, deşi – într-adevăr – nu-şi mai amintea de el. În dorinţa de a-şi face uitată gafa, începu să laude tufele înflorite din grădina vicarului. Această remarcă întâmplătoare îl determină pe domnul Collins să-şi dea frâu liber pasiunii. Grădina fusese concepută chiar de el. Domnişoara chiar o găsea frumoasă? Cu siguranţă că nu! Doar nu era să laude nişte biete tufe de liliac – deşi, acum, în lumina târzie a după-amiezii, arătau de-a dreptul minunat. În ciuda modestei sale priceperi la îngrijirea rododendronilor, totuşi îi plăcea să creadă că rezultatul nu era chiar de neglijat. Dacă domnişoara accepta să-l însoţească în grădina de zarzavat, putea să-i arate nişte napi şi nişte mazăre care o vor lăsa cu gura căscată de uimire.

— Ei, domnişoară Darcy – încheie vicarul, revenind cu

picioarele pe pământ –, dar conacul Pemberley, fără îndoială că întrece umilele mele strădanii. Noi, cei din parohie avem întotdeauna grijă să nu ne facem grădini prea frumoase, ca să nu-i supărăm pe locatarii de la Rosings.

Zicând acestea, o pofti pe Georgiana înăuntru, ca să i-o prezinte pe soţia sa.

Deşi uitucă uneori, de astă dată Georgiana ştia cu precizie că n-o cunoscuse pe doamna Collins, care lipsise de la nunta lui Elizabeth datorită unei indispoziţii de moment. Totuşi, o auzise adesea pe cumnata sa vorbind despre soţia vicarului cu multă afecţiune şi căldură. Era o femeie de vreo 30 de ani, uscată şi cam trecută, cu obrazul tras şi palid, în ochii căreia se citea atâta inteligenţă şi putere de înţelegere, încât inspiră îndată Georgianei un profund respect.

— Ia uite, draga mea, pe cine avem ca oaspete! începu vicarul, fără a se obosi cu introduceri. Nimeni alta decât domnişoara Georgiana Darcy, de-abia sosită la Rosings. A fost foarte drăguţă şi a apreciat grozav grădina mea. I-am spus că munca mea nu merită chiar atâtea laude, dar domnişoara s-a declarat de altă părere. I-a plăcut îndeosebi salcâmul galben, nu-i aşa, domnişoară Darcy?

Georgiana era uluită de lipsa de curtoazie a vicarului, nu atât la adresa sa, cât a doamnei Collins. Presupunând că nu trebuia să se mai aştepte la vreo prezentare, decise să deschidă discuţia ea însăşi:

— Doamnă Collins, regret c-am apărut la uşa dumneavoastră pe neanunţate, însă doream să vă transmit gândurile bune ale cumnatei mele. Elizabeth vorbeşte cu atât drag despre dumneavoastră, încât am ţinut mult să vă cunosc.

Chiar dacă doamna Collins remarcase impoliteţea soţului, totuşi nu se trădă prin nimic, ci răspunse cu glas grav şi binevoitor.

— Şi eu doream să vă întâlnesc, domnişoară Darcy. Elizabeth îmi scrie mereu şi cu mare admiraţie despre dumneavoastră. Ce veşti ne aduceţi? Ce mai face vechea

mea prietenă? Dar fratele dumneavoastră? Cum progresează lucrările la Pemberley?

— Excelent, zise Georgiana. Arhitectul care se ocupă cu decorarea casei – domnul, James Leigh-Cooper, un om extrem de inteligent şi inventiv – a realizat deja o mulţime de îmbunătăţiri, deşi fratele meu e plecat la oraş de mai multe zile.

— La oraş? repetă oarecum surprinsă doamna Collins. Elizabeth mi-a scris că de-abia sosise acasă. Ce treburi l-au silit să se întoarcă aşa curând?

Văzând expresia de pe chipul Georgianei, aruncă o privire către soţul ei, apoi se grăbi să continue:

— Când e vorba de oameni de afaceri, cine poate şti cât de des au nevoie să călătorească? Spuneţi-mi, domnişoară Darcy, cum se simte doamna Bingley?

Domnul Collins nu mai răbdă să aştepte.

— Scumpa mea, îşi întrerupse el soţia, sunând clopoţelul încă înainte ca ea să termine ce avea de zis. Am uitat ce era mai important: să i-l arătăm domnişoarei Darcy pe fiul nostru. Domnişoară, veţi avea ocazia să-l vedeţi pe micul moştenitor al domeniului Longhourn!

În aceeaşi clipă îşi făcu apariţia doica, strângând la piept pe fericitul urmaş al soţilor Collins – un copilaş de un an şi trei luni, care semăna leit cu taică-său (chiar şi la tunsoare), confirmându-şi fără greş dreptul la succesiune.

De cum intră în cameră, băieţelul îşi aţinti privirea către mama sa. Însă domnul Collins se grăbi să-l ia în braţe şi să-l giugiulească.

— Vă asigur, domnişoară Darcy, că micul William e hărăzit să ajungă departe. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere, scumpa mea Charlotte? Deja s-a şi impus prin isteţimea sa ieşită din comun, ia uite cum gângureşte către domnişoara Darcy, parcă ghicind că e un musafir de seamă în modesta noastră locuinţă. Zău că-i un Collins din cap până-n picioare.

Vicarul continuă să-şi laude progenitura, până când chiar şi fericita mamă găsi de cuviinţă să-l dojenească.

— Domnule Collins, dac-ai s-o ţii tot aşa, domnişoara

o să se plictisească şi-o să plece.

Apoi, întorcându-se spre Georgiana, şopti doar pentru urechile ei:

— Vă rog să-i iertaţi entuziasmul. Micul William e tot ce are mai scump pe lume.

Georgiana o linişti, spunându-i că, într-adevăr, aveau de ce să fie mândri de copil. Totuşi, îşi exprimă regretul că trebuia să plece neîntârziat, ca să ajungă la Rosings înainte de lăsarea întunericului.

28

În drum spre Rosings, Georgiana se gândi mult la noile sale cunoştinţe. Ce căsnicie simplă şi lipsită de satisfacţii aveau vicarul şi soţia sa! Tristeţea şi stânjeneala doamnei Collins în prezenţa soţului trădau mai curând resemnare în faţa unei situaţii fără ieşire, decât iubire şi înţelegere. Cât despre domnul Collins, el era atât de preocupat de grădină şi de fiul său încât abia dacă-i acorda vreo atenţie soţiei. Iar ea – o femeie deosebită – făcea eforturi supraomeneşti, sperând să-l cruţe de umilinţă.

Ce diferenţă faţă de traiul zilnic de la Pemberley! Chiar când nu cădeau de acord, Elizabeth şi soţul său nu ajungeau niciodată să se certe. Afecţiunea dintre ei era incontestabilă şi se manifesta în primul rând printr-o atitudine pe care Georgiana o considerase odinioară o lipsă de respect, dar pe care, cu timpul, reuşise s-o înţeleagă: iubire dublată de prietenie, singura garanţie a unei relaţii trainice.

Puţini bărbaţi ar fi putut rivaliza cu Fitzwilliam Darcy. Tinerii din Derbyshire nu prezentau înclinaţii către romantism, singurul lor subiect de discuţii fiind jocul de cărţi sau isprăvile vânătoreşti. Nici Harry Middleton, nici Robert Stanton nu se puteau compara cu fratele ei. Dar şi Darcy avea noroc. Întâlnise o femeie care, deşi nu de rangul lui, nu-şi găsea pereche în lume. În timp ce prima şi

ultima experienţă amoroasă a Georgianei se soldase aproape cu un dezastru, de care îi era şi groază să-şi mai amintească, Darcy descoperise o femeie pe potriva lui. Unde să-şi fi găsit şi Georgiana o astfel de pereche?

Pe măsură ce înainta spre casă, în aerul răcoros al serii, în ea creştea o hotărâre fermă. Poate că perspectiva unui cămin confortabil şi-a unei poziţii mai înalte în societate o convinsese pe Charlotte Collins să renunţe la orice satisfacţie de ordin sufletesc. Georgiana îşi jură să nu ajungă niciodată într-o altfel de situaţie. Ea îşi punea mari speranţe în căsătorie, astfel nici nu concepea să se mărite. Gura lumii n-avea decât să zică vrute şi nevrute, ea – care era o Darcy, şi încă una din al doilea deceniu al secolului – prefera să rămână singură. E drept că Thomas Heywood reuşise să-i atragă atenţia, însă până şi bunul căpitan trebuia să-şi demonstreze calităţile, dacă aspira la întreaga ei consideraţie.

Ajunse la conac puţin cam obosită, însă cât se poate de bine dispusă. Chiar atunci apăru şi verişoara Anne, însoţită de căpitanul Heywood, întorcându-se din excursie. Căpitanul era cu adevărat fermecător, iar călare pe cal arăta şi mai elegant.

— Dragă domnişoară Darcy! exclamă el, de îndată ce se salutară. Păcat că n-ai venit cu noi în după-amiaza asta. Domnişoara Anne s-a arătat nespus de îngăduitoare faţă de talentul hipic al unui simplu marinar. De fapt, cred că înadins m-a şi lăsat s-o întrec. Aş putea spera să fiţi la fel de tolerantă, dacă am ieşi toţi trei la plimbare mâine-dimineaţă?

Georgianei îi plăcea să călărească, iar modul lui de-a i se adresa era la fel de agreabil cum şi-l amintea. Dar recenta-i hotărâre, precum şi conştiinţa propriei măiestrii de amazoană, o îndemnară să răspundă cu severitate:

— Cu siguranţă că lângă *mine* n-aveţi nicio şansă. Vă previn că atunci când călăresc, o fac pentru plăcerea mea, şi nu pentru aceea a însoţitorului.

— Cât de frumos trebuie să vă stea în şa! exclamă căpitanul. După părerea mea, nimic nu-i mai impresionant

decât priveliştea unei femei tinere şi atrăgătoare, călare pe un cal focos.

Georgianei îi venea greu să reziste unor astfel de laude, aşa că schimbă vorba, adresându-se verişoarei sale, care rămăsese tăcută, lângă uşă:

— Căpitanul face pe modestul? întrebă ea. Dacă vrea să pară umil la vorbă doar pentru a ne ului cu fapta, atunci, scumpa mea Anne, te rog să-mi spui îndată, măcar de dragul legăturii noastre de sânge. Dar dacă, totuşi, călăreşte atât de prost pe cât afirmă, înseamnă că ai fost cu-adevărat o eroină, ca să-l suporţi întreaga după-amiază.

— Eu am fost învăţată că în primul rând contează dorinţele familiei sau ale prietenilor, şi numai după aceea ale *mele,* răspunse cu răceală Anne. Din câte ştiu, aşa se poartă o persoană educată.

Îndepărtându-se la câţiva paşi de căpitan, adăugă cu glas coborât:

— Spre deosebire de mama, eu sunt convinsă că dacă şi tu ai fi primit astfel de sfaturi în tinereţe, ai fi evitat o *anume* indiscreţie.

Niciodată n-o auzise Georgiana pe domnişoara Anne de Bourgh vorbind atât de mult. Prin urmare, micul ei discurs o lăsă fără replică. Încă din copilărie, Anne se remarcase prin tăcere, prin supunere absolută faţă de mama ei şi, mai presus de orice, printr-o extraordinară capacitate de-a fi plicticoasă. Pentru prima oară Georgiana descoperea că placiditatea ei nu ascundea indiferenţă, ci rea-voinţă.

Între timp, căpitanul Heywood, care sesizase nota de discordie din vorbele domnişoarei de Bourgh, se grăbi să intervină. Păşind între cele două fete, pretextă ora târzie şi le conduse în casă, făgăduindu-le să se revadă după cină – pe care o aştepta cu mare nerăbdare, datorită atât specialităţilor bucătăriei de la Rosings, cât şi plăcerii unei companii atât de seducătoare. După aceasta se despărţiră, fiecare mergând în camera sa să se îmbrace. Se ştia că lady de Bourgh cina la ora şase şi jumătate şi pretindea punctualitate din partea tuturor – cu excepţia lui Toby.

Georgiana profită de insistenţele mătuşii cu privire la ora cinei şi hotărî să coboare în sufragerie cu câteva minute mai devreme. Camerista ei era rapidă şi eficientă, astfel încât îşi zise că-i rămânea destul timp să înşire în grabă câteva rânduri către Elizabeth, ca s-o înştiinţeze că sosise cu bine. Dar când se aşeză la masa de scris, cu foaia albă de hârtie în faţă, evenimentele după-amiezii şi frumuseţile parohiei Hunsford începură să i se perinde prin faţa ochilor şi în curând se făcu ora şase, fără ca domnişoara Darcy s-o fi chemat pe Hannah. Deşi se grăbi pe cât îi stătea în putinţă, totuşi, când coborî în sufragerie, gâfâind şi cu rochia încheiată la repezeală, era deja trecut de şase şi jumătate.

Lady Catherine umbla de colo-colo, agitată. Se opri o clipă, pentru a suna clopoţelul, cerând ca cina să fie adusă *imediat,* apoi se întoarse spre nepoata sa.

— Nu ştiu ce obiceiuri aveţi de la un timp la Pemberley – zise ea – însă aici, la Rosings, punctualitatea e considerată o dovadă de politeţe. Noi respectăm tradiţia bunei-cuviinţe. Niciodată nu ne place să aşteptăm. Sper să înveţi acest lucru înainte de-a te întoarce acasă.

Spre marea ei uimire, nepoata îi răspunse cu obedienţă:

— Scumpa mea mătuşă, te rog să mă ierţi şi te asigur că mă voi strădui să învăţ tot ce doreşti. N-aş vrea să mai întâmpin încă o dată dezaprobarea dumitale. Adevărul este că sunt, din fire, cam uitucă. Pur şi simplu am profitat de cele câteva minute de răgaz, spre a-i aduce la cunoştinţă doamnei Darcy că am ajuns cu bine – aşa cum cere regula bunei-cuviinţe. Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

Anne de Bourgh începu să tuşească, iar căpitanul ridică spre Georgiana o privire amuzată. Lady Catherine rămase extrem de dezamăgită. De-abia fusese în stare să-şi stăpânească exasperarea la adresa nepoatei, sale, şi iată că domnişoara Darcy îi prezenta scuze cu atâta umilinţă, încât mătuşa nu putea decât să le accepte. Se mulţumi, deci, să remarce în treacăt că panglicile rochiei ar fi trebuit

legate mai bine şi de către o cameristă mai pricepută.

Nici la masă nu reuşi să aibă satisfacţie. Manierele nepoatei erau ireproşabile. Orice observaţie a mătuşii ei era acceptată cu mult respect. Ajunsă la capătul răbdării, lady Catherine deschise discuţia despre scandalul din familia Bennet.

— N-am aflat mare lucru de la sir Geoffrey, zise ea, fiindcă nu-i un subiect demn de atenţia lui. Totuşi, nu putem rămâne indiferenţi, când un Darcy s-a însurat cu o femeie care are ca rudă o hoaţă de drumul mare! Niciodată nu mi-a părut bine că părinţii tăi au închis ochii, Georgiana, însă mărturisesc că acum mă bucur că n-au trăit să vadă aşa ruşine!

Georgiana rămase năucită. Ar fi reuşit să facă faţă oricăror atacuri la adresa ei, însă nu suporta să audă astfel de răutăţi la adresa unei fiinţe ca Elizabeth. Simţind că-i urcă sângele în obraz, se strădui să se stăpânească. Nu trebuia să rateze scopul vizitei, mâniind-o pe lady Catherine. Dar cum să mai rabde, arătându-se în continuare supusă şi ascultătoare?

În timp ce se lupta cu avalanşa de gânduri, căpitanul îi veni din nou în ajutor:

— Sunt convins că Domnia Voastră va binevoi să asculte părerea unui umil slujbaş din Marina Maiestăţii Sale – începu tânărul. Pe dumneavoastră, domnişoară Darcy, v-aş ruga să mă iertaţi că iau parte la discuţie, întrucât am oarecare cunoştinţă despre acest subiect. Trebuie să vă vorbesc deschis, doamnelor, întrucât consider de datoria mea să vă amintesc că una din marile glorii ale ţării noastre este sistemul de legi. Asta v-o spun eu, care-am umblat prin ţări unde lucrurile stau cu totul altfel. În Anglia, acuzatul nu-şi periclitează reputaţia în timp ce aşteaptă o judecată dreaptă, care-l va declara vinovat sau inocent.

Încurajată de cuvintele lui, Georgiana îndrăzni s-o înfrunte pe lady Catherine.

— Scumpă mătuşă, zise ea, toată lumea cunoaşte şi admiră aversiunea dumitale pentru orice încălcare a legii. Te rog, însă, ascultă ce spune căpitanul. Dumnealui a

călătorit mult şi are o bogată experienţă. Vorbele sale trădează o judecată sănătoasă şi o profundă cunoaştere a lumii. Oare n-am dreptate, căpitane?

— Dacă aşa apreciaţi dumneavoastră… zise el cu modestie, vădit încântat de laudele Georgianei. La fel ca poetul Wordsworth, „am rătăcit printre străini, prin ţări de dincolo de-ocean”. Din fericire, însă, am revenit în iubita noastră Anglie, astfel că în această seară, constat cu bucurie că „visul trist s-a destrămat”.

Lady Catherine – care rareori rezista amabilităţilor căpitanului, mai ales atunci când erau însoţite de dovezi ale culturii sale – nu-şi putu stăpâni încântarea, drept care schimbă vorba, aducând în discuţie calităţile de amazoană ale fiicei sale, Anne. Presupunând că plimbarea călare a celor doi tineri fusese suficientă pentru a pune în valoare măiestria domnişoarei de Bourgh la activităţile în aer liber, mama ei găsi de cuviinţă să-i ridice în slăvi talentul la conversaţiile de salon. Continuă, deci, s-o laude pe domnişoara Anne până în momentul când aceasta, stânjenită, se hotărî s-o întrerupă:

— Căpitanul Heywood – îndrăzni ea, pe un ton care nu era nici sincer, nici convins – s-a arătat la fel de priceput la călărie pe cât de curajos pe mare.

În tăcerea care se lasă, tânărul se înclină respectuos în direcţia domnişoarei de Bourgh.

După puţin timp trecură în salon, unde se întâmplă ca ofiţerul să se aşeze lângă Georgiana, reuşind să-i vorbească fără a fi auzit nici de gazdă, nici de fiica ei.

— Sosirea dumneavoastră neaşteptată la Rosings mi-a produs o mare bucurie, deşi mărturisesc că n-am fost chiar aşa de surprins. Dacă mi-e îngăduit s-o spun, cred c-am ghicit motivul.

Deşi puţin mirată, pe Georgiana o impresionă perspicacitatea lui. Oare pricepuse atât de repede dorinţa ei de-a salva reputaţia familiei Bennet? Câtă isteţime din partea lui! Nu avu, însă, răgaz să-i răspundă, întrucât lady Catherine captă atenţia căpitanului până la cafea. De-abia atunci catadicsi să-şi bage în seamă şi nepoata, căreia îi

ceru să se aşeze la pian şi să-i cânte ceva.

— Cunoşti, desigur, cât de mult îmi place muzica, zise ea. Mă număr printre puţinele persoane din Anglia ale căror gusturi muzicale se bucură de apreciere unanimă. Deseori am regretat că n-am fost educată în acest sens – lucru pe care l-au deplâns şi alţii. De-aş fi învăţat să cânt, aş fi fost o mare artistă!

După ce rezistă să asculte o parte din piesa pentru pian, se simţi obligată să facă unele observaţii. E drept că Georgiana făcuse progrese. Se arătă chiar încântată că nepoata ei ţinuse seama de îndemnul mătuşii de-a exersa la pian. Acum nu-i rămânea decât s-o sfătuiască să exerseze *şi mai mult,* dacă dorea să devină o pianistă fără cusur – aşa cum ar fi putut fi Domnia Sa. Apoi, ca să nu neglijeze nicio clipă talentele lui Anne, începu să-i laude priceperea la broderie.

Căpitanul primi aceste informaţii cu mare interes, dând glas admiraţiei sale fără margini atât pentru gazdă, cât şi pentru fiica ei. Restul serii decurse cam la fel. Chiar şi o fată inocentă ca Georgiana, care de regulă nu remarca tertipurile mătuşii, îşi dăduse seama că ofiţerului i se pusese gând rău şi că, în curând, lady Catherine avea să-l peţească pentru domnişoara Anne.

În ciuda tuturor hotărârilor luate, domnişoara Darcy nu se împăca deloc cu această perspectivă. De fapt, o supăra atât de mult, încât unii ar fi putut s-o acuze chiar de gelozie.

29

Următoarele zile petrecute la Rosings fură pentru Georgiana la fel de pline de emoţii ca şi cea dintâi. Vremea frumoasă şi minunatele plimbări în Hunsford contribuiseră din plin la strângerea relaţiilor dintre ea şi căpitanul Heywood. Pe tot parcursul excursiilor făcute împreună – desigur, în compania tăcutei verişoare Anne –, preferinţele

căpitanului se îndreptau neîndoielnic asupra Georgianei, deşi tânărul vorbea şi se purta cu multă galanterie, căutând să-şi împartă egal favorurile între cele două domnişoare.

Ofiţerul le vorbea adeseori despre zilele petrecute pe mare, despre porturile exotice în care poposise şi despre primejdiile înfruntate în bătălii. Pentru cele două tinere, aceste relatări reprezentau poveşti minunate şi încărcate de romantism, despre o lume necunoscută şi îndepărtată.

— Am ajuns la strâmtoarea Gibraltar, istorisea căpitanul, unde flota noastră se oprise să-şi repare stricăciunile. La început bătea un vânt răcoros dinspre răsărit, numai bun să ne împingă prin strâmtoare. Însă nici nu ne-am îndepărtat bine de garnizoană că vântul s-a pornit să sufle dinspre apus, adică exact din faţa noastră, şi-n curând a izbucnit o furtună năprasnică, împiedicându-ne să mai înaintăm.

Cele două fete îl ascultau cu sufletul la gură.

— Cine-ar fi fost în stare să ţină piept unui asemenea uragan? Nici nu m-am aşteptat să scape vreo corabie, atât de fărâmate le erau catargele.

Apoi se oprea, vrând să le scutească pe însoţitoare de ororile trăite, gândindu-se că, oricum, imaginaţia lor le amplifica.

— Din fericire, acele vremuri au trecut şi iată-mă în distinsa dumneavoastră companie.

Pe scurt, alura, mersul şi înfăţişarea sa erau irezistibile, iar plăcerea lui de-a povesti le încuraja pe fete să-l asculte şi să-l admire. Georgiana îl socotea cel mai agreabil bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

În schimb, încercările ei de-a o câştiga pe lady Catherine de partea lui Elizabeth nu prea dădeau roade, întrucât stăpâna domeniului Rosings se dovedea un adversar mai greu de înfruntat decât îşi închipuise. În primul rând, în calitatea ei de autoritate supremă a parohiei, înalta doamnă era tot timpul ocupată cu necazurile satului, aflându-se neîncetat în căutarea unor scandaluri, neînţelegeri sau plângeri ale oamenilor din împrejurimi.

— Nu suport certurile între săteni! afirma ea. Prostimea, dac-o laşi de capul ei, nici nu-şi găseşte altă ocupaţie. Mie-mi revine sarcina de-a menţine armonia între ei şi sunt prea conştientă de îndatoririle mele ca să m-arăt îngăduitoare. Chiar dacă îmi sacrific liniştea, *vreau* ca oamenii să se împace bine sau să dea socoteală în faţa mea.

Aşadar, singura ocazie când nepoata putea pleda cauza lui Elizabeth erau orele de masă. Deşi îşi dădea toată silinţa – cu sprijinul destoinic şi entuziast al căpitanului Heywood – rezultatul rămânea, în cel mai bun caz, neconcludent, lady de Bourgh arătându-se, în general, neînduplecată.

Mai mult decât atât, Georgiana avea sentimentul că înverşunarea mătuşii nu izvora atât din dispreţ faţă de întreaga familie Bennet, cât din pretenţiile pe care le ridica asupra căpitanului Heywood. Oricât şi-ar fi propus domnişoara Darcy să nu acorde atenţie niciunui bărbat, totuşi, atunci când tânărul surâdea galant gazdei sau domnişoarei Anne, descoperea că-i vine foarte greu să tolereze asemenea amabilităţi.

Prin urmare, primi cu bucurie vestea unei schimbări în program. În cea de-a patra săptămână de când se afla la Rosings, Georgiana află că Charlotte Collins aştepta vizita surorii ei, Maria, însoţită de prietena acesteia, Kitty Bennet. Pe Maria n-o cunoscuse niciodată, iar vorbăreaţa soră a lui Elizabeth o cam descumpănea, însă, chiar şi-aşa, spera ca prezenţa acestor două fete să spulbere intimitatea crescândă – şi nu întotdeauna agreabilă – între ea, căpitan şi verişoara Anne.

A doua zi după sosirea celor două vizitatoare din Hertfordshire, Georgiana se duse la Hunsford, să le ureze bun-venit. Aici, însă, n-o găsi decât pe Charlotte Collins. Maria şi Kitty plecaseră să viziteze satul, sub oblăduirea vigilentă a micului William, în timp ce domnul Collins se afla la datorie, aducând pacea între familiile de săteni – lucru realizat în acea zi prin acceptarea unei pulpe de porc.

După prima vizită, domnişoara Darcy nu se simţise

tentată să repete experienţa. Acum, însă, între patru ochi cu gazda, înţelese cât fusese de nepoliticoasă. Totuşi, doamna Collins o întâmpină cu căldură şi amândouă se aşezară în salon, la un pahar de sherry şi biscuiţi.

— Elizabeth mi-a scris despre necazul din familia ei, începu Charlotte Collins de îndată ce schimbară formalităţile de rigoare. Îmi închipui că-i tare necăjită. Totuşi, are mare noroc că în asemenea situaţii se poate bizui pe noua ei familie: pe domnul Darcy şi pe dumneavoastră.

Pe Georgiana o bucură complimentul, însă se grăbi să protesteze.

— Frumos din partea dumneavoastră să gândiţi aşa, însă să ştiţi *că eu* nu pot s-o ajut prea mult pe Elizabeth. În orice caz, sunt departe de a-i răsplăti tot ce făcut pentru mine. De fapt, fratele meu e cel care se străduie neîncetat să-i fie de folos. Nu suportă s-o vadă supărată. Cred că ţine la fericirea ei mai mult decât la a sa proprie.

— Adevărat, oftă doamna Collins. *Rareori* se întâlneşte atâta înţelegere între soţi. De n-aş iubi-o pe Elizabeth, mai c-aş fi invidioasă. Căsătoria i-a adus ceea ce merita. Nici ea n-ar fi acceptat mai puţin.

— Mai puţin? exclamă Georgiana. De ce să accepte mai puţin? De ce n-ar fi dorit o femeie cu însuşirile ei cea mai frumoasă căsnicie din întreaga Anglie?

Dar nici nu termină de vorbit că-şi şi regretă spusele: cu obrazul purpuriu, Charlotte Collins întoarse capul, privind în altă parte.

— Dragă domnişoară, murmură ea după câteva clipe. Sunteţi încă tânără şi – dacă-mi îngăduiţi – poziţia dumneavoastră socială vă deosebeşte de multe alte femei, inclusiv de cumnata dumneavoastră.

— *Elizabeth s-a căsătorit din dragoste!* insistă Georgiana. Altfel ar fi comis o josnicie, de care eu n-o cred capabilă.

— Asta nu se ştie niciodată, replică soţia vicarului.

Doamna Collins nu avusese nici cea mai mică intenţie de a-şi jigni vizitatoarea, însă îşi formase o părere proprie

despre căsnicie. Experienţa sa amară o învăţase că între mariaj şi dragoste exista o legătură tot atât de strânsă ca între închirierea unei case, sau alegerea unui meniu şi figurile de cadril. Soţia vicarului renunţase de mult la romantism, considerând căsnicia un mijloc de-a se pune la adăpost – îndeosebi pentru femei ca ea, care nu dispuneau, nici de frumuseţe, nici de zestre considerabilă.

— Adevărul e că Elizabeth a avut noroc, suspină doamna Collins. Ca şi dumneavoastră, de altfel. Ea l-a întâlnit pe singurul om capabil s-o facă fericită, iar dumneavoastră puteţi decide singură dacă să vă măritaţi sau nu. Însă nu toate femeile se bucură de acest privilegiu. În cazul meu, situaţia a fost complet diferită. Cândva eram cu totul alta decât cea de-acum.

Tăcu, neştiind dacă să continue sau nu, dar cum Georgiana nu spunea nimic, îşi urmă gândul:

— În tinereţe, şi eu speram – ba chiar mă aşteptam – să întâlnesc un bărbat pe care să-l iubesc din tot sufletul şi căruia să-i dăruiesc tot ce aveam mai bun în mine. Într-adevăr, la vârsta de 20 de ani, mi-a ieşit în cale un tânăr chipeş şi manierat – profesorul de muzică adus de la Londra ca s-o înveţe pe sora mea Maria să cânte la harpă. Ne-am plăcut unul pe altul din prima clipă. În câteva săptămâni am ajuns să ne iubim. El mi-a cerut să-i jur credinţă, iar eu am făcut-o cu dragă inimă. Însă oricât de chipeş şi de cumsecade, bietul om nu dispunea de niciun titlu, nici de avere. Când l-am rugat pe tatăl meu să ne dea binecuvântarea, el a refuzat să-l accepte de ginere, declarând că o asemenea căsătorie ar strica bunul renume al familiei Lucas. Rangul şi poziţia tatii, precum şi importantele sale relaţii cu palatul St. James îl obligau să se împotrivească acestui mariaj. Cum eram tânără şi ascultătoare, m-am încrezut în înţelepciunea părinţilor mei, nevrând să le nesocotesc dorinţa. Aşadar, m-am despărţit de profesor. Dar să ştiţi, domnişoară Darcy, că de-atunci n-am mai iubit şi nu voi mai iubi un alt bărbat aşa cum l-am iubit pe el. Asta s-a petrecut cu multă vreme în urmă…

Georgiana o asculta, mişcată, iar doamna Collins

urmă, cu emoţie în glas:

— De-ar fi să-mi trăiesc din nou tinereţea, domnişoară Darcy, nimic – nici datoria şi nici măcar orgoliul tatii – nu m-ar împiedica să urmez îndemnul inimii. O viaţă fără dragoste – oricât de respectabilă şi îndestulată – nu-ţi lasă în suflet decât jale şi tristeţe.

Georgiana nu ştia cum s-o consoleze. Într-un fel, îi era nespus de ruşine. Ea, care era tânără, frumoasă şi, pe deasupra, înzestrată cu o avere inestimabilă, îndrăznise s-o judece pe Charlotte Collins! Gândul acesta i se înfipse ca un ghimpe în inimă. Cunoscând acum povestea soţiei vicarului, nu putea decât s-o admire şi s-o compătimească.

Din fericire, tocmai atunci răsunară glasurile vesele ale celor două fete întoarse de la plimbare, care dădură buzna în cameră, Maria ţinându-l în braţe pe moştenitorul de a Longhourn. Kitty îşi exprimă zgomotos bucuria şi surpriza de-a o revedea pe domnişoara Darcy, în schimb Maria amuţi de-a binelea în faţa unei prezenţe atât de distinse.

— Scumpă domnişoară Darcy! exclamă Kitty, cu multă familiaritate. Ce mult v-ar fi plăcut să mergeţi în sat! Ce simplu şi nepretenţios se îmbracă sătenii! Chiar îi spuneam Mariei: „Vai, Maria, păcat că nu-i cu noi şi domnişoara Darcy!” Poate că, totuşi, ne veţi însoţi la plimbarea de mâine. Ardem de dorul unei conversaţii inteligente!

Georgiana fu scutită de răspuns, graţie micului William, care cerea cu insistenţă să fie dat jos din braţe. De cum i se îndeplini dorinţa, alergă spre mama lui, sub privirile admirative ale asistenţei. Oricât de exagerate ar fi părut laudele tatălui său, William era, într-adevăr, un copil tare drăgălaş.

Recăpătându-şi înfăţişarea de zi cu zi, care-i convingea pe ceilalţi de fericirea mariajului ei, doamna Collins luă băieţelul în braţe şi-l sărută, redevenind din nou sigură pe sine! După ce servitoarea le aduse o mică gustare, fetele începură să se minuneze de vioiciunea micului William.

Curând li se alăturară vicarul din Hunsford, obosit după o zi întreagă cât propovăduise cele sfinte, precum şi noul paroh, domnul Beasley.

— Scumpă doamnă Collins! exclamă entuziast vicarul. Să vezi ce halcă de carne i-am adus lui Bridget! În viaţa ei n-a primit aşa ceva! Bătrânul Martin voia să mi-o dea mie, iar eu nu m-am putut împotrivi la aşa o dovadă de milă creştinească. Zgârcenia, draga mea – nu-i nevoie să-ţi reamintesc – e o însuşire a păgânilor. Pe urmă, porcul fusese o frumuseţe!

Întorcându-se, îi întâmpină călduros pe fiul său şi pe domnişoara Darcy, după care se grăbi să-l prezinte pe domnul Beasley.

— Ce tablou încântător! sporovăi mai departe vicarul. Copilaşul meu alături de domnişoara Darcy – două făpturi nevinovate şi încântătoare. Ca să nu mai vorbesc de femeia care m-a făcut cel mai fericit om din lume! adăugă el după o clipă de gândire. Ah, Beasley, ce înseamnă căsnicia! Chiar lady Catherine m-a sfătuit să-mi întemeiez un cămin. Nu pot decât să-i urmez exemplul, dându-ţi, la rândul meu, aceeaşi povaţă. Căsătoria e cel mai minunat lucru din lume!

Domnul Beasley se înclină politicos, după care se întoarse către soţia vicarului.

— De-aş găsi şi eu o persoană ca dumneavoastră, doamnă Collins, n-aş ezita să fac acest pas. Mă tem, însă, că nicio femeie în toate minţile nu s-ar mărita cu unul ca mine.

— Cât de puţin îţi cunoşti calităţile! zâmbi doamna Collins. Un tânăr sincer şi cinstit ca dumneata valorează mai mult decât o sută de domnişori pricepuţi la vorbă.

— Pe vremea când eram burlac, interveni solemn domnul Collins, mi se dusese faima pentru succesul la femei. Asta, draga mea, se întâmpla de mult – îşi linişti el soţia. Totuşi, Beasley, îngăduie-mi să-ţi dau un sfat: respectul e cel care-ţi deschide drum spre inima unei femei. Ascultă-mă pe mine, Beasley, indiferent ce părere ar avea soţia mea. De regulă, părerile femeilor nu trebuie acceptate.

— Atunci – zise tânărul preot – mă aflu într-o situaţie delicată, întrucât eu nu mă pot *preface* că încuviinţez un lucru cu care nu sunt de acord. Sunt obişnuit să spun exact ce gândesc.

— Vai, domnule! exclamă Kitty, care nu putea să tacă la auzul unor cuvinte atât de surprinzătoare. Cum puteţi vorbi aşa? Dar dacă ceea ce gândiţi ar răni urechile cuiva? Şi mie mi se întâmplă să-mi treacă prin minte unele lucruri pe care numai buna-cuviinţă mă împiedică să le rostesc cu voce tare. Cum ar putea un slujitor ar Bisericii să se arate necuviincios?

Tânărul îşi îndreptă spatele, măsurând-o cu ochi scăpărători.

— Necuviincios? repetă el. Vă asigur, domnişoară, că adevărul e extrem de util. Ideea că sinceritatea face rău nu sălăşluieşte decât în minţile frivole.

Kitty îşi muşcă buza şi rămase tăcută. Mai târziu, însă, o întrebă pe Maria:

— Nu crezi că băieţii ăştia chipeşi şi pricepuţi la vorbă, ca Frank Middleton, sunt cam plicticoşi? E drept că-i bine să ai o înfăţişare atrăgătoare, însă întotdeauna am fost de părere că, totuşi, caracterul contează cel mai mult.

Luată prin surprindere de schimbarea bruscă petrecută cu prietena ei, Maria nu fu în stare să-i dea niciun răspuns.

30

Curând avu loc un fericit eveniment, care reuşi să aducă o rază de soare în sufletele necăjite ale familiei Bennet. Jane Bingley aduse pe lume o fetiţă frumoasă şi sănătoasă.

Doamna Bennet, care se ocupase neîncetat de fiica ei, nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Cât despre domnul Bennet, el se arăta la fel de încântat să-şi vadă prima nepoată.

— Doamnă Bennet! zise el de îndată ce se întoarseră acasă, după ce-şi admiraseră îndelung nepoţica. Zău c-ai să-i uimeşti pe toţi vecinii. Puţini vor crede că o femeie atât de tânără şi frumoasă ca dumneata a ajuns bunică! Să vezi ce-or să se mai minuneze. Doamna Bennet – bunică? Imposibil!

— Domnule Bennet, îmi pui răbdarea la încercare! se stropşi ea, deşi îi făcuseră plăcere complimentele. Cu siguranţă că lady Lucas e mai potrivită pentru rolul de bunică. Ai observat cât e de slabă şi îmbătrânită? Şi cum se mai plimbă prin Meryton cu tânărul moştenitor, William Collins! Nu-mi place deloc cum arată copilaşul ăsta! Pur şi simplu mă îngrozeşte gândul că într-o zi el va fi stăpân la Longhourn. Singura mea consolare e că nepoţica noastră abia născută – acest bebeluş nevinovat nu va fi martora ruşinii abătute asupra noastră. De asta vor avea grijă Jane şi domnul Bingley. Fii convins că Charles Bingley nu e omul care să lase Pelham Hall fără moştenitori.

Fericiţii părinţi hotărâseră din vreme că dacă pruncul lor va fi fetiţă, atunci o vor boteza cu numele mătuşii ei, doamna Darcy, pentru a pogorî asupră-i toate însuşirile lui Elizabeth. Într-adevăr, li se născuse o fetiţă exact aşa cum şi-o doriseră. Cât despre domnul Bingley, chiar dacă el însuşi sugerase numele de Elizabeth, totuşi, în sinea sa, nu se putea împiedica să nu constate că fetiţa era frumoasă şi blajină, semănând leit cu mama ei. Cu toate acestea, domnul Bingley se feri să-i împărtăşească părerea sa soţiei, care deja ghicea în ochii micuţei Eliza sclipirea inteligentă din privirea mătuşii. Doamna Darcy era nespus de bucuroasă pentru sora sa. Văzând-o cum îşi strângea la piept fetiţa, îşi amintea de vorbele doamnei Gardiner: „Dacă există vreo femeie făcută să fie mamă, atunci aceea e Jane Bennet”.

Deşi vecinii continuau să se delecteze cu nenorocirile familiei Bennet şi cu ruşinea abătută asupra numelui de Darcy, Elizabeth reuşise să-şi păstreze curajul. Fitzwilliam îşi dădea toată silinţa să-i alunge tristeţea, însă – din păcate – nu rămânea prea mult pe-acasă. Cazul mătuşii Philips şi

propriile sale afaceri îl chemau frecvent la Londra. Acolo se afla şi când primise fericita veste a naşterii Elizei. Atât el cât şi Gardiner scriau deseori la Pemberley, înştiinţând familia despre modul în care evolua situaţia. Cazul fusese încredinţat celor mai buni avocaţi, iar domnul Gardiner o ajuta în permanenţă pe mătuşa Philips, încercând să-i facă detenţia cât mai suportabilă. Elizabeth nu se îndoia că soţul şi unchiul Gardiner nu-şi cruţau niciun efort ca totul să fie bine. Însă rezultatul acestor strădanii urma să se vadă abia mai târziu. Între timp, vecinii făceau fel şi fel de presupuneri, care-i sporeau îngrijorarea şi teama pentru viaţa mătuşii.

Deşi toate aceste gânduri o apăsau cumplit, totuşi într-o seară acceptă invitaţia insistentă a Celiei Montaque la o partidă de cărţi. Lui Elizabeth nu-i ardea câtuşi de puţin de cărţi. Cine ştie dacă nu cumva Jane va avea nevoie de ea? În plus, răcise şi nu se simţea prea bine. Însă doamna Montaque – gazdă neîndurătoare – nu voi să admită nicio scuză. Seara era caldă şi frumoasă, aşa că Elizabeth n-ar fi avut cum să invoce acest pretext al bolii sale. Ce putea fi mai bine-venit decât o întâlnire între prieteni? În faţa unui asemenea argument, Elizabeth nu mai avu încotro şi trebui să se dea bătută.

La intrarea conacului Montaque Hall, observă cu nemulţumire şi surprindere un şir întreg de trăsuri, printre care şi pe cea a lui sir Geoffrey Portland. În cursul ultimelor săptămâni, sir Geoffrey şi cu ea ajunseseră la o înţelegere tacită, şi anume să se evite cât mai mult posibil, iar atunci când totuşi se găseau faţă în faţă, să schimbe replici atât de tăioase pe cât îngăduiau uzanţele înaltei societăţi. Elizabeth presupunea că naşul lui Darcy nu ştia că şi ea se afla printre invitaţi.

Montaque Hall era luminat ca ziua şi plin de oaspeţi. Elizabeth, care primise asigurări că-şi va petrece seara într-un grup restrâns, urcă scările şi, odată anunţată, îşi salută gazda cu cea mai desăvârşită politeţe. În salon domnea o căldură înăbuşitoare. În jurul ei zări numai priviri dispreţuitoare. Un timp se amestecă în mulţime, schimbând

amabilităţile de rigoare, decisă să facă tot posibilul să nu-şi întâlnească adversarul faţă în faţă.

În salon fuseseră instalate mai multe mese de joc, astfel încât – odată îndeplinite formalităţile necesare – se îndreptă într-acolo, cu gând să-şi mai treacă timpul la cărţi. La uşă, însă, se opri în loc. La cea mai apropiată masă se afla sir Geoffrey – din fericire cu spatele spre ea! – care tocmai povestea ceva, ascultat cu mare atenţie de cei din jur. Elizabeth ar fi vrut să plece imediat, însă un grup de invitaţi, postat în uşă, îi blocase retragerea. Fie că dorea sau nu, n-avea încotro şi trebuia să-l asculte.

— Mărturisesc că şi eu speram ca situaţia să fie alta, spunea bătrânul. Dar cum nu pot schimba nimic, mă mulţumesc să mă ţin cât mai departe, până la lămurirea acestui incident atât de neplăcut. Totuşi, conştiinţa nu-mi îngăduie să rămân nepăsător la ruşinea ce pătează nobilul nume al tânărului meu prieten.

Aluzia era cum nu se poate mai clară. Elizabeth roti în jur o privire disperată, întâlnind privirea enigmatică a lui lady Stanton. Prea umilită ca să mai plângă, îşi luă grabnic rămas-bun şi se întoarse acasă.

Nu pomeni nimănui despre întâmplare, însă tristeţea şi durerea ei sporeau pe zi ce trece. Singura consolare în acele zile îi veni de la cine se aştepta mai puţin: domnul James Leigh-Cooper. De când îi făcuse confidenţe, iar el înţelesese că suferea pentru familia ei, arhitectul se arătase atent şi grijuliu, de o solicitudine cu totul ieşită din comun.

— Regret să constat că v-aţi pierdut cu totul voia bună, doamnă! îi spuse tânărul a doua zi după petrecerea de la Montaque Hall. Nici nepoţica dumneavoastră n-a reuşit să vă mai însenineze fruntea?

— Nu prea, răspunse Elizabeth, zâmbind fără voia ei. E drept că-i perfecţiunea întruchipată, însă nici măcar drăgălăşeniile ei nu reuşesc să potolească bârfele vecinilor. Nu care cumva să suflaţi o vorbă despre asta surorii sau cumnatului meu!

— Liniştiţi-vă, scumpă doamnă! o asigură arhitectul. De-aţi bănui în ce lumină am avut eu ocazia să-i cunosc,

zău că nu v-ar mai preocupa dezaprobarea lor. De pildă, lady Stanton. Nici nu ştiţi de cât tact am avut nevoie ca s-o împiedic să-şi impună gusturile în materie de artă. Ea ar fi pus un tablou superb ca acesta – adăugă tânărul, arătând portretul Georgianei, atârnat deasupra şemineului – într-un ungher întunecos, înlocuindu-l cu cel al calului favorit pictat de domnul Stubbs, pe care-l socoteşte mai presus de orice alt artist. Şi totuşi, ce minunat portret! Cu câtă măiestrie a surprins sir Henry Raeburn sclipirea din privirea domnişoarei Darcy!

Tăcu brusc, cu ochii la tablou, mulţumit nu numai că încercase s-o încurajeze pe doamna Darcy, dar şi că-şi făcuse datoria de-a critica marile familii engleze pentru lipsa lor de gust artistic. Văzând cu ce privire pătimaşă contempla tabloul, pe Elizabeth o săgetă o bănuială, pe care o considerase până atunci o simplă închipuire. În ultima vreme, tânărul arhitect îi pusese din senin tot felul de întrebări bizare, cu privire la cumnata ei. Îi ceruse să vorbească despre copilăria Georgianei, despre dragostea ei pentru cărţi, despre plăcerea de-a se plimba în aer liber. Ba chiar dorise să afle când se întoarce de la Rosings şi-şi amânase plecarea la Londra cu peste două săptămâni, deşi Elizabeth ştia că în capitală îl aşteptau o mulţime de treburi. Fără îndoială că o plăcea pe tânăra ei cumnată. Mai mult decât atât: Elizabeth era convinsă că domnul Leigh-Cooper o iubea.

Cu cât se gândea mai intens, cu atât o cuprindea o sumbră presimţire. E drept că arhitectul era înzestrat cu toate calităţile, printre care perseverenţa şi inteligenţa. Desigur că realizările lui profesionale erau uluitoare pentru cineva atât de tânăr. Elizabeth îl socotea o partidă excelentă. Însă familia Darcy rămânea familia Darcy. Pemberley nu se putea compara cu niciun alt domeniu din Anglia. Pentru un Darcy, arhitectul – oricât de genial – nu era decât un simplu meseriaş. Deşi dorea din suflet să-l încurajeze, totuşi nu voia să-i dea prea mari speranţe, ca mai târziu să nu sufere o dezamăgire. Aşadar, îi spuse domnului Leigh-Cooper că Georgiana va mai rămâne la

Rosings câteva săptămâni, aşa cum o înştiinţase prin scrisoare.

Scumpa mea Elizabeth,

Sunt convinsă că te va mira să primeşti rândurile mele de la Londra, din moment ce mă ştiai instalată confortabil la Rosings. Şi eu deplâng despărţirea de acele locuri minunate, numai că exilul mi-a fost impus de însăşi lady Catherine.

Draga mea cumnată, cred că-i mai bine să încep cu începutul. Şederea mea în Kent a început destul de paşnic. Ţi-am îndeplinit dorinţa de-a face o vizită prietenei tale, doamna Collins, a cărei judecată sănătoasă mi-a slujit drept exemplu. Despre soţul ei – şi vărul tău – nu pot să-ţi spun mare lucru, decât poate că mătuşa îl place foarte mult, iar el se bucură până şi de cea mai neînsemnată laudă venită din partea ei.

Bineînţeles că mătuşa s-a grăbit să-mi dea fel şi fel de sfaturi cu privire la educaţie şi maniere, iar eu sper că m-am arătat o şcolăriţă bună şi ascultătoare. Scopul vizitei mele a fost în primul rând să-i câştig bunăvoinţa. Totuşi, obedienţa mea nu pare s-o încânte, ci mai curând să-i trezească bănuieli – deşi probabil ştie că mă nedreptăţeşte.

Nu-i cazul să-ţi dau prea multe explicaţii. Ajunge să-ţi spun că, din câte cred, cauza acestor persecuţii e grija pe care o poartă verişoarei mele, Anne. Să ştii, Elizabeth, c-am fost primită cu răceala şi că mătuşa nu s-a ferit să-şi arate nemulţumirea faţă de prietenia mea cu cel pe care şi l-a ales de ginere. Mărturisesc că domnul Thomas Heywood e un bărbat fermecător. În ultimele săptămâni, am devenit prieteni apropiaţi. Ieşim deseori la plimbare, călare sau pe jos, în compania verişoarei Anne. Căpitanul are un fel de-a vorbi direct şi sincer, iar gusturile noastre literare şi muzicale sunt foarte asemănătoare. Nu ne mai săturăm să stăm de vorbă – cu Anne veşnic lângă noi.

Ieri-dimineaţă am trecut pe la doamna Collins, care mi-a destăinuit unele lucruri, desigur cunoscute ţie. Mi se

pare o cruzime ca o astfel de femeie să-şi aleagă un soţ aşa nepotrivit. În drum spre casă, pe când mă gândeam la problemele de viaţă discutate cu ea, l-am întâlnit pe căpitan. Pur şi simplu ne-am ciocnit unul de altul, întrucât şi el era cufundat în meditaţie. Într-o clipă, însă, a redevenit omul vesel dintotdeauna şi amândoi am râs de stângăcia mea. Apoi el mi-a oferit braţul şi m-a condus înapoi la Rosings – cum mi-a spus el – exprimându-şi mirarea că o „nimfă” atât de adâncită în contemplaţie se dădea în vânt după plăcinta cu vânat a doamnei Eldridge.

Chiar atunci ne-a ajuns din urmă trăsura mătuşii, care se întorcea de la Hunsford. Nu-i nevoie să-ţi descriu indignarea care a cuprins-o la vederea noastră.

— Eşti cam nepieptănată, domnişoară! mi-a zis ea, binevoitoare ca întotdeauna. N-ai pus-o pe Hannah să-ţi aranjeze părul înainte de-a ieşi la plimbare?

Tonul ei era departe de-a fi prietenos, totuşi m-am străduit să-i răspund cât mai respectuos.

— Ba da, mătuşă, însă bate vântul. Regret că nu arăt astfel încât să te mândreşti cu mine.

Dar mătuşa nu s-a lăsat înduplecată aşa uşor.

— Tinerii n-au ce căuta afară la ora asta. Anne îşi foloseşte întotdeauna dimineaţa pentru studiu. Ea n-ar accepta în ruptul capului să umble pe coclauri ca o ţigancă, ciufulită şi cu jupoanele murdare de noroi.

Mărturisesc, Elizabeth, că n-am mai putut răbda. Până atunci suportasem totul cu stoicism, însă aceasta a fost picătura care a făcut să se reverse paharul.

— Se prea poate ca Anne să studieze, după cum se prea poate să doarmă tun! am replicat eu. Mie una puţin îmi pasă. Eu mă plimb atunci când îmi place.

N-am spus decât adevărul. Dacă mătuşa ar fi ştiut să se stăpânească, nu m-ar fi pus în situaţia de a-i răspunde astfel. Dar aşa, s-a înfuriat într-un hal fără de hal.

— Încăpăţânato! a strigat ea, roşie la faţă de mânie. Ori îţi bagi minţile-n cap, ori pleci de la Rosings chiar în clipa asta!

— Cu mare bucurie! am acceptat eu. Numai s-o anunţ

pe Hannah să împacheteze. Într-o oră am şi pornit. Rămâi cu bine, mătuşă!

Trebuie să recunoşti şi tu, Elizabeth, că a greşit purtându-se atât de aspru, când eu nu dorisem decât să-i fac pe plac. Singura mea mângâiere e că am venit la Londra, ca să-l întâlnesc pe fratele meu, care cu siguranţă mă va compătimi din tot sufletul, indignat de gestul mătuşii Catherine. Cel puţin, aşa sper că se va întâmpla când se va întoarce de la audienţa din Chancery Lane, şi-i voi putea povesti cele întâmplate.

Cu multă dragoste,
Georgiana

Partea a cincea

31

— Scumpa mea Louisa! spuse Caroline Bingley, la câteva zile de la aceste evenimente. Nici nu-ţi poţi închipui ce jignire mi s-a adus. Am plecat din Grosvenor Street îndată după micul dejun, ajungând la „Crook & Besford” într-o dispoziţie acceptabilă. Dar acolo ce crezi c-am păţit? Magazinul era plin ochi. A trebuit să aştept cincisprezece minute încheiate până când mi-a venit rândul. Şi-n tot acest timp, am văzut cel puţin trei doamne îmbrăcate mai la modă decât mine!

Epuizată după o astfel de experienţă, domnişoara Bingley se prăbuşi pe canapea.

— Nici nu-ţi poţi închipui cât de în urmă am rămas cu moda, surioară! Vezi bine că nu te poţi încrede în gustul provinciei – şi nici măcar în cel al magazinelor din Bath. De-aş fi bănuit ce urmări va avea absenţa mea din capitală, n-aş fi rămas atâta vreme lângă tine, aici în Wiltshire. Jur că m-am îngrăşat! Părul meu a căpătat o culoare insuportabilă – şi asta mi se întâmplă tocmai mie, când toată lumea ştie

că-mi schimb nuanţa după sezon. Am s-o chem pe doamna Lamb să mă coafeze chiar în după-amiaza asta.

Caroline Bingley era recunoscută ca fiind de o frumuseţe neobişnuită. Foarte educată şi dispunând de o avere considerabilă, la vârsta de 24 de ani atinsese o perfecţiune a eleganţei ce nu poate fi realizată decât cu greu. Toţi o considerau o fiinţă aleasă şi cu maniere impecabile – cu excepţia celor îndeajuns de cusurgii încât să-i pretindă un dram de căldură sufletească. Pe scurt, era întruchiparea femeii superioare din înalta societate.

E drept că fusese oarecum dezamăgită când domnul Darcy alesese să se însoare cu Elizabeth Bennet, şi nu cu ea. La început, opţiunea lui o scandalizase (doar îi fusese sortit verişoarei Anne!), dar când descoperise că ea însăşi era cea înşelată, se înfuriase de-a binelea.

Îl ştia pe fratele ei, Charles, ca fiind un prostănac, dar din partea lui Fitzwilliam Darcy se aşteptase la cu totul altceva. Un bărbat cu o asemenea poziţie socială se cuvenea să ţină seamă de convenienţe.

Neobosită, Caroline îşi valorificase pe deplin deziluzia, canalizându-şi energiile spre ceea ce i se părea a fi un scop demn de urmărit în viaţă: să atingă perfecţiunea în toate cele şi cu orice preţ, să nu discute decât cu persoane de acelaşi rang (dispreţuindu-le pe cele de rând) şi să se mărite – când va veni vremea – cu cineva la fel de nobil ca ea, sau măcar pe-aproape. Chiar dacă Darcy se făcuse de ruşine, domnişoara Bingley îşi urmărea cu perseverenţă idealul. N-o nelinişte dificultatea unei asemenea misiuni. Cu averea-i uriaşă şi frumuseţea încă neatinsă de trecerea timpului, n-avea motive să dispere şi aştepta cu încredere să-i ceară mâna vreun gentilom de neam… înainte să ajungă la vârsta critică.

Până atunci, se bucura din plin de stima cercului ei de prieteni, precum şi de-a sa proprie, în calitate de arbitru al eleganţei. În consecinţă, acceptase cu generozitate să-şi petreacă iarna pe frumoasa proprietate din Wiltshire, moştenită recent de domnul Hurst. Aici îi ţinuse surorii sale prelegeri despre cum ar fi trebuit aranjată casa, fără a-i

pretinde nimic în schimb decât cuvenitele laude şi ospitalitatea meritată, după care îi însoţise pe soţii Hurst la Pelham Hall, ca oaspeţi ai fratelui ei, Charles.

Întoarcerea la Londra fusese fixată atât de curând după naşterea micuţei Eliza pe cât o îngăduiau regulile de bună-cuviinţă – doamna Hurst decretând că, „nu mai suporta să rămână nici măcar o clipă în prezenţa femeii *aceleia”.* Evident, se referea la doamna Bennet, aflată şi ea în vizită la soţii Bingley, şi a cărei simplă amintire reuşea şi acum s-o scoată din sărite.

— Zău, surioară! exclamă ea. I-am putut tolera vulgarităţile, giugiuleala exagerată a nepoatei, ba chiar şi curiozitatea în privinţa averii fratelui nostru. Totul până la încercarea de-a se purta familiar cu noi!

— Cu atât mai mult cu cât noi ne-am spus părerea încă de la început, întări domnişoara Bingley, năpustindu-se asupra acestui subiect savuros. Pe Jane Bingley n-avem încotro şi trebuie s-o acceptăm, fiindcă – deşi lipsită de educaţie – e destul de frumuşică pentru Charles. Dar neplăcerea noastră de-a sta la masă cu maică-sa întrece cu mult obligaţia ei filială de-a o suporta.

Amândouă începură să râdă. Intimitatea dintre ele se extindea rareori la mai mult de-atât. Acum că se întorseseră la Londra, distracţia nevinovată de-a lua în derâdere obiceiurile de la ţară stabilea între surori o armonie care reprezenta cel mai profund aspect al afecţiunii dintre ele.

— Ce piele groasă şi arsă de soare au unii oameni de la ţară! continuă domnişoara Bingley. Jur că pe cea mai mare dintre fetele Montaque am confundat-o cu o lăptăreasă. La pension nu ne dădeau voie să ne plimbăm la soare, tot aşa cum nu ne era îngăduit să jucăm crichet.

În copilărie, domnişoara Bingley frecventase unul dintre primele pensioane private din oraş. Sora ei, care nu beneficiase de aceleaşi avantaje întrucât ajunsese la majorat numai cu puţin înainte ca tatăl lor să-şi cumpere titlul de nobleţe, se grăbi să-i dea o replică usturătoare.

— Soţul meu, declară Louise cu emfază – e de părere

că nobilimea şi ţăranii sunt două categorii sociale care n-au nimic comun. Provincialii sunt oameni simpli şi domnul Hurst n-a reuşit niciodată să-i înţeleagă. E drept că şi pretenţiile lui sunt ridicate, pentru c-a studiat la Oxford.

Domnişoara Bingley, care dorea să discute despre căsătorie tot atât cât îi plăcea surorii ei să converseze despre educaţie, decise să abordeze subiectul „Londra”.

— Ce bine că ne-am întors în capitală! exclamă ea cu înflăcărare. Cu siguranţă, surioară, că înţelegi necesitatea de-a reveni aici. E drept că garderoba mea se cere înnoită, dar gândeşte-te şi la perdelele tale. Ca să fii convinsă că sunt cele mai frumoase din Wiltshire, va trebui să ne petrecem ceva timp pe la croitorese.

Încântată de hotărârea cu care vorbise sora ei, doamna Hurst o aprobă cu însufleţire, asigurând-o pe Caroline că se va ocupa neîntârziat să rezerve locuri pentru sâmbătă la Drury Lane, ca nu cumva să rămână fără lojă.

— Asta se întâmplă tot mai des de când Kean are succese atât de răsunătoare. Săptămâna trecută, lady Grafton n-a mai găsit niciun loc, fiind silită să meargă în schimb la piesa ce se juca la Teatrul Mic. O mizerie – şi încă foarte prost jucată. Unde mai pui că nu s-a întâlnit cu nimeni din lumea bună!

Acest mod de a-şi umple timpul le ferea pe amândouă de tragedia de a-şi afla resurse de supravieţuire în ele însele. În plus, Caroline Bingley anticipa cu plăcere o întâlnire despre care nu-i suflase un cuvânt surorii ei. Primise vestea că frumosul căpitan Heywood plecase din casa lui sir Geoffrey ca să stea un timp la Rosings, după care urma să vină în capitală. Vestea o interesa în cel mai înalt grad.

Curând apăru şi domnul Hurst, care acceptă cu plăcere să le ţină companie la o ceaşcă de ceai. Bunăvoinţa lui merse până într-acolo încât le relată un fapt neaşteptat, petrecut în casa domnului Darcy, de lângă Square. Trecând pe la vecinul său Fitzwilliam şi negăsindu-l acasă, domnul Hurst fusese surprins s-o descopere pe doamna Annesley, guvernanta familiei, într-o dispoziţie de zile mari. Întrebată

fiind care era motivul acestei veselii, femeia povestise că Georgiana Darcy, pe care o crescuse, sosise pe nepusă masă în casa fratelui său. După părerea domnului Hurst, bucuria doamnei Annesley era de-a dreptul exagerată: s-ar fi zis că intrase în posesia unei moşteniri.

— Domnişoara Darcy la Londra? se miră Caroline. Ce ciudat! Eram convinsă că va rămâne încă vreo câteva săptămâni în Kent. Fata asta se plictiseşte tare repede!

— Mă uimeşte lipsa ei de bună-cuviinţă. De ce n-o fi stat la Pemberley să-şi continue studiile sau să exerseze la pian? Nu-s şi aşa destule moştenitoare în Londra? Mă tem să nu devină frivolă, ca atâtea fete de vârsta ei, care nu se gândesc decât la distracţii.

Doamna Hurst nu-şi putea nici ea stăpâni îngrijorarea cu privire la viitorul domnişoarei Darcy.

— Întotdeauna am remarcat la ea o lipsă de disciplină. Are prea multe păreri personale pentru o fată atât de tânără şi nu se sfieşte să şi le exprime oriunde şi oricând. Să nu vă închipuiţi că la asta n-au contribuit şi recentele întâmplări din familie. Biata Georgiana! Şi aşa era o fată urâţică. Încurajată cum e de cei din jurul ei, nu mă miră că se face tot mai încăpăţânată. Credeţi-mă, mie nu-mi miroase a bine!

32

Domnul Darcy se convinsese în repetate rânduri de judecata sănătoasă a domnului Gardiner.

Cum în ultima vreme petrecuse multe ore în compania sa, avusese ocazia să descopere că unchiul era un om cald şi deschis. Rezervat din fire şi prea puţin înclinat să renunţe la această atitudine, Darcy îşi câştigase reputaţia de-a fi extrem de arogant. Însă în prezenţa unchiului Gardiner, tânărul reuşea să-şi exprime sentimentele mai uşor şi mai direct decât faţă de majoritatea oamenilor întâlniţi în viaţă.

Pe lângă isteţimea sa în afaceri, unchiul lui Elizabeth, se dovedea a fi spiritual şi lipsit de afectare, cumpătat şi cordial cu toată lumea, de la cel mai mărunt funcţionar până la o persoană importantă ca Fitzwilliam Darcy. Dacă sir Geoffrey Portland îi inspira tânărului iubirea şi respectul impuse de poziţia sa în societate, pe Edward Gardiner îl preţuia numai pentru calităţi, pentru purtarea şi sentimentele sale reale, fără a se lăsa influenţat de vreun titlu de nobleţe. Dacă la toate acestea adăuga şi faptul că *unchiul* fusese cel ce-o adusese pe Elizabeth în Derbyshire, unde-l cunoscuse pe Darcy, ar fi fost de mirare ca cei doi bărbaţi să nu se împrietenească.

În zilele când mergeau să se consulte cu avocatul lui Fitzwilliam, luaseră obiceiul să se întoarcă pe jos, mergând agale pe Chancery Lane, apoi traversând City, în drum spre casa unchiului Gardiner. În timpul plimbării discutau (pe cât le permitea huruitul trăsurilor sau strigătele negustorilor ambulanţi), nu numai despre evoluţia cazului Philips, dar şi despre o sumedenie de alte lucruri.

Într-una din seri – la câteva zile după sosirea Georgianei, cu care urmau să se întâlnească pentru cină – amândoi aveau de dezbătut o mulţime de subiecte: ultima nesăbuinţă a guvernului, înmulţirea nepermisă a cerşetorilor din City, admirabilele progrese ale noului stil arhitectonic iniţiat de domnul Nash în West End.

Amândoi iuţiră pasul, înfierbântaţi de conversaţie, astfel încât ajunseră în Gracechurch Street când atunci clopotul de la Bow Bells de-abia bătea ora cinci.

— Domnule Gardiner! îl întâmpină soţia sa de îndată ce oaspetele fusese instalat comod în salon. Nici nu puteai pica mai bine. Frederick o sâcâie cumplit pe Mary, iar Harriet se fugăreşte cu Richard prin toată casa. E timpul să-ţi arăţi autoritatea.

Prea afectuos ca să nu fie şi indulgent – deşi, în sinea sa, admira vioiciunea copiilor – domnul Gardiner îşi luă un aer sever şi se duse în camera copiilor, să reinstaureze pacea.

Aşadar, domnul Darcy avu răgazul de-a schimba

câteva cuvinte cu buna sa prietenă, doamna Gardiner. Foarte iubită de nepoate, doamna Gardiner câştigase de mult simpatia şi respectul lui Fitzwilliam, graţie isteţimii şi sensibilităţii sale.

— Şi eu, şi soţul meu aşteptăm cu nerăbdare s-o cunoaştem pe domnişoara Darcy, începu mătuşa. Până acum ne-am văzut numai în treacăt, deşi Elizabeth ne-a scris numai cuvinte frumoase despre ea. O descrie ca fiind o fată ageră şi, în primul rând, mare iubitoare de cărţi – calitate pe care cumnata sa recunoaşte că ar fi trebuit să şi-o cultive cu mai multă insistenţă. Se pare că-i o fiinţă cu adevărat extraordinară.

— Aşa e! încuviinţă oftând fratele ei. Dar dumneavoastră, care v-aţi ocupat de educaţia unor minţi tinere, ştiţi desigur că farmecul şi inteligenţa nu înseamnă neapărat maleabilitate. Chiar şi venirea ei la Londra e împotriva oricăror norme ale bunei-cuviinţe. Se pare că mătuşa noastră, Catherine, femeie foarte severă, i-a vorbit cu mare asprime – ceea ce-a îndemnat-o pe Georgiana să vină la Londra, închipuindu-şi că am să-i încuviinţez gestul. Mă bucură prezenţa ei aici, dar un asemenea comportament la o fată tânără este extrem de necuviincios, lucru pe care nu intenţionez să i-l trec cu vederea.

— Bineînţeles că trebuie respectate convenienţele, îl aprobă doamna Gardiner. Totuşi, domnule Darcy, dacă vreţi să ascultaţi sfatul cuiva mai în vârstă decât dumneavoastră şi care are experienţă în ce priveşte tinerii cu personalitate, eu sunt de părere că astfel de flori delicate se cer cultivate cu mare grijă. Elizabeth mă asigură că Georgiana are calităţi deosebite, care – orice aţi zice dumneavoastră – trebuie să se manifeste.

— Şi încă cum! suspină Darcy, care-şi deschidea sufletul faţă de doamna Gardiner chiar mai mult decât faţă de soţul ei. Vă mărturisesc, doamnă – continuă el – că mă aflu într-o situaţie dificilă. Nu cunosc aproape deloc firea feminină. Mama a murit, lăsându-mă orfan la o vârstă foarte fragedă, iar Georgiana era mult prea mică pentru a-mi ţine companie. Pe scurt, mi-am petrecut copilăria numai

printre bărbaţi. Pentru mine, femeile au rămas şi astăzi un mister. Am învăţat multe de la Elizabeth şi totuşi zilnic descopăr că n-o înţeleg pe deplin. Fără îndoială că studiul sexului frumos durează o viaţă întreagă. Dar influenţa soţiei nu m-a atins numai pe mine. Georgiana era o fată timidă şi stângace în societate. Până acum doi ani – dacă vă amintiţi bine – nu ştia nici cum să servească ceaiul. Pe de altă parte, obiceiul ei de-a citi a încurajat-o încă din copilărie la gesturi pătimaşe şi teatrale. În prezenţa lui Elizabeth – cu firea ei veselă şi independentă – Georgiana abia mai poate fi ţinută în frâu. La Pemberley aveam deja o misiune grea. Dar aici, la Londra – în timp ce Elizabeth e în Derbyshire – zău, doamnă Gardiner, dacă ştiu ce să mă fac cu ea!

Doamnei Gardiner îi veni să râdă de disperarea lui faţă de exuberanţa tinereţii. Totuşi, făcu un efort şi-i răspunse cu gravitate:

— Fiţi fără grijă, domnule Darcy. Entuziasmul vârstei fragede poate fi o pacoste pentru părinţi şi tutori, însă, călăuzit cum se cuvine, devine principala calitate a unui om de caracter. Sunt convinsă că Georgiana e animată de intenţii bune, iar dacă uneori dă dovadă de exces de perseverenţă, probabil că o face fără voia ei. Da, da, firea independentă a surorii dumneavoastră e demnă de toată admiraţia.

Nu trecu mult şi doamnei Gardiner i se ivi ocazia să-şi formeze o părere mult mai autorizată: sosise însăşi Georgiana. Domnişoara Darcy intră în salon ca o vijelie, îmbujorată la faţă şi surâzătoare, încântată s-o revadă pe mătuşa lui Elizabeth, cu care încă nu avusese prilejul să stea de vorbă pe îndelete. Fără voie, lui Darcy i se umplu inima de bucurie văzând-o acolo.

Cât despre doamna Gardiner, ea nu-şi putea ascunde uimirea. Deşi Elizabeth îi scrisese despre evoluţia Georgianei, totuşi *această* fată veselă şi vioaie era cu totul alta decât copila timidă pe care-o întâlnise cu două veri în urmă. Georgiana avea o privire sinceră, deschisă şi vorbea fără afectare, cu replici sigure şi prompte. Domnul Gardiner se arătă la fel de încântat.

— De mult nu ne-am văzut! exclamă el, de cum dădu ochii cu Georgiana. Dacă-mi permiteţi, domnişoară Darcy, aş zice că anii au împlinit în dumneavoastră făgăduiala din copilărie. De când s-a măritat Elizabeth, doamna Gardiner şi cu mine ne-am propus de multe ori să venim în Derbyshire, dar până în prezent afacerile m-au silit să rămân în Londra. Sunt însă decis să nu mai amânăm mult această vizită, încheie unchiul, înclinându-se uşor.

Georgiana se înroşi auzindu-i cuvintele afectuoase, apoi răspunse zâmbind:

— Cred că Derbyshire nu se deosebeşte prea mult de cum l-aţi văzut ultimă oară. Londra a suferit multe transformări în aceşti doi ani, în timp ce la ţară singurul lucru ce se schimbă sunt recoltele. Din păcate, domnule Gardiner – adăugă ea cu glas grav şi compătimitor – pentru *dumneavoastră* s-au schimbat multe. Ce mai face sărmana mătuşă Philips?

Darcy se încruntă. Georgiana nu ţinuse niciodată seama de discreţie – fapt pe care Fitzwilliam îl găsea greu de suportat la un străin şi imposibil de tolerat la propria sa soră. Totuşi, blândeţea din tonul ei ar fi dezarmat orice critici – cu excepţia celor născute din dragostea fraternă.

Domnul Gardiner nu se consideră câtuşi de puţin ofensat.

— Fiţi liniştit, domnule Darcy! zise el. Doamna Gardiner şi cu mine îndrăznim să considerăm că sora dumneavoastră face parte din familie, astfel încât îi putem vorbi deschis. Domnişoară Darcy, pe mătuşa Philips am vizitat-o chiar ieri şi se simte destul de bine, mulţumesc de întrebare. Celula e destul de confortabilă şi mâncarea suficient de bună. Cât despre şansele pe care le are, ce-aş putea să vă spun? Cazul ei urmează să fie judecat de-abia peste câteva săptămâni, iar Fordyce refuză să facă presupuneri privind sentinţa ce se va da. Domnul Philips insistă să ajungă la un compromis cu nemernicul de Turner, dar fratele dumneavoastră şi cu mine luptăm să-i scoatem din cap ideea asta. Cât despre mătuşa Philips, ea se arată nespus de indignată c-a fost privată de libertate, mai ales

că temnicerul nici nu ştie să joace table! Dumneaei a fost întotdeauna o fire uşuratică, şi mă tem că nici nenorocirea asta n-a reuşit să-i vâre minţile în cap.

Curând merseră cu toţii în sufragerie. Cina era atât de bogată şi elegantă încât s-ar fi zis că modesta locuinţă a soţilor Gardiner dispunea de tot atâţia bucătari francezi ca şi conacul Pemberley. În jurul unei mese aşa încărcate, conversaţia nu putea fi decât veselă şi amuzantă.

— Ah, domnule Darcy şi domnişoară Darcy! exclamă la un moment dat doamna Gardiner. Păcat că nu-i şi Elizabeth aici! Cât de bine ne-am fi simţit cu toţii!

— În ultimul timp nu ne-am prea văzut nepoata, întări şi domnul Gardiner. Ştiţi bine ce mult dorim să fie fericită, însă uneori parcă ne pare rău că nu şi-a găsit un soţ undeva, mai aproape de Londra. Anul trecut doamna Gardiner s-a îmbolnăvit, căzând la pat, şi tare ne-a lipsit sprijinul lui Elizabeth. Lăsând deoparte bucuria de-a o avea printre noi, ce bine era când o puteam chema, iar ea sosea chiar a doua zi!

— Ei, bravo! râse soţia sa. Vasăzică, asta-i doreai tu lui Elizabeth, să ne dădăcească pe noi? Domnule Gardiner – adăugă ea, redevenind serioasă. E uşor pentru un bărbat să-şi afle companie. Tot umblând încoace şi-ncolo cu treburi, îşi poate alege prietenii după pofta inimii. Noi, femeile, nu prea avem de ales. Rareori avem norocul să întâlnim pe cineva care să întrunească însuşiri ca virtutea şi spiritul ager – calităţi cu atât mai valoroase cu cât le-am descoperit în Elizabeth.

Cuvintele ei făcură o impresie profundă asupra Georgianei. Deseori fusese nevoită să suporte compania unor persoane ca Anne de Bourgh sau Caroline Bingley. De abia când o cunoscuse pe Elizabeth înţelesese că există şi altfel de femei. Şi iată că doamna Gardiner preţuia inteligenţa la fel de mult ca ea.

— Cu siguranţă că o minte ageră e de-o mie de ori mai importantă decât toate bogăţiile din lume! încuviinţă domnişoara Darcy, cu ochi strălucitori. Eu una, ca şi eroina din baladă, mi-aş da cu bucurie perna din puf de gâscă

pentru zdrenţele ţiganilor – de m-aş simţi mai bine în compania lor.

Darcy, care ascultase conversaţia din ce în ce mai amuzat, nu se mai putu stăpâni şi zise:

— Sunt convins că aşa ai face, cu condiţia să-ţi iei cu tine pe cele două cameriste. Scumpa mea Georgiana, îţi admir pornirile romantice, însă cred c-ar fi mai bine să-ţi petreci timpul studiind decât umplându-ţi capul cu poezii.

— Nu vă supăraţi, domnule – îl întrerupse doamna Gardiner –, v-ar plăcea mai curând s-o auziţi enumerând principalele fluvii din Rusia şi China, sau alte asemenea inutile „dovezi de cultură”, la modă în zilele noastre? Vorbiţi de educaţie, domnule Darcy, însă eu numesc educaţie nu ceea ce sădeşte într-o femeie talente nefolositoare, ci ceea ce-i încurajează obiceiul şi puterea de-a gândi. Numai gândind îşi va rafina gustul şi-şi va consolida principiile, ajungând la cea mai importantă realizare: cunoaşterea de sine. Iar dacă Georgiana găseşte toate aceste lucruri nu în cărţile de istorie, ci în cele de versuri, atunci lăsaţi-o să citească poezie.

Georgiana o asculta cu uimire, iată o femeie care îndrăznea să spună ce gândea, şi încă sperând să capete aprobarea domnului Darcy de la Pemberley. În plus, sinceritatea doamnei Gardiner nu fusese pusă în slujba unei cauze proprii, ci a Georgianei. Prin urmare, domnişoara Darcy îşi găsise o prietenă.

Auzind spusele mătuşii, Darcy se înclină cu respect. Apoi fu adusă friptura de pasăre şi cina continuă în aceeaşi atmosferă de bună-dispoziţie, spre satisfacţia atât a stomacului, cât şi a minţii.

33

Căpitanul Heywood plecase şi el de la Rosings cu destinaţia Londra. Regreta că afacerile nu-i îngăduiau să mai rămână, însă trebuia neapărat să revină în capitală.

Ajunse la Londra în aceeaşi zi, instalându-se pe George Street. De cum îşi luă în primire apartamentul, prima sa grijă fu să meargă la Grosvenor Square. Domnul şi domnişoara Darcy nu erau acasă, astfel încât căpitanul se resemnă să le lase un bilet. Cu vizita următoare avu ceva mai mult noroc. Soţii Hurst locuiau foarte aproape de fraţii Darcy. Ofiţerul avu norocul să-i găsească, iar ei îl primiră cu multă bucurie, dar şi cu oarecare surpriză şi multă emoţie.

Domnul Hurst îl întâmpină în salon. Amintindu-şi de prezenţa strălucitoare a căpitanului la balul Georgianei Darcy, soţul Louisei îl salută cu toată căldura de care era în stare.

— Cu siguranţă că doamnele vor fi încântate să vă revadă, zise el. Vă spun drept că şi eu simţeam nevoia de companie. Londra e cam pustie la vremea asta. Vă place să jucaţi cărţi?

— Mi-am petrecut multe ceasuri din viaţă în faţa mesei de joc, răspunse ofiţerul. Mărturisesc că am o mare slăbiciune pentru genul acesta de distracţie, mai ales când compania este agreabilă şi miza ridicată.

Răspunsul său suna încurajator chiar şi pentru domnul Hurst.

— La „Brook” e destul de bine anul acesta, spuse el. În schimb nu dau doi bani pe „White”. La „Gray’s inn” se organizează excelente lupte cu cocoşi. Marţea trecută am câştigat patruzeci de lire. În plus, am fost martorul celei mai palpitante lupte care s-a dat acolo de la Sfântul Mihail încoace.

Sfârşindu-şi relatarea despre distracţiile din oraş, domnul Hurst se cufundă într-o muţenie desăvârşită,

considerând probabil că-şi îndeplinise îndatoririle de gazdă. Curând îşi făcură intrarea şi cele două doamne, Caroline Bingley îmbujorată la faţă şi tremurând de emoţie, cu o pălărioară în nuanţa cea mai la modă. Musafirul fu servit cu prăjituri şi biscuiţi şi conversaţia se închegă în câteva minute.

Domnişoara Bingley îşi exprimă bucuria de a-l revedea pe căpitan, care aducea cu el o gură de aer proaspăt din Kent. Şi ea locuise mult la ţară în ultima vreme, dar nu-i priise aşa cum îi priise lui. Ce noroc aveau bărbaţii care purtau uniformă! Ea una, care trebuia să se ţină în pas cu moda, descoperise că la Londra se purtau acum alte modele. Căpitanul se pricepea destul de puţin la îmbrăcămintea femeiască – de altfel ca mai toţi tinerii de vârsta lui. Cum însă ştia ce trebuie spus în asemenea situaţii, se grăbi să remarce cât de mult se potrivea culoarea rochiei cu ochii domnişoarei Bingley.

Ea îşi plecă pleoapele cu modestie, întrebându-l pe cine mai avea de gând să viziteze cât timp rămânea în capitală. Căpitanul zise că nu-i putea da un răspuns prea precis, întrucât avea o mulţime de relaţii, însă spera (aici urmase o privire semnificativă) ca planurile pe care şi le făcuse să-i includă şi pe cei pe care ajunsese să-i considere prieteni. Căpătând curaj, domnişoara Bingley vru să ştie dacă domnul Heywood putea cina cu ei în acea seară. Din păcate, căpitanul fusese invitat în altă parte, însă nădăjduia să se afle din nou în compania celor două surori înainte de sfârşitul săptămânii.

Toată lumea se declară mulţumită, iar ofiţerul se duse să-şi vadă de treburile sale.

Târziu, în aceeaşi seară, Caroline Bingley îşi deschise sufletul faţă de sora ei. Suportase cu destulă bunăvoinţă compania cumnatului său, atât în cursul cinei cât şi la jocul de cărţi, iar când îl văzuse pornind către „Brook”, cu intenţia de a-şi petrece acolo restul nopţii, se hotărî să se confeseze Louisei, cu privire la un subiect nespus de drag inimii ei.

— Dragă Louisa, zise ea, nu-ţi ascund că mă aşteptam

ca domnul Heywood să se întoarcă la Londra aşa curând. Eram convinsă că va veni, după câte avansuri mi-a făcut în Derbyshire. Ei, surioară – continuă ea, cu un aer resemnat – dac-o ţine tot aşa, mă tem că mi-a pus gând rău.

Deşi o ascultase cu mare atenţie, doamna Hurst era preocupată de o problemă mult mai concretă, şi anume ce frumos le-ar sta să fie însoţite la Drury Lane de un ofiţer, peste o săptămână când vor merge la spectacol.

— Ce zici; Caroline, crezi că *Ofiţerul de la recrutări* e o piesă potrivită pentru marinarul nostru? întrebă ea. Nu cumva e vorba mai curând de armată decât de marină?

Apoi, ca nu cumva sora ei să tragă concluzia că numai fetele trecute prin pension aveau cultură vastă, se grăbi să adauge:

— Păcat că nu se joacă *Furtuna,* cu domnul Kean!

Între timp, căpitanul Heywood se întorsese acasă, unde, spre surpriza sa, îl aştepta un bilet scris de mâna domnişoarei Darcy, care regreta că nu se întâlniseră, exprimându-şi totodată speranţa că ofiţerul va putea participa în seara următoare la recitalul de muzică din Grosvenor Square. Fără ezitare, căpitanul trimise răspuns că accepta cu bucurie.

Georgiana fusese nespus de uimită găsind pe masă cartea lui de vizită. La plecarea ei din Rosings, căpitanul părea decis să mai rămână. Şi totuşi, iată-l că se întorsese la Londra, închinând o cameră la câţiva paşi de ea. Nu cumva şi el se revoltase împotriva autorităţii gazdei, luându-şi rămas-bun atât de la lady Catherine, cât şi de la Anne? Iar în acest caz, oare motivele lui aveau vreo legătură cu propria sa plecare? Raţiunea o îndemna să respingă din capul locului o asemenea absurditate. Sosirea lui neaşteptată în capitală se datora, probabil, unor afaceri de care ea una nu avea cunoştinţă – poate nişte probleme financiare la Amiralitate. Tot ce conta era că Heywood se afla la Londra – lucru care o bucura peste măsură.

În seara următoare, domnişoara Darcy fu gata cu mult înainte de ora fixată. La rândul său, tânărul se dovedi extrem de punctual. Sesizând încă de la intrarea în salon că

aveau prilejul să converseze între patru ochi, hotărî să nu rateze ocazia. În câteva cuvinte, îi declară Georgianei că plecarea ei subită de la Rosings îl aruncase într-o neagră deznădejde. Plimbările lor călare deveniseră cea mai mare bucurie a lui. De când rămăsese singur, nu mai simţise nicio plăcere să suie în şa.

Georgiana nu ştia ce să-i răspundă, aşa că schimbă repede subiectul, exprimându-şi speranţa că întoarcerea lui inopinată nu se datora unor veşti proaste. Întrebarea ei reuşi să modifice complet dispoziţia căpitanului.

— Domnişoară Darcy, nici nu îndrăznesc să vă spun de ce mă aflu în capitală. Afacerile mele sunt de aşa natură încât…

Se opri, rămânând tăcut câteva momente. Georgiana îl urmărea cu o privire uluită. De nu l-ar fi cunoscut mai bine, l-ar fi crezut pe punctul de a-i face o declaraţie! Însă el se ridică brusc în picioare şi începu să umble de colo-colo prin salon, murmurând cuvinte neînţelese, despre *anumite* lucruri care-l frământau şi asupra cărora nu se putea hotărî aici, la Londra. Georgiana nu mai înţelegea nimic.

În clipa următoare, căpitanul îi observă nedumerirea şi se grăbi să-i abată gândurile în altă parte.

— Nu numai pe mine m-a întristat plecarea dumneavoastră precipitată, spuse el cu însufleţire. Să vedeţi cât de uimită şi şocată a fost lady Catherine. Sunt chiar cuvintele ei: „uimită şi şocată”.

Educaţia nu-i îngăduia Georgianei să se distreze pe socoteala persoanelor mai în vârstă decât ea. Aşadar, rămase surprinsă de tonul lui batjocoritor. Totuşi, îşi aminti că şi Elizabeth se simţea tentată uneori să vadă partea comică a lucrurilor. Aerul de prefăcută solemnitate pe care şi-l luase Thomas Heywood o făcu să zâmbească, deşi se afla în încurcătură.

Simţindu-se astfel încurajat, el continuă:

— Vă asigur că Domnia Sa n-a întâlnit de când se ştie asemenea necuviinţă. Închipuiţi-vă că o nepoată de-a ei a îndrăznit să aibă o părere personală! Ruşine, domnişoară Darcy! Cum aţi putut să vă purtaţi aşa?

Felul în care o imitase pe lady Catherine îi distră grozav pe amândoi. Râseră cu poftă împreună, apoi Georgiana continuă:

— Vai, biata mătuşă! Zău, domnule, mă tem că nimeni şi nimic nu reuşeşte vreodată s-o mulţumească. Sinceră să fiu, parcă n-ar fi şi ea tot femeie! În ochii lui lady Catherine, cuminţenia ar însemna să stau aplecată cât e ziulica de mare, asupra unor broderii, fără să înalţ privirea sau să deschid gura.

— Eu unul, nu vă văd făcând aşa ceva! declară admirativ căpitanul.

Apoi, privind-o drept în ochi, adăugă cu glasul tremurând de emoţie:

— Mă surprinde că până acum ne-am întâlnit numai la ţară, în aerul parfumat şi în decorul de basm din Kent şi Derbyshire. Niciodată nu v-am văzut la Londra, în compania celor mai elegante doamne. Dacă-mi permiteţi, aş spune că această comparaţie e în favoarea dumneavoastră. Ieri, când nu v-am găsit acasă, şi nici pe domnul Darcy, buna-cuviinţă m-a îndemnat să trec să-i vizitez pe domnul şi doamna Hurst, precum şi pe domnişoara Caroline Bingley. Amândouă au stil şi sunt frumoase în felul lor, însă dumneavoastră, domnişoară, sunteţi atât de departe de fleacurile care le preocupă pe ele…

O privi cu luare-aminte, apoi urmă:

— Mă refer la veselia şi la nonşalanţa dumneavoastră, care nu se dezmint niciodată. Nici la Bakewell, nici la Grosvenor Square.

Declaraţia sa fu întreruptă de apariţia domnului Darcy. Deşi mirat că sora sa coborâse deja în salon, discutând cu acest văr îndepărtat de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea, Fitzwilliam îşi salută oaspetele cu multă politeţe. Urându-i bun-venit în Grosvenor Square, îşi exprimă speranţa că pe căpitan nu-l deranja prea mult amplasamentul locuinţei sale atât de aproape de zona unde se desfăşurau lucrările domnului Nash.

Căpitanul, însă, nu se dădu bătut.

— Domnule, zise el cu căldură, am admirat felul în

care v-aţi ocupat de educaţia surorii dumneavoastră. Să ştiţi că-i demnă de grija şi afecţiunea cu care aţi crescut-o. Chiar zilele trecute m-a uimit stăpânirea de sine a domnişoarei, când am avut nefericirea de-a asista la... muştruluiala pe care i-a tras-o distinsei sale mătuşi, lady Catherine...

Furişând spre Georgiana o privire tandră şi amuzată, adăugă:

— Când domnişoara Darcy are de susţinut o cauză, nu se lasă cu niciun chip intimidată.

Din păcate, efectul acestor aprecieri asupra domnului Darcy fu cu totul altul decât se aşteptase ofiţerul.

— În ciuda severităţii ei, mătuşa mea e o femeie cu multe calităţi, şi nu merită luată în râs, zise tânărul cu răceală. Cred că nepoata sa n-ar trebui să-i arate atâta dispreţ, când lady Catherine i-a vrut întotdeauna numai binele. E drept că Georgiana obişnuieşte să spună ce gândeşte, însă e mai tânăra şi n-ar fi cazul să-i încurajăm lipsa de respect. Trag nădejde că n-aţi fost de acord cu plecarea ei de la Rosings.

Căpitanul se fâstâci.

— Domnule, spuse el cu sinceritate, m-aţi înţeles greşit. Eu n-am pretenţii să-i dau lecţii surorii dumneavoastră. De altfel, mi se pare că nici n-are nevoie. Cât despre lady Catherine, ea este binefăcătoarea mea şi-i port un profund respect.

Apoi, ascunzându-şi un zâmbet, se întoarse din nou spre Georgiana.

— Domnişoara Darcy şi cu mine ne-am permis doar să ne amuzăm puţin de meticulozitatea Domniei Sale, care nu îngăduie nicio abatere de la regulile etichetei.

Dezminţirea adusă de ofiţer şi siguranţa cu care acesta îi vorbise îl lăsară pe Darcy fără replică. Vasăzică.

Heywood îşi considera propriile-i păreri mai presus de legile bunei-cuviinţe, socotind că nu avea nevoie să mai înveţe nimic, nici chiar de la domnul Darcy.

În acel moment fură anunţaţi soţii Gardiner, urmaţi de alţi oaspeţi, printre care cei doi Hurst şi Caroline, punând

capăt schimbului de cuvinte dintre Darcy şi ofiţer. Muzicanţii începură să se adune, iar tinerii luară loc în jurul lor, pregătindu-se să-i asculte. Căpitanul Heywood se instală – desigur între încântătoarea sa gazdă şi eleganta Caroline Bingley – care îşi propusese să nu-l scape din ochi.

34

Puţini au norocul să şi-i poată alege pe cei în mijlocul cărora trăiesc. Prezenţa Mariei Lucas şi a domnişoarei Kitty Bennet în casa vicarului din Hunsford nu-i era doamnei Collins de cine ştie ce folos, totuşi reuşea s-o mai scutească de solicitudinea exasperantă a soţului. Veselia tinerei Kitty şi entuziasmul Mariei la toate giumbuşlucurile micului William creau o zarvă suficientă pentru a-l reduce la tăcere pe vicar, iar dacă Charlotte avea grijă să stea mai mult în salonaş, atunci izbutea să scape de el chiar şi câte o după-amiază întreagă.

În acele zile, bunul prelat avea de înfruntat probleme grave. Nu numai că enoriaşii continuau să-i nesocotească eforturile, încăpăţânându-se să rămână săraci, dar acum mai avea de luptat şi cu furiile stăpânei de la Rosings.

— Cu câtă neobrăzare s-a purtat domnişoara Georgiana Darcy! îi povesti el îndurerat devotatei sale soţii, într-o dimineaţă în care reuşise să-i descopere refugiul. Ce îndrăzneală, să-şi sfideze mătuşa, refuzând să se supună vrerii ei! Da, da, doamnă Collins, bunăvoinţa lui lady Catherine e un dar de preţ, ce se cuvine păstrat cu multă grijă. Ce copilă ingrată! Şi când mă gândesc că i-am arătat grădina noastră, că i-am prezentat-o pe tovarăşa mea de viaţă şi că i-am îngăduit să ţină în braţe lumina ochilor mei! Principiile şi îndatoririle sfinte îmi interzic să mai primesc pe viitor în casa noastră o persoană capabilă de aşa neruşinare faţă de cei mai în vârstă decât ea. Sunt ferm decis. Nici dacă m-ar ruga în genunchi, nici dacă mi-aş pune în joc viaţa – sau pe a dumitale – n-aş reveni asupra

acestei hotărâri. Poate numai – adăugă el, amintindu-şi că Georgiana era nepoata binefăcătoarei sale – dacă mi-ar cere-o însăşi lady Catherine.

Astfel lămurit asupra exceselor de care erau în stare chiar şi fetele de sânge foarte nobil, vicarul îşi îndreptă atenţia, oarecum alarmat, spre lucruri mai lumeşti.

— Draga mea, se adresă el doamnei Collins, tare-aş vrea ca rudele noastre să-şi cunoască lungul nasului. Am încredere în Maria, dar cum rămâne cu domnişoara Kitty Bennet? Oare ea este conştientă de veneraţia ce i se cuvine distinsei mele protectoare?

Din fericire, doamna Collins avea la îndemână un răspuns menit să pună capăt imediat discursului ţinut de soţul său.

— Fii fără grijă, domnule Collins. Amândouă fetele o cinstesc atât de mult pe doamna noastră de la Rosings încât în prezenţa ei nici nu îndrăznesc să deschidă gura – necum să scoată vreun cuvânt necuviincios. În ultima vreme, sora mea şi Kitty nici n-au curaj să se îndepărteze prea mult de casă, de teamă să n-o întâlnească pe lady Catherine. Noroc că domnul Beasley e atât de amabil încât le ţine companie, în puţinul timp liber de care dispune. Omul acesta e un adevărat dar de la Dumnezeu!

Vorbele ei avură un efect mai fericit decât anticipase. După ce murmură câteva cuvinte aprobatoare, vicarul îşi aduse aminte că avea treabă în bibliotecă, aşa că se îndepărtă grăbit. Din păcate, el nu împărtăşea buna părere a soţiei sale cu privire la noul paroh. O fi fost Beasley băiat de treabă, însă, în ce privea îndatoririle sfinte, tânărul îşi cheltuia energia într-un mod absolut necumpătat. Domnului Collins îi plăcea să se considere un exemplu demn de urmat, în calitatea sa de slujitor al Bisericii anglicane, gata oricând să boteze şi să cunune enoriaşii înstăriţi – ba uneori şi pe cei mai nevoiaşi. În schimb, Beasley se întrecea cu gluma! Umbla prin toate cocioabele, cu zelul unui misionar, educând copiii fără a ţine seama de familia din care proveneau. Rezultatul era că ajunsese să fie îndrăgit şi solicitat de întreaga parohie – veste care urma desigur să

ajungă şi la urechile lui lady Catherine. Faptul acesta îl indispunea peste poate. Totuşi, domnul Collins era un om cu multă tărie sufletească; în plus, citise scrierile doctorului Gisborne despre îndatoririle unui prelat şi înţelegea că un tânăr – oricât de entuziast – nu se putea, totuşi, compara cu mentorul său; o consolare cam măruntă, dar, în împrejurări grele, fiecare îşi află mângâiere acolo unde poate.

Dacă pe domnişoara Kitty purtările domnului Beasley nu o afectau, în schimb o uluiau. În viaţa ei nu întâlnise aşa un om. Ofiţerii de la Meryton – chiar, şi Frank Middleton – erau curtenitori şi pricepuţi la vorbă, relaţiile cu ei mărginindu-se la replici amicale şi priviri galeşe, însă domnul Beasley prefera să discute despre lucruri serioase şi, în ciuda insistenţelor ei, nu se lăsa convins să converseze nici despre piese de teatru, nici despre baluri, nici despre ghicitori, ci mai curând despre necazurile familiilor sărmane în mijlocul cărora îşi petrecea ziua.

— Ce frumos şi înduioşător e să constaţi flacăra credinţei chiar şi-n cel mai umil bordei! îi spuse parohul într-o seară, după cină. Deseori mi se întâmplă să trec seara pe la enoriaşii mei, găsindu-i de cele mai multe ori adunaţi în jurul focului, în timp ce capul familiei le citeşte din Biblie. E un obicei înălţător, pe care s-ar cuveni să-l înveţe şi nobilimea. Vă mărturisesc, domnişoară Bennet, că atunci când trebuie să mă ocup de unele probleme casnice – şi, din păcate, există mulţi care se zbat în astfel de necazuri – pur şi simplu nu ştiu ce să fac. Poate că dumneavoastră şi domnişoara Lucas veţi avea bunătatea de-a mă ajuta cu un sfat, ori poate chiar să mă însoţiţi în câteva din vizitele mele. Vă asigur că familiile respective ar considera prezenţa dumneavoastră drept o mare cinste.

Kitty îl ascultă, apoi îi răspunse pe un ton glumeţ, după cum îi era obiceiul:

— Dacă vreţi să ne dojeniţi că stăm cu braţele încrucişate, să ştiţi c-aţi nimerit-o. Însă, deşi nici domnişoara Lucas, nici eu, nu facem mare lucru, totuşi ne străduim din răsputeri să ne ferim din calea răului. Cât despre vizitarea familiilor sărmane, cu aşa ceva se ocupau

de regulă surorile mele mai mari. Sunt convins că mă socotiţi o fată superficială şi fără minte, astfel încât mă îndoiesc că v-aş putea fi de folos tocmai dumneavoastră, un slujitor al Bisericii. Fiţi bun şi nu mai râdeţi de mine.

Numai că domnişoara Kitty îşi nedreptăţise interlocutorul. Departe de-a o lua peste picior, domnul Beasley îi vorbise chiar foarte serios. Numai că, nefiind expert într-ale conversaţiei, îi adresase rugămintea aşa cum se pricepuse.

— Vedeţi dumneavoastră, domnişoară Bennet – urmă el – chiar dac-am reuşit să-mi cunosc în profunzime enoriaşii, şi necazurile lor, totuşi, ca burlac, nu-s pregătit să le dau poveţe despre cum să-şi ducă traiul zilnic. Sunt sigur că o fată veselă ca dumneavoastră ar reuşi să aducă un strop de alinare în sufletul acestor oameni. Spuneţi-mi, de pildă, cum credeţi c-ar putea fi împiedicaţi copiii să se bată între ei?

Şi, întorcând capul către ea, o privi cu seriozitate şi încredere, aşteptând să-i afle părerea.

Pentru Kitty era ceva atât de neobişnuit ca cineva să-i acorde atenţie, încât rămase fără replică – ceea ce i se întâmpla arareori. Sinceritatea tânărului era atât de firească, iar încrederea lui atât de lipsită de afectare, încât Kitty se lăsă cucerită de felul său de-a fi, aproape fără să-şi dea seama.

35

Cam la o milă depărtare de Grosvenor Square trăia o femeie care în tinereţe fusese angajată la Pemberley ca s-o înveţe pe domnişoara Georgiana tainele muzicii. Văduva Spencer se deosebise de predecesoarele sale prin faptul că, graţie unei discipline severe şi harului de-a trezi interesul elevei pentru această artă, reuşise să obţină de la Georgiana progrese importante. Acum, cu sănătatea şubrezită de vârstă şi de amărăciunile vieţii, doamna

Spencer ducea un trai modest, în apropiere de Shepherd's Market.

Aflând această veste de la doamna Annesley, Georgiana se întristă profund, hotărând să-şi viziteze fosta profesoară chiar în dimineaţa aceea.

— Vai, sărmana! exclamă fata. Când mă gândesc cât e de singură şi de nevoiaşă! Ah, doamnă Annesley, ce seri frumoase petreceam cândva la Pemberley, noi trei şi fratele meu! Ce bucurie i-am face doamnei Spencer de m-ar însoţi şi domnul Darcy! Am să-l întreb chiar acum.

Însă domnul Darcy, care se găsea în bibliotecă, fu nevoit să refuze invitaţia. Şi el îi păstra o amintire frumoasă doamnei Spencer, regretând actuala ei situaţie, dar în dimineaţa cu pricina era ocupat atât cu cazul Philips, cât şi cu propriile-i afaceri, astfel încât nu-şi permitea nici măcar o jumătate de oră liberă, fie şi pentru un scop atât de caritabil.

— Las totul în mâinile tale, surioară! zise el. Nu mă îndoiesc că prezenţa ta va fi o mângâiere pentru doamna Spencer. Poate vei găsi şi o cale de a-i mai alina nefericirea. Cât de diferită trebuie să i se pară locuinţa din Jermyn Street faţă de apartamentul ei din Pemberley!

În acele zile, gândul domnului Darcy se întorcea deseori spre Derbyshire. Lipsise prea mult timp de acasă şi de lângă soţie, şi era din ce în ce mai nerăbdător s-o revadă. Afacerile îl reţinuseră la Londra mai mult decât îşi închipuise şi i se făcuse nespus de dor de Lizzie.

Îndreptându-şi din nou atenţia către sora sa, domnul Darcy urmă, pe un ton ceva mai vesel:

— Sper că eşti bucuroasă de oaspeţi. După-amiază vom primi vizita cuiva de la Derbyshire.

— Zău, frăţioare? Cine anume? Sper că nu doamna Montaque!

— Domnişoară, păstrează-ţi necuviinţele pentru dumneata! o dojeni fratele ei; apoi adăugă, zâmbind: Mărturisesc cu un sentiment de uşurare că nu-i vorba de doamna Montaque. Persoana la care mă refer o să-ţi facă plăcere.

— Plăcere? Nu cumva vine Elizabeth?

— Nu, oftă domnul Darcy. Însă musafirul nostru ne va aduce veşti despre ea. Poate ai ghicit că va sosi aici însuşi domnul James Leigh-Cooper, pe care domnul Nash l-a chemat la Londra, ca să-l consulte într-o problemă de specialitate. Se pare că tânărul nostru devine tot mai respectat de confraţii săi.

— Sper să nu ajungă atât de celebru încât să plece de la Pemberley înainte de-a termina lucrarea. Nu mă tem că succesul l-ar putea face arogant, pentru că-i şi-aşa destul de orgolios. Îmi dai voie să iau trăsura, frăţioare?

Aşadar, Georgiana şi doamna Annesley porniră către Jermyn Street, în căutarea locuinţei prietenei lor. Nu aveau prea mult de mers, însă străzile erau atât de întortocheate, şi pline de vânzători ambulanţi, încât ar fi fost cu neputinţă să le străbată cu piciorul. Într-un târziu, găsiră domiciliul doamnei Spencer, la capătul unei ulicioare strâmte, într-o casă atât de mizeră încât amândouă simţiră cum li se strânge inima.

După ce-şi văzu fosta profesoară, consolând-o cum se pricepea mai bine, Georgiana coborî scările dărăpănate şi ieşi în stradă, îndurerată de sărăcia în care se zbătea doamna Spencer şi decisă s-o ajute pe cât îi stătea în putinţă. În comparaţie cu necazurile vechii sale prietene, propriile-i probleme îi păreau cu totul neînsemnate.

Strada era plină de tineri eleganţi, care tocmai veneau de la clubul din apropiere, strigându-şi unul altuia cât câştigaseră la whist sau macao. Cele două femei fură obligate să se refugieze câteva clipe sub un portal.

În cele din urmă, tinerii se risipiră care încotro, iar Georgiana şi doamna Annesley îşi putură continua drumul. La un moment dat, zăriră silueta cunoscută a unui ofiţer în uniformă de marină, care stătea în colţ, părând că aşteaptă pe cineva. Georgiana se opri în loc, uimită. Nu era nimeni altul decât căpitanul Heywood.

Surpriza căpitanului o întrecea pe cea a Georgianei. Brusc, expresia i se schimbă, şi se îndreptă spre ele, plin de însufleţire.

— Ia te uită, domnişoara Darcy!

Apoi, recăpătându-şi stăpânirea de sine, urmă pe un ton mai aşezat:

— Ce ciudat – dar şi ce plăcere – să vă întâlnesc în această parte a oraşului, unde şi eu mă aventurez numai arareori. Dacă-mi îngăduiţi, aş zice că-i la zeci de leghe depărtare de distracţiile pe care le oferă Bond Street sau Grosvenor Square. Cum de vă găsiţi prin aceste locuri?

Sfârşind de vorbit, îşi înclină capul spre ea, privind-o cu atâta tandreţe, încât Georgiana uită să-i întoarcă aceeaşi întrebare.

— N-am venit de plăcere, spuse ea. Am fost să vizitez o bătrână profesoară, copleşită de sărăcie şi nevoi. Am încercat s-o încurajez pe cât mi-a stat în putinţă, însă mă tem că nu mai are multe zile de trăit.

— Ce inimă bună aveţi! exclamă ofiţerul. Puţini sunt cei cărora le pasă de semenii lor.

Deodată îşi schimbă atitudinea, adresându-i-se plin de grijă:

— Scumpă domnişoară Darcy, nu cumva, în grija dumneavoastră pentru alţii, vă cam neglijaţi propria sănătate? Îmi păreţi cam palidă şi cam slăbită. Îngăduiţi-mi să vă conduc în Green Park. La vremea asta, castanii sunt o adevărată încântare. Haideţi, nu accept niciun refuz. Permiteţi-mi să vă însoţesc.

O luă de braţ şi porniră într-un pas pe care, de n-ar fi fost vorba de galantul căpitan Heywood, Georgiana l-ar fi putut numi alergător. În Green Park castanii erau în floare, iar soarele strălucea pe cerul fără nori. De cum ieşiră din Jermyn Street, căpitanul încetini pasul, începând să pălăvrăgească vrute şi nevrute.

— Aţi remarcat, domnişoară Darcy, că muzica – despre care se spune că reuşeşte să îmblânzească până şi fiarele sălbatice – are şi o însuşire mai puţin lăudabilă: aceea de a-i face pe oameni afectaţi? De pildă, la serata fratelui dumneavoastră, în Grosvenor Square, dumneavoastră aţi stat şi aţi ascultat recitalul aşa cum se cuvenea. În schimb, ceilalţi erau în primul rând, preocupaţi

să *se arate* impresionaţi, dând ochii peste cap şi scoţând exclamaţii admirative. Mă şi întreb dacă au auzit vreo notă din tot de s-a cântat.

Recunoscând în descrierea lui atitudinea lui Caroline Bingley, Georgiana râse, amuzată.

— Aşa e! încuviinţă ea, bine dispusă. Numai că dumneavoastră eraţi prea absorbit de muzică pentru a mai remarca ce se petrece în jur. Nu mă faceţi să vă întreb ce anume s-a cântat!

Căpitanul se mulţumi să zâmbească, apoi continuă să vorbească, atât de plin de însufleţire încât Georgiana se întreba ce-ar fi spus admiratorul ei de n-ar fi fost de faţă şi doamna Annesley. Curând ajunseră la ieşirea din parc, unde îi aştepta trăsura.

Aici, căpitanul privi drept înainte, apoi, apucând-o de braţ, o trase repede deoparte. Prea târziu, însă: lângă ei se ivise locotenentul George Wickham. Şocul fu atât de puternic încât Georgiana începu să tremure. Iată că-l întâlnea din nou, şi încă unde se aşteptase cel mai puţin: la Londra. Oare când va înceta să se simtă stânjenită în prezenţa acestui om?

În schimb, locotenentul nu dădea niciun semn de tulburare, părând mai degrabă în largul său, de parcă el însuşi ar fi pus la cale întâlnirea.

— Salut, Heywood! îi întâmpină el. Credeam că… dar pe cine văd? Nu cumva pe stimata doamnă Annesley şi pe tânăra ei protejată, domnişoara Darcy de la Pemberley?

Întorcându-se spre cele două femei, se înclină cu multă curtoazie. Dar înainte de-a apuca să angajeze o conversaţie, căpitanul se grăbi să vină în ajutorul Georgianei:

— Nu ştiam că sunteţi la Londra, domnule! zise el repede, apăsând pe fiecare cuvânt. Vă rugăm să ne iertaţi că nu mai putem rămâne să conversăm cu dumneavoastră. Avem foarte multe treburi. Trăsura domnişoarei Darcy ne aşteaptă.

Ce diferenţă între starea lor de spirit de acum şi veselia de adineauri! Doamna Annesley era foarte

tulburată, recunoscând pe bărbatul care fusese cât pe ce s-o nenorocească pe tânăra ei stăpână. Georgiana se sprijinea de braţul căpitanului, atât de răscolită încât nu reuşea să-şi adune gândurile. Cât era Londra de mare, se întâlnise mai întâi cu Thomas Heywood, apoi cu locotenentul Wickham. Amândoi în aceeaşi dimineaţă!

Până la trăsură nu vorbiră aproape deloc. Văzând în ce stare se afla Georgiana, căpitanul insistă s-o conducă până în Grosvenor Square, ofertă acceptată imediat. Pe drum, ofiţerul continuă să se arate deosebit de atent şi Georgiana începu să-şi mai revină. Ba chiar regreta că nu aveau mai mult de mers, ca să se bucure de compania căpitanului Heywood.

— Şi de astă dată m-aţi salvat dintr-o situaţie neplăcută, domnule! murmură ea din uşă, întorcându-se spre ofiţer. Sper că nu plecaţi înainte de-a bea ceva cu noi.

Căpitanul nu putea să refuze o asemenea invitaţie, astfel încât urcară scările împreună. Nerăbdătoare să-i povestească fratelui ei întâmplările acelei dimineţi, Georgiana se repezi în salon.

— Vai, frate, de-ai şti ce-am păţit! Lângă Shepherd’s Market ne-a ieşit în cale căpitanul Heywood. Norocul nostru, pentru că, un sfert de oră mai târziu, ne-a condus acasă, după o altă întâlnire neaşteptată şi cât se poate de dezagreabilă.

Tăcu brusc, văzând că domnul Darcy nu era singur. Lângă el – spre surpriza Georgianei, care uitase cu desăvârşire vestea anunţată de Fitzwilliam – se găsea James Leigh-Cooper, precum şi un alt tânăr, necunoscut domnişoarei Darcy.

Toţi trei stăteau în picioare. La ivirea Georgianei, Leigh-Cooper se îndreptă imediat spre ea, cu obrazul îmbujorat, iar fata se trezi că-i întinde mâna, urându-i bun-venit la Londra.

— Ei, surioară! zise domnul Darcy. Văd că şi tu ai venit cu cineva, la fel ca domnul Leigh-Cooper. Bănuiesc că arhitectul nostru l-a întâlnit deja pe căpitan. Permiteţi-mi să vi-l prezint la amândoi pe bunul prieten al lui Leigh-Cooper,

domnul Hugh Jones, recent întors de pe continent, unde a lucrat în calitate de chirurg militar.

— Cu siguranţă că sora dumneavoastră îl cunoaşte din auzite, interveni Leigh-Cooper. Nu numai că prietenul meu se pricepe să oblojească răni, dar este şi un mare iubitor de poezie. Probabil că domnişoara Darcy i-a citit versurile, despre care se vorbeşte mult în cercurile oamenilor de cultură.

— Nu mă mai lăuda atât! râse celălalt.

Apoi, măsurând-o pe Georgiana cu o privire aprinsă, adăugă:

— Domnişoară Darcy, James mi-a povestit despre pasiunea dumneavoastră pentru poezia de calitate. V-aş ruga să-l iertaţi că îndrăzneşte să-mi includă versurile în această categorie şi vă asigur c-o face numai din prietenie.

Pe Georgiana o uimea nu atât faptul că arhitectul era bun prieten cu un poet, cât mai curând modestia acestuia din urmă.

— Sunteţi nedrept cu propria dumneavoastră poezie, domnule! protestă ea. V-am citit şi v-am admirat versurile – de pildă, *Cascada* sau *Moartea lui Glendower.* Cu siguranţă, domnule căpitan, că vă amintiţi pasajul din *Mireasa florilor*; în care soţul descoperă acel morman de flori. Nu-i aşa că-i foarte mişcător?

Dar întorcându-se spre ofiţer, observă că acesta se întunecase la faţă, pierzându-şi buna dispoziţie. Nu spunea nimic, mulţumindu-se să-i cerceteze cu privirea pe cei doi tineri de lângă şemineu. Georgiana nu-l văzuse niciodată astfel. Oare ce motive avea? Nu cumva îi purta pică arhitectului pentru că-l ironizase la Pemberley? Georgiana nu putea să-i ierte lui Leigh-Cooper ieşirea de atunci. Probabil şi-ar fi arătat şi ea indignarea, de n-ar fi consolat-o presupunerea că mânia căpitanului se datora nu atât orgoliului rănit, cât geloziei.

Ascunzându-şi un zâmbet, domnişoara se adresă ofiţerului:

— Haideţi, domnule căpitan! De multe ori ne-aţi recitat versuri, cu multă eleganţă şi căldură. Să nu spuneţi

că n-aţi citit poezia unui artist atât de cunoscut ca domnul Hugh Jones.

— Bineînţeles c-am citit-o, răspunse căpitanul. Acum însă, domnişoară Darcy, trebuie să plec. Tocmai mi-am amintit că am nişte treburi urgente în partea cealaltă a oraşului. Vă rog mult să mă iertaţi.

Şi, luându-şi repede rămas-bun de la gazde, se grăbi să iasă din salon.

Georgiana rămăsese dezamăgită; atât de brusca lui schimbare de dispoziţie, cât şi de această plecare neaşteptată. Totuşi, reuşi să-şi afle mângâiere în admiraţia celor doi tineri vizitatori şi în platourile cu mâncare aşezate pe masă.

36

În dimineaţa următoare, Georgiana se trezi veselă şi bine dispusă. E drept că întâmplările din ziua precedentă o întristaseră puţin, însă căpitanul Heywood reuşise s-o scoată din încurcătură. Cu câtă nobleţe se purtase! Iată un bărbat de care s-ar fi putut îndrăgosti. De fapt, o şi făcuse – în ciuda hotărârilor precedente.

Pentru unele persoane, o astfel de descoperire implică, pe lângă bucurie, şi teama că celălalt nu va răspunde cu aceleaşi sentimente. Domnişoara Darcy, însă, nu simţea decât satisfacţie. Rareori i se întâmplase să nu i se împlinească dorinţele – deci cu atât mai mult una atât de importantă. În plus, greşeala ei de acum doi ani fusese dată uitării. Georgiana împlinise optsprezece ani şi se socotea destul de matură ca să-şi dăruiască inima cu înţelepciune şi cumpătare.

Se îmbrăcă şi-şi luă micul dejun animată de acelaşi entuziasm. Tot timpul îi veneau pe buze versurile lordului Byron, recitate ades de căpitanul Heywood:

O tainică şi blândă adiere

Deschide uşa-ncet, ca o părere…

Cu ele în gând coborî în salon, unde-l găsi pe domnul James Leigh-Cooper aşteptându-l pe fratele ei.

— Ah, domnule Leigh-Cooper! exclamă fata, toată numai zâmbet. Vedeţi cât de bogată în versuri e epoca în care trăim? Când te gândeşti că într-un singur an am avut ocazia să-i citim atât pe lordul Byron, cât şi pe domnul Hugh Jones! Nu-i aşa că-i minunat?

— Şi nu-i vorba doar de poezie, domnişoară Darcy, completă arhitectul, mişcat de însufleţirea ei. Chiar astăzi vreau să-l prezint pe domnul Darcy unui confrate de-al meu, un artist cum nu se va mai naşte decât poate peste o sută de ani. Îl voi duce pe fratele dumneavoastră în Dover Street, la domnul John Nash. Ştiţi bine că domnul Darcy admiră grozav lucrările de modernizare a capitalei.

— Constat că vă învârtiţi printre mari personalităţi, domnule Leigh-Cooper! surâse Georgiana. Chiar ieri ni l-aţi adus aici pe poetul socotit a fi pretendentul velş la coroana lui Walter Scott, iar astăzi urmează să-l întâlniţi pe domnul Nash, care – din câte spune fratele meu – v-a chemat la Londra ca să vă ceară sfatul. Se pare că sunteţi foarte apreciat.

Tânărul se înroşi, stăpânindu-şi zâmbetul, apoi răspunse cu bine-cunoscuta-i modestie.

— Eu unul nu am niciun merit. Pe Jones l-am cunoscut în anii mei de ucenicie, când am locuit împreună în Theobalds Road. E un băiat tare de treabă, sincer şi cinstit ca nimeni altul. Cât despre domnul Nash, pe el nu-l ştiu aproape deloc, însă patronul său, prinţul regent, a avut amabilitatea de-a mă recomanda.

Georgiana era prea bine-crescută ca să rămână cu gura căscată. Până în această clipă nici nu bănuise de ce reputaţie se bucură domnul Leigh-Cooper.

— O fi celebru domnul Nash, zise ea cu căldură, însă toată lumea vorbeşte despre dumneavoastră. Marţea trecută căpitanul Heywood mi-a spus ce mult a admirat Blayse Hall, care datorează totul ştiinţei şi priceperii

dumneavoastră.

Cuvintele ei reuşiră să-l indispună.

— Mă surprinde admiraţia căpitanului Heywood, răspunse arhitectul cu răceală. Îmi amintesc perfect părerile sale în privinţa amenajărilor de la Pemberley. Ce-ar putea să admire un om ca el la o grădină în care nu există nici măcar o cuşcă cu elefanţi?

Domnul Leigh-Cooper avea marele talent de-a o încânta şi-apoi de-a o înfuria pe Georgiana. Aşa se întâmpla de fiecare dată când se întâlneau. Cum aproape că uitase celelalte împrejurări similare, vorbele lui o lăsară fără replică. Tocmai atunci coborî în salon Fitzwilliam şi amândoi bărbaţii îşi luară rămas-bun, pregătindu-se de plecare.

Totuşi, Georgiana nu era dispusă să-şi piardă vremea gândindu-se la domnul Leigh-Cooper, aşa că îşi îndreptă atenţia spre o îndeletnicire mult mai agreabilă, şi anume aceea de a împărtăşi ultimele veşti cumnatei sale. Fără să mai zăbovească, urcă în apartamentul ei şi se aşternu pe scris.

Scumpa mea Elizabeth,

M-a bucurat mult scrisoarea primită de la tine ieri, deşi mă surprinde decizia surorii tale Kitty de a-şi prelungi şederea în Kent, mai ales că satul e foarte mic, iar noi ştim bine cât de mult îi place să se învârtă în înalta societate. Nu pot decât s-o admir pentru vizitele pe care le face în casele celor nevoiaşi... Nu mi-o închipuiam în stare de acte caritabile. Mi-a făcut plăcere să aflu că şi Lizzie o duce foarte bine.

Elizabeth, am o mulţime de lucruri să-ţi povestesc. Deşi ţi-am împărtăşit de atâtea ori decizia de-a nu-mi mai dărui inima niciunui bărbat, totuşi acum...

În acel moment, doamna Barber ciocăni la uşă, ca să-i anunţe sosirea unor oaspeţi, aşa că Georgiana trebui să se oprească din scris.

În salon o aşteptau domnul şi doamna Hurst, el stând

jos, iar ea plimbându-se de colo-colo, dezamăgită că domnul Darcy lipsea de acasă şi că nu se putea bizui decât pe admiraţia soţului. Louisa Hurst îşi ţinea întotdeauna fruntea sus, ca să-şi pună în valoare silueta, vădit încântată de propria-i persoană. Astăzi era de-a dreptul strălucitoare: îmbujorată la faţă, nu-şi mai găsea astâmpărul. De-ar fi fost întuneric în salon, ar fi putut trece drept o fetişcană.

— Domnişoară Darcy! exclamă ea, înainte de a-i da răgaz Georgianei să se dezmeticească. De-aţi şti ce veşti vă aduc! Nici n-o să vă vină să credeţi. Nu, nu, sunt convinsă că n-o să credeţi. Nu-i aşa, iubitule? Haideţi să vă spun despre ce-i vorba, şi asta fără zăbavă!

Georgiana, deşi nemulţumită că-şi întrerupsese scrisoarea, totuşi se arătă curioasă să afle ce se întâmplase. După ce sună clopoţelul pentru ceai, se aşeză pe canapea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce este? Sper că nu-i vorba de ceva rău!

— De rău! Nici pomeneală! E cea mai fericită veste pentru sora mea Caroline şi pentru toţi cei care-i doresc fericirea. Scumpă domnişoară Darcy, sora mea urmează să se căsătorească.

— Domnişoara Bingley? Se mărită? repetă uluită Georgiana. Iertaţi-mă, doamnă Hurst, dar n-am ştiut că avea un pretendent.

— Nu? Mă mir, pentru că-i face curte de săptămâni întregi. Trebuie să fiţi de acord cu mine că-i un tânăr fermecător. Ştim că nu e de familie şi că nu are nici relaţii în înalta societate, nici avere. Însă manierele sale sunt ireproşabile, gândirea strălucită şi, în plus, are cei mai frumoşi dinţi din lume. Nu-i aşa, iubitule? Îndrăznesc să afirm, adăugă satisfăcută doamna Hurst, că sora mea şi căpitanul vor fi o pereche minunată – dacă el nu se va bronza prea mult pe mare.

Biata Georgiana căzuse pradă unor sentimente contradictorii. Era prea uluită ca să accepte adevărul spuselor Louisei şi prea îndurerată ca să scoată vreun cuvânt. Oare chiar să fie vorba despre căpitanul ei?

— Iertaţi-mă, doamnă Hurst… cuteză Georgiana după câteva momente. Vă referiţi cumva la tânărul căpitan de marină?

— Întocmai. Căpitanul Heywood, încuviinţă doamna Hurst. Mă surprinde că n-aţi remarcat cum a venit la Londra după ea. Staţi să vedeţi nostimadă! Ieri pe la cinci – sau poate să fi fost şase, domnule Hurst? Nu, nu, era cinci, pentru că de-abia plecaseşi la club. Se făcuse târziu şi erai agasat că domnul Darlington te plictisise peste poate, tot povestindu-ţi despre sărăcia familiilor din Wiltshire. Credeam că sătenii ştiu să-şi susţină cauza şi singuri! Bun, deci pe la cinci am auzit bătăi în uşă, de-ai fi zis c-a luat foc oraşul, ori că doamna Partridge mi-a vărsat cerneală pe rochia cea nouă – aşa cum s-a întâmplat cu cea a doamnei Sinclair, care n-a mai fost bună de nimic. Şi când te gândeşti că sărmana femeie nu apucase s-o poarte decât o singură dată, când s-a dus să-şi viziteze mama. Ei, cine credeţi că era la uşă? Nimeni altul decât căpitanul nostru! A străbătut holul cu paşi mari – fără a mai aştepta să fie anunţat –, apoi a urcat scările până în salonul unde stătea Caroline, lucrând o broderie. Soră-mea îşi pusese panglicile roz: mie nu prea-mi plac, în schimb Caroline se dă în vânt după ele şi pe ea nu poţi s-o contrazici cu niciun chip când vine vorba de panglici. Eu aveam treabă în salonaşul din fundul casei, a cărui uşă nu se închide niciodată cu clanţa, deşi nu ştiu de cât timp tot vrem s-o reparăm. Soră-mea şi căpitanul au început să discute cu atâta însufleţire – ba chiar în gura mare – astfel încât fără voia mea, am auzit fiecare cuvinţel. Pe scurt, galantul nostru căpitan i-a făcut o înflăcărată declaraţie de dragoste. Cunoaşteţi fără îndoială ce se spune în astfel de ocazii: că-i cea mai frumoasă, cea mai bună, cea mai deşteaptă dintre toate femeile de pe pământ. I-a mărturisit că încercase să-şi învingă pasiunea, însă ajunsese la concluzia că nu mai putea trăi fără ea. Prin urmare, a întrebat-o dacă accepta să-i fie soţie… Ei, ce femeie ar rezista în faţa unor asemenea argumente? În niciun caz Caroline. E drept că nici nu şi-a prea dat silinţa. Mă aşteptam să fi învăţat câte ceva la pension. Eu una,

care n-am mers decât la şcoala de fete, l-am ţinut pe jăratic pe domnul Hurst vreme de şase luni înainte să spun „da”. Adevărat, iubitule? Nici acum n-aş face altfel, pentru că aşa am fost educată. Însă Caroline – deşi mai şcolită decât mine – s-a şi grăbit să încuviinţeze. Ah, domnişoară Darcy, să fi văzut ce fericire pe căpitan! Parcă-şi pierduse minţile! Ţinea morţiş să facă nunta cât mai curând. Fără nicio amânare. El are un bun prieten, care-i pastor în Scoţia, aşa că vrea s-o ducă pe soră-mea acolo chiar în astă-seară, să-şi lege vieţile unul de altul pentru totdeauna. Mie mi-ar fi fost ruşine să accept o asemenea propunere. Cum să te măriţi aşa în grabă şi fără rochie de dantelă? Însă Caroline s-a învoit şi de astă dată. Vai, cu câtă bucurie ne-am urat una alteia noapte bună! Mai târziu, am auzit-o plecând pe furiş, probabil temându-se să nu-i iasă în cale domnul Hurst. A avut noroc, pentru că soţul meu n-a venit acasă decât în zorii zilei. Nu-i aşa, iubitule? Cu alte cuvinte, la ora asta e femeie măritată. Zău, domnişoară Darcy, după câţi ani a petrecut la pension, să nu se îmbrace ea mireasă? Despre rochia mea s-a vorbit un an întreg. Ba prin unele părţi ale ţinutului Yorkshire se mai vorbeşte şi acum. Dar, după cum a spus domnul Hurst în clipa când i-am dat vestea cea mare: „Sora ta, iubito, e sărită bine de vârsta măritişului. Fericirea ei conjugală nu mai depinde acum de rochia de dantelă”. Aşa-i, iubitule? Ei, domnişoară Darcy, ce părere aveţi de întâmplarea asta? Nu v-am zis că am o veste extraordinară? Dar ce-i, domnişoară, nu vă simţiţi bine? Oh, mai durează mult până ne-aduce ceaiul doamna Barber?

Georgiana reuşi să-şi ţină cumpătul până în clipa când rămase singură şi-abia atunci îşi dădu frâu liber durerii. Cu numai jumătate de oră în urmă fusese veselă şi zâmbitoare, iar acum nu-i venea să creadă că va mai cunoaşte vreodată fericirea. Căpitanul Heywood, atât de săritor şi de atent, alesese altă femeie!

O obsedau cuvintele Louisei Hurst: *„Mă surprinde că n-aţi remarcat cum a venit după ea la Londra”.* După Caroline! Iar Georgiana fusese convinsă că pe ea o urmase. Fiecare nouă revelaţie îi umplea sufletul de umilinţă şi deznădejde. Era cu putinţă să fi interpretat greşit toate gesturile lui? Oare se înşelase într-atât încât să-şi închipuie fără motiv că ofiţerul îi făcea curte?

Oricât de mult se străduise să-şi ţină emoţiile în frâu, iată că dăduse greş din nou! Existase un timp când fusese prea naivă şi prea vulnerabilă la avansurile bărbaţilor. Nu uitase niciodată ce nenorocire era să se întâmple atunci. Dar cu căpitanul Heywood începuse din nou să capete încredere în sine, convingându-se că-şi dăruia inima unui om care o merita cu prisosinţă. Originea şi poziţia socială a ofiţerului erau destul de acceptabile, iar felul de-a se purta cu ea – fără cusur. Iar acum, poftim ce afla! Căpitanul nu intenţionase nicio clipă să-şi lege viaţa de-a ei. Fugise cu o altă femeie – şi cu cine! Cu Caroline Bingley! Georgiana n-ar fi putut spune ce-o durea mai mult: trădarea tânărului sau faptul că se înşelase asupra lui.

Aceste frământări avură darul de a-i stârni o migrenă cumplită. Tocmai se pregătea să se retragă în camera ei, când auzi huruitul roţilor unei trăsuri, semn că se întorsese Fitzwilliam. Ah, ce mult îi lipsea Elizabeth! Păcat că nu era aici, ca să-i asculte păsul şi s-o povăţuiască! Georgiana ştia că fratele ei o iubea din tot sufletul. Totuşi, el nu se pricepea să aducă mângâiere prin cuvinte. În plus, domnişoara Darcy nu suporta umilinţa de a-i face o astfel de mărturisire. Însă nu apucă să plece din salon, că el se ivi în prag.

— Ah, surioară! exclamă entuziast domnul Darcy. De-

ai şti ce bucurie am trăit întâlnind o minte strălucită ca cea a domnului Nash! Câtă inteligenţă, câtă clarviziune! Şi ce mult îl apreciază pe prietenul nostru Leigh-Cooper! Oricum, vei afla mai multe amănunte astă-seară, când suntem invitaţi la cină la familia Gardiner, împreună cu James şi cu amicul său, Hugh Jones. Dar ce e, Georgiana? Eşti albă la faţă... se întrerupse el, remarcându-i paloarea din obraz. Ţi-e rău? S-a întâmplat ceva?

— Da... Nu... Da... îngăimă pierdută sărmana Georgiana. Mă tem că nu mă simt prea bine. Am să te rog să mă scuzi, însă nu pot veni cu tine în astă-seară. Mă duc în camera mea.

— Nu te-am văzut niciodată aşa, surioară... murmură domnul Darcy, privind-o cu atenţie. Starea ta are cumva vreo legătură cu vizita doamnei Hurst, a cărei trăsură a trecut pe lângă mine? Mi s-a părut că arăta mai încântată de propria-i persoană decât e cazul.

— Câtuşi de puţin! se grăbi să protesteze Georgiana. De azi-dimineaţă mă cam doare capul. Într-adevăr, soţii Hurst au trecut pe la noi, cu veşti dintre cele mai interesante. Se pare că domnişoara Bingley a fugit de acasă, cu gând să se mărite – cu cine crezi? – cu căpitanul Thomas Heywood! Nu te surprinde?

— A fugit? Cu căpitanul? Dumnezeule! nu se putu stăpâni domnul Darcy. Cu neputinţă! Cred c-ai înţeles greşit.

Luptându-se cu lacrimile, Georgiana îi confirmă că aşa stăteau lucrurile.

Domnul Darcy o privi din nou cu luare-aminte şi, deodată, în mintea lui se făcu lumină. Georgiana se îndrăgostise de căpitan! Acum că-şi dăduse seama, îl mira că nu remarcase mai devreme. Era de aşteptat ca ofiţerul să-i câştige inima: tânăr, animat de bune intenţii (după toate aparenţele), de o galanterie care nu putea să nu impresioneze o fată sensibilă ca Georgiana... la urma urmei, nu venise să-i viziteze imediat după întoarcerea Georgianei la Londra? Nu stătuse numai lângă ea cât timp durase serata muzicală şi nu apăruse ca prin farmec,

salvând-o de primejdiile oraşului? Şi toate acestea fără a avea intenţii serioase. Cu siguranţă, un nemernic!

Dar indignarea lui Darcy se topi îndată, lăsând loc remuşcării. De şi-ar fi dat osteneala, ar fi anticipat de mult un asemenea deznodământ. Cunoscându-şi atât de bine sora, probabil că sfatul lui ar fi avut destulă greutate ca să-i cruţe deznădejdea de acum. Să fi fost mai perspicace, ar fi reuşit să remarce câte ceva, măcar în ultimele săptămâni.

Şi lui îi lipsea mult Elizabeth. De-ar fi fost împreună, ar fi izbutit să găsească o vorbă de mângâiere. Însă singur – oricât ar fi dorit să aline durerea Georgianei – pur şi simplu nu ştia ce să facă. Cu firea sa tipic englezească, nu se pricepea s-o consoleze, ci doar să-i deplângă suferinţa.

Totuşi, se strădui pe cât îi stătea în putinţă.

— Căpitanul e un ticălos! declară el. O fi el manierat şi cunoscător într-ale poeziei, însă nu-i decât un netrebnic. Un bărbat care o curtează întâi pe Anne, la Rosings, ca apoi să renunţe la ea, învârtindu-se în jurul unor femei frumoase care nu-s de nasul lui, nu merită decât dispreţ. Mi-o închipuiam pe Caroline ceva mai atentă la etichetă, din moment ce-i critica pe toţi că nu respectă convenienţele. Un astfel de soţ nu-i va aduce decât necazuri. O compătimesc din tot sufletul.

Regăsindu-şi stăpânirea de sine, continuă:

— Să nu mai pomenim nimic de individul ăsta, Georgiana. Este nedemn de atenţia ta. Eu zic, surioară, c-ar fi mai bine să te odihneşti puţin, ca să-ţi revii înainte de cina de diseară. Toată lumea te aşteaptă cu mare nerăbdare. Acolo vom avea, în sfârşit, parte de o companie plăcută şi interesantă. Hai, Georgiana, sus inima! Aminteşte-ţi că eşti o Darcy.

Îngrijorarea lui era atât de profundă – deşi exprimată puţin cam aspru – încât Georgiana nu putu decât să se supună. Ajunsă în camera ei, durerea o copleşi din nou. Rememoră, pe rând, întâlnirile cu căpitanul şi conversaţiile lor, încercând să descopere un indiciu cât de mic care să-i fi slujit drept avertisment. Dar nu găsi nimic, aşa că plânse până când adormi, cufundându-se într-un somn adânc şi

aducător de uitare.

Dacă somnul reuşise s-o mai liniştească, în schimb trezirea nu făcu decât s-o arunce din nou în cea mai neagră deznădejde. La cină, numai Fitzwilliam ştia ce-i în sufletul ei. Domnişoara Darcy zâmbi politicos soţilor Gardiner şi celorlalţi oaspeţi, liniştind temerile unchiului Gardiner, care-i remarcase paloarea. Într-un târziu, chiar îşi adună puterea să întrebe ce mai făcea mătuşa Philips.

— Ah, ce încet se mişcă legea! suspină domnul Gardiner. Dar când mă gândesc că, la încheierea procesului, situaţia ar putea fi şi mai rea! Mătuşa Philips suferă teribil. Zău că mă tem să n-o ia razna.

Auzind trista veste, Georgiana aproape că-şi uită supărarea.

— Vai, sărmana! exclamă fata.

Apoi, înduioşată de propria-i durere, adăugă:

— Cum se abate nenorocirea peste capul omului! Aşa, din senin! Cu o oră înainte de-a merge la închisoare, biata femeie stătea probabil liniştită în salon, fără să bănuiască ce-o aşteaptă. Şi, dintr-odată, totul s-a dus de râpă!...

— Dragi prieteni! interveni domnul Darcy, aruncând o privire semnificativă către sora sa. Încă nu avem motive să ne lăsăm cuprinşi de disperare. Domnul Gardiner şi cu mine nu ne vom găsi odihnă până când n-o vom vedea în libertate, acasă, jucând table cu soţul ei.

Apoi, întorcându-se spre domnul Leigh-Cooper şi prietenul său, se grăbi să continue:

— Nu-i aşa că şi domnului Gardiner i-a făcut plăcere discuţia de azi-dimineaţă cu domnul John Nash? Ce idee strălucită, să înfrumuseţeze Londra cu parcuri şi bulevarde ca cele din Viena sau Paris! Deocamdată există destui locuitori ai capitalei pe care-i deranjează săpăturile! Dar şi când or să vadă rezultatul!

— Aşa se va şi întâmpla, domnule Darcy, îl aprobă Leigh-Cooper. Trebuie să aveţi încredere în geniul domnului Nash. Sub îndrumarea lui atentă, Londra va deveni pe zi ce trece tot mai frumoasă. Noi, arhitecţii, ne socotim norocoşi că suntem martorii unor asemenea prefaceri. Nu numai că

ne implicăm cu pasiune în această muncă, dar există şi confraţi de-ai noştri care au ajuns să se socotească mari experţi în lucrări de modernizare – chiar dacă unii n-au niciun motiv să se creadă astfel.

— Adevărat! întări, râzând, domnul Gardiner. Se pare că mai toate familiile cu pretenţii au căzut în boala amenajărilor. Aproape că nu e de bonton să mai apelezi la specialişti pentru a-ţi moderniza casa.

— Aşa e, domnule! încuviinţă Leigh-Cooper. Astfel de indivizi îşi bat pur şi simplu joc de profesia noastră. De curând, am fost sfătuit de un tânăr – parcă rudă cu mătuşa dumneavoastră, domnule Darcy – să vă construiesc o menajerie de păsări pe domeniul Pemberley. Mi s-a spus că aşa ceva nu lipseşte din casa niciunui londonez.

— Vă referiţi cumva la căpitanul Heywood? îl întrerupse domnul Gardiner, care-l ascultase cu mare interes. Cu câtă eleganţă s-a purtat la serata dumneavoastră muzicală, domnişoară! Doamna Gardiner şi cu mine voiam să-l invităm la masă într-una din zilele săptămânii viitoare. Îl mai întâlniţi cumva până atunci?

Era ultima întrebare la care se aşteptase Georgiana. Cu capul în piept, răspunse că nu credea să-l vadă prea curând.

— Nu? se miră domnul Gardiner. Mă surprinde, doar părea atât de ataşat de familie şi îndeosebi de dumneavoastră. Ce să-i faci, marinarii ăştia nu prea stau locului. Mereu colindă mările. Îmi închipui c-a plecat cu treburi la Dover sau la Portsmouth…

Georgianei îi venea să intre în pământ de ruşine. Nici pe Darcy nu-l prea trăgea inima să discute despre vestea aflată în cursul dimineţii, însă acum nu avea încotro şi trebuia să vorbească.

— Azi am primit o ştire uimitoare, începu el. Se pare că ofiţerul nostru lipseşte din oraş, dar din cu totul alt motiv decât aţi crede. A fugit cu domnişoara Caroline Bingley, pe care – dacă nu mă înşel – aţi cunoscut-o.

Intenţia lui Darcy era să se oprească aici cu explicaţiile, însă naiva doamnă Gardiner nu-şi putu stăpâni

curiozitatea.

— Căpitanul şi Caroline Bingley? exclamă ea. Extraordinar! Eu mă gândeam… dar ce mai contează? Când s-a întâmplat? Şi unde s-au dus?

— Nici eu nu cunosc mare lucru, răspunse cu răceală domnul Darcy. *Când*? Presupun că noaptea. Cât despre locul *unde* s-au dus… poate în satul natal al căpitanului – parcă Wallingford, în comitatul Hertfordshire. Nici nu ştiu şi nici nu-mi pasă.

Spre uşurarea tuturor, tocmai atunci fu adusă la masă plăcinta cu vânat. Dar câteva clipe mai târziu, domnul Hugh Jones, care stătea în dreapta lui Darcy, tuşi discret şi întrebă în şoaptă:

— Iertaţi-mi îndrăzneala, domnule, dar parcă spuneaţi că acest căpitan Heywood – pe care l-am şi întâlnit în salonul dumneavoastră – ar fi din Wallingford, Hertfordshire?

— Aşa se pare, răspunse Fitzwilliam. Deşi e rudă cu mătuşa mea, eu nu-l cunosc prea bine, iar după incidentul pe care vi l-am relatat, nimic nu mă îndeamnă să strâng relaţiile.

— O hotărâre cât se poate de înţeleaptă, îl aprobă încruntat tânărul poet, după care se adânci în gânduri, fără a mai scoate vreun cuvânt.

Între timp, James Leigh-Cooper nu încetase să observe expresia tulburată a Georgianei. Abia acum îşi dădea seama ce gafă făcuse! N-ar fi trebuit să rostească acele vorbe despre căpitan. Leigh-Cooper avea o fire sinceră. Unii confraţi, mai puţin înzestraţi decât el, alegeau să-şi croiască drum prin linguşeală şi galanterie. Însă, James, încrezător în propriu-i talent, nu simţea nevoia să recurgă la asemenea artificii. Din fericire, aproape întreaga Anglie îi împărtăşea buna părere despre sine. Deseori se întâmpla ca vorba sa aspră să-l surprindă sau chiar să-l jignească pe interlocutor. Arhitectul era convins că o supărase în repetate rânduri pe Georgiana Darcy, însă n-o făcuse nici cu bună ştiinţă, nici cu plăcere.

Vestea neaşteptată, care-l dezvăluia pe căpitanul

Heywood drept un om de nimic – exact cum bănuise întotdeauna Leigh-Cooper – nu-i displăcea deloc. Totuşi, fiindu-i atât de devotat domnişoarei Darcy, acum că rivalul său îşi dăduse arama pe faţă, arhitectul nu se bucura deloc. Mai curând simţea îngrijorare faţă de starea Georgianei.

Se apropie de ea, nu ca s-o tachineze, ci ca să-i aducă mângâiere prin cele mai calde cuvinte care-i veniră în gând.

— Domnişoară Darcy, nu-i aşa că vă sufocă aerul din Londra? întrebă el cu neobişnuită însufleţire. Cred că abia aşteptaţi să respiraţi din nou aerul curat din Derbyshire. Săptămâna viitoare mă întorc la Pemberley. Dacă dumneavoastră sau domnul Darcy doriţi să mă însoţiţi, trăsura mea vă stă la dispoziţie. În două zile putem fi acasă.

Însă Georgiana nu suporta să fie compătimită – şi, mai ales, de el.

— Vă mulţumesc, domnule – răspunse ea răspicat însă oriunde mă duc, nu mă interesează vremea. Când voi socoti de cuviinţă să mă întorc la Pemberley, o voi face împreună cu fratele meu, într-una din trăsurile noastre care, vă asigur, sunt suficient de rapide.

Vorbise atât de dispreţuitor, încât Leigh-Cooper se îndepărtă dezamăgit şi întristat.

38

Curând, doamnele trecură în salon. Conştientă că-şi trădase supărarea prin felul în care se purtase cu domnul Leigh-Cooper, Georgiana nu voia să se umilească şi mai tare recunoscându-şi vina, consolându-se cu gândul că şi arhitectul era un nesuferit.

— Zău aşa, doamnă Gardiner! izbucni fata, de îndată ce rămase singură cu gazda. De-aţi şti câte-am avut de îndurat din partea acestui tânăr! E de o aroganţă insuportabilă. Părerile lui – deşi bine întemeiate – sunt lege. Se pricepe la orice... Pe urmă, aţi văzut şi dumneavoastră cum se amestecă în viaţa mea, uitând că sunt sora

domnului Darcy. Probabil îşi închipuie că nu-i rezistă nicio femeie! Cu toate că-i recunosc spiritul şi inteligenţa – unii spun chiar geniul – aceste calităţi nu-i scuză câtuşi de puţin purtarea detestabilă.

Se opri, convinsă de aprobarea doamnei Gardiner, însă gazda rămase tăcută, privind-o cu un aer grav. În cele din urmă, se hotărî să vorbească:

— Dragă domnişoară Georgiana, de regulă nu mă adresez atât de direct unei persoane pe care de-abia am cunoscut-o – cum e cazul dumneavoastră. Dar întrucât îmi place să cred că suntem prietene şi, în plus, ştiu că Elizabeth vă consideră ca pe sora ei, sper că-mi veţi îngădui să-mi rostesc gândul cu toată sinceritatea. De ce v-aţi arătat atât de insolentă faţă de domnul Leigh-Cooper?

Georgiana se înroşi ca racul şi încercă să pareze dojana cu o glumă:

— Vă asigur, stimată doamnă, că nu-i cazul să vă faceţi griji pentru sensibilitatea domnului Leigh-Cooper. Este absolut imun la orice fel de atacuri. Gândiţi-vă la zicala: „Multe flori sunt sortite să înflorească neştiute de nimeni”. Fiţi convinsă că tânărul nostru, care se bucură de aşa o faimă, nu se găseşte în încurcătură cu una, cu două. Chiar dacă mi-a reţinut cuvintele, le va lua drept o simplă tachinerie.

— Fiţi atentă, domnişoară, ca nu cumva să puneţi prea mult preţ pe poziţia socială, spuse doamna Gardiner, rămânând la fel de serioasă. Credeţi-mă că ştiu bine ce vorbesc. Familia din care provin eu este mai nobilă decât cea a soţului meu. Din acest motiv, ai mei s-au socotit întotdeauna superiori lui – nu numai ca rang, pe care nici eu nu pun prea mult preţ, ci din *toate* punctele de vedere. De câte ori nu l-au luat peste picior! Până şi mama consideră mariajul meu o mezalianţă. Totuşi, n-am întâlnit în viaţa mea un bărbat ca domnul Gardiner şi nici nu-mi pot imagina c-aş fi fost fericită alături de un altul, oricât pământ şi oricâte titluri mi-ar fi dăruit. Dragă mea domnişoară, eu sunt o femeie fericită. Dar să revenim: discutam despre dumneavoastră şi despre felul în care v-aţi purtat cu

domnul Leigh-Cooper. E un tânăr foarte capabil. Născut dintr-o familie săracă, a reuşit, prin calităţile sale extraordinare şi, mai ales printr-o inteligenţă de excepţie, să-şi câştige un bun renume, astfel încât sfatul său este preţuit chiar şi de cele mai importante personalităţi ale regatului. Cu toate acestea, spre deosebire de multe persoane care au făcut carieră, rămâne un om direct şi sincer – aşa cum am avut prilejul să constat în cursul serii, când a discutat cu aceeaşi naturaleţe despre mama şi sora lui din Northumberland, ca şi despre realizările domnului Nash. Fie şi numai pentru asta, dumneavoastră, care aţi beneficiat de la început de toate avantajele sociale şi educaţionale, ar trebui să-i acordaţi respectul ce i se cuvine. Însă cea mai importantă dintre calităţile sale rămâne generozitatea. Recunosc că uneori purtarea lui e mai derutantă. Dar în astă-seară v-a vorbit animat de cele mai bune intenţii. Aţi făcut o mare greşeală răspunzându-i cu atâta asprime. Nu trebuie să vă adresaţi nimănui în acest fel, mai ales domnului Leigh-Cooper, care, deşi un străin, a încercat să vă aducă mângâiere.

Georgiana se simţi îngrozitor de ruşinată auzind cuvintele doamnei Gardiner, cu atât mai mult cu cât, în sinea ei, îi dădea dreptate. Rămase tăcută, neîndrăznind să mai deschidă gura.

Văzând-o cum îşi ferea privirea, doamna Gardiner continuă pe un ton mai blând:

— Dragă domnişoară, îmi dau seama că sunteţi supărată şi înţeleg că acesta este şi motivul pentru care v-aţi purtat atât de aspru. V-aş ruga, totuşi, să-i îngăduiţi unei femei mai în vârstă să vă asigure că timpul vindecă orice rană – chiar şi pe aceea pentru care, daţi-mi voie să fiu sinceră, vă sângerează inima. Chiar dacă acum vă vine greu să credeţi, mai târziu veţi descoperi că am dreptate. Poate că un timp vă veţi feri să vă dăruiţi dragostea unui bărbat, dar atunci când o veţi face, alegeţi mai curând un tânăr cumpătat şi serios ca domnul James Leigh-Cooper decât un fluşturatic care să vă sucească minţile cu vorbe dulci şi poezii. Haideţi, domnişoară, nu fiţi tristă! zâmbi

doamna Gardiner. Dacă m-am arătat atât de aspră, e pentru că am mare încredere în dumneavoastră – la fel ca şi domnul Darcy. Sunt convins că nu ne veţi dezamăgi.

Însă Georgiana nu se simţea în stare să-i împărtăşească optimismul. Bineînţeles că doamna Gardiner ghicise foarte bine. Înşelată în dragoste, domnişoara Darcy încercase să se răzbune pe alţii. Se purtase îngrozitor cu domnul Leigh-Cooper, atrăgându-şi dezaprobarea unei femei pe care o preţuia nespus de mult. Toată ziua nu avusese parte decât de necazuri, la care se adăuga acum şi faptul că era furioasă pe ea însăşi.

Tâmplele îi zvâcneau din nou. Nu-şi dorea decât să se întoarcă acasă şi să se refugieze în camera ei. Văzând-o cât era de tulburată, doamna Gardiner se strădui să îndrepte discuţia către un subiect mai vesel, însă Georgiana, copleşită de durere, nu era în stare să-i dea decât răspunsuri monosilabice.

Când bărbaţii veniră după ele în salon, fata se apropie de domnul Darcy.

— Frăţioare, îi şopti ea, hai să mergem acasă. Nu m-am simţit bine încă de azi-dimineaţă şi-aş vrea să mă odihnesc.

— Cum aşa? exclamă domnul Gardiner, care-o auzise fără voia sa. Vreţi să plecaţi aşa devreme? Ceilalţi oaspeţi ai noştri doresc şi ei să se retragă, spunând că au nişte treburi urgente în oraş, iar acum ne părăsiţi şi dumneavoastră. Tinerii din ziua de azi n-au astâmpăr. Nu pot rămâne într-un loc mai mult de o oră. Nu-i aşa, doamnă Gardiner?

— Cred că domnişoara Darcy ar vrea să meargă acasă, răspunse soţia sa, privind-o afectuos pe Georgiana, i-a fost rău toată seara şi ar trebui să-i fim recunoscători că a venit, totuşi, să ne vadă. Ar fi bine să chemăm trăsura.

De îndată ce sosiră trăsurile, oaspeţii se pregătiră de plecare. Georgiana reuşi să-şi adune forţa necesară pentru a-şi lua rămas-bun de la domnul Hugh Jones şi de la gazde. Cu restul de curaj rămas, se întoarse către arhitect. Ultimul cu care ar fi vrut să aibă de-a face în momentul acela era

omul pe care-l nedreptăţise. Buna-cuviinţă îi cerea, însă, un minimum de cordialitate. Aşadar, păşi către el.

— Noapte bună, domnule Leigh-Cooper! zise ea cu căldură. Dacă nu ne mai întâlnim până când veţi porni spre Pemberley, vă doresc drum bun. Cu siguranţă că domnul Nash vă va simţi lipsa, dar absenţa dumneavoastră din Londra va fi în avantajul nostru.

Însă arhitectul se mulţumi să se încline în faţa ei şi, salutând-o scurt, se îndepărtă.

39

A doua zi de dimineaţă, oraşul îi apăru Georgianei învăluit într-o lumină sumbră. Până acum, Londra fusese întotdeauna pentru ea o sursă de încântare: fiecare stradă era plină de surprize, sporindu-i plăcerea de a o cunoaşte. Dar cât de cenuşie îi părea Londra astăzi. Hornurile întunecate îi răneau ochii îndureraţi de nesomn. Bulevardele aglomerate n-o mai atrăgeau câtuşi de puţin, inspirându-i mai curând teamă. Nu-i de mirare că gândul îi zbura mereu spre Derbyshire. La Pemberley şi-ar fi aflat mângâiere în plimbările solitare prin parc. Pe urmă, acolo era Elizabeth, de al cărei sfat avea nevoie mai mult ca oricând. La Londra, pericolul venea din exterior, iar însingurarea în casă o lăsa pradă grijilor şi frământărilor.

În viaţa plină de evenimente a domnişoarei Darcy nu se ivise niciodată o împrejurare atât de tulburătoare ca cea din ajun. E drept că mai avusese supărări, dar nu fusese pusă în situaţia să-şi controleze purtarea. Vorbele doamnei Gardiner, de o severitate cu care nimeni nu îndrăznise vreodată să i se adreseze, o aduseseră cu picioarele pe pământ. Cu firea ei romantică, îşi imaginase că ar fi eroina vreunui roman de Walter Scott sau a vreunei poezii de Hugh Jones. *Acum* înţelegea – cu claritatea unui orb care-şi recapătă dintr-odată vederea – cât de încăpăţânată şi egoistă fusese întotdeauna: nesocotise dojana

guvernantelor, îşi întristase fratele, îi vorbise cu dispreţ mătuşii Catherine... Până şi isprava cu care se mândrea cel mai mult – susţinerea cauzei lui Elizabeth în ochii vecinilor din Derbyshire – adusese mai mult rău decât bine. Însă toate păleau în faţa purtării incalificabile la adresa domnului Leigh-Cooper. Ce mai eroină! În realitate, nu era decât o fetişcană răsfăţată şi orgolioasă – exact aşa cum o socotea lady Catherine.

Nu avea scuză pentru niciuna dintre confruntările cu tânărul arhitect. Chiar dacă el se arătase plin de sine, Georgiana nu se lăsase cu nimic mai prejos. Cu cât tupeu îl întrebase despre relaţiile de familie, mirându-se cum reuşise să înveţe aşa de mult! Ce necuviinţă. Dacă ea – care se bucura de toate avantajele originii sociale şi averii – se comportase atât de detestabil, bineînţeles că arhitectul avusese dreptate să-i servească replici pe măsură.

Nici măcar amabilităţile n-ar fi slujit la nimic. Oricât de arogant s-ar fi arătat Leigh-Cooper, conta cine era el: un om serios şi muncitor, cu mult superior căpitanului Heywood – cu toate farmecele acestuia. Arhitectul merita toată consideraţia Georgianei. Câtă dreptate avusese să-i întoarcă spatele cu o seară în urmă! Nu l-ar fi putut acuza de nimic, chiar dacă pe viitor ar fi evitat s-o întâlnească sau dacă discuţiile lor s-ar fi limitat la un salut rece. Gândul acesta o făcu să suspine adânc şi pe obraz i se rostogoli o lacrimă.

Era atât de cufundată în meditaţiile ei încât nu auzi trăsura care se oprise în faţa casei, nici zgomotul de paşi ce se îndreptau spre biroul fratelui ei. Când Hannah intră să-i aducă poşta, Georgiana prinse zvon de glasuri pe palier, unul dintre ele fiind cel la care s-ar fi aşteptat cel mai puţin: cel al domnului James Leigh-Cooper. Recăpătându-şi brusc buna dispoziţie, urcă în fugă scările. Poate că o primire călduroasă ar fi reuşit să-i alunge supărarea pentru gafa din ajun.

Dar de cum îl văzu ieşind din birou împreună cu domnul Hugh Jones – amândoi cu un aer grav şi serios – tot curajul i se topi şi rămase ascunsă într-un colţ până la

plecarea celor doi.

Abia atunci îndrăzni să-şi facă apariţia, adresându-se domnului Darcy:

— Dragă Fitzwilliam, văd că durerea de cap încă mai stăruie şi bănuiesc că aerul de la Derbyshire mi-ar prinde mai bine decât reţetele oricărui medic londonez. Nu ne putem întoarce mai repede la Pemberley?

Darcy o ascultă, cu o expresie preocupată.

— Georgiana, zise el după ce-o lăsă să termine ce avea de spus, am primit o veste nespus de importantă, care te priveşte şi pe tine în aceeaşi măsură în care ne priveşte pe mine şi pe Elizabeth. Fii bună şi ia loc, ca să-ţi povestesc pe îndelete, pentru că nici eu nu ştiu de unde să încep.

Alarmată de tonul lui, Georgiana porni către salon, aşezându-se pe o canapea.

— Dragă Georgiana, trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă un lucru care te va tulbura peste măsură. Ştiu bine cât ai suferit zilele astea din pricina unui anume domn. Mie îmi revine sarcina de-a ţi-l prezenta în adevărata lumină, chiar cu riscul de-a te întrista din nou. Am înţeles ieri că Thomas Heywood e un vânător de zestre lipsit de scrupule, însă nu bănuiam nici pe departe de ce ticăloşii e în stare.

Deşi numele căpitanului îi rănea auzul, totuşi Georgiana decise să-l judece fără părtinire.

— La ce te referi, frate? întrebă ea. Gestul său de-a fugi cu domnişoara Bingley e surprinzător şi lipsit de bună-cuviinţă. Totuşi, nu poate fi socotit *ticăloşie.* Căpitanul e un om de lume, perfect capabil să-şi cântărească faptele şi vorbele. Dacă cineva are dreptul să-i facă vreun reproş, atunci aceea sunt eu, pentru că mi-a înşelat încrederea.

Domnul Darcy clătină nerăbdător din cap.

— Surioară, nu m-ai înţeles. Căpitanul Heywood este, într-adevăr, un individ lipsit de scrupule – dovadă felul în care s-a purtat cu tine, chiar dacă încerci acum să-i iei apărarea. Însă la adresa lui există acuzaţii mult mai grave decât aceea de frivolitate.

Georgiana tăcu, aşteptându-l să continue:

— Poate-ţi aminteşti – deşi, necăjită cum erai, cred că nici n-ai băgat de seamă ce repede s-au retras aseară domnul Leigh-Cooper şi prietenul său. Domnul Gardiner, ştii şi tu, contează de regulă pe oaspeţi ca parteneri la whist. Ei bine, motivul acelei plecări pe nepusă masă a fost discuţia din timpul cinei. Ca să pricepi, trebuie s-o iau de la început. Se pare că în timpul şederii sale în Belgia, domnul Jones a îngrijit un locotenent de marină pe nume Henry Burgess – persoană destul de dubioasă, căreia Jones i-a salvat piciorul de la amputare. Acest Burgess locuieşte acum la Londra, în condiţii mizere, culegând roadele unei vieţi de risipă şi desfrâu. Doctorul Jones, cu inima sa caritabilă, trece să-l vadă ori de câte ori are ocazia, fără a aştepta vreo răsplată pentru serviciile sale şi fără a-i face plăcere compania fostului său pacient. Totuşi, continuă să-şi îndeplinească această îndatorire creştinească. Se pare că în ultima vreme, Burgess i s-a lăudat la beţie că urma să-i pice nişte bani. Jones nu i-a prea dat atenţie, pentru că poeţii sunt din fire cam distraţi. În plus, doctorul nostru îşi cunoştea pacientul ca fiind un mare lăudăros şi un beţiv înrăit, care nu mai ştia când fabulează şi când spune adevărul. Iată pe scurt ce i-a povestit Burgess. La masa de joc individul se înhăitase cu alţi doi escroci – tot atât de lipsiţi de scrupule ca şi el, şi în stare de orice pentru a închide gura creditorilor. Unul dintre ei, fost slujbaş al miliţiei, se înrudise de curând cu o familie de noi îmbogăţiţi; cam neştiutori într-ale lumii, dar pe care avusese bunul-simţ să nu-i înşele. Al treilea – cel mai întreprinzător membru al acestui seducător triumvirat – a propus un plan menit să-i uşureze pe bieţii parveniţi de proaspăt câştigată lor avere. Conform acestui plan, cineva din familie urma să fie acuzat de-a fi furat dantelă dintr-un magazin…

— Doamne, frăţioare! murmură uluită Georgiana. Doar nu crezi…

— Ai răbdare şi ascultă-mă până la capăt. Totul a fost repede pus la cale, cu ajutorul unui tânăr vânzător din Hertfordshire, corupt de ticăloşiile capitalei. „Vinovata” a fost trimisă în închisoare, libertatea şi viaţa ei depinzând de

suma de 1.000 de lire, pretinsă de la soţul ei. Autorul acestui plan mârşav – din câte spunea Burgess – e un căpitan de marină, extrem de manierat, prieten cu el din copilărie, amândoi fiind născuţi în satul Wallingford din Hertfordshire. Cunoscând cu cine avea de-a face, Jones n-a crezut nici a zecea parte din câte auzise. Închipuie-ţi, Georgiana, cam ce-a simţit aflând că Thomas Heywood al nostru, ofiţer în Marina Majestăţii Sale, e originar tot din Wallingford! Plecând de la locuinţa soţilor Gardiner, Jones şi Leigh-Cooper s-au dus direct la locuinţa lui Burgess din Covent Garden, unde l-au găsit pe locotenent beat mort – ca întotdeauna la acea oră – şi necăjit nevoie mare de ultima nenorocire întâmplată prietenului său de-o viaţă. Nici nu s-a lăsat rugat prea mult ca să spună tot ce ştia. Se pare că Thomas Heywood e cât se poate de renumit pe continent – nu ca un erou, cum am fi tentaţi să ne închipuim, ci ca un escroc fără pereche. Are o mulţime de vicii – unele dintre ele neputând fi amintite în prezenţa ta – cel mai distrugător fiind patima sa pentru jocul de cărţi. După ce şi-a pierdut la cărţi întreaga avere şi domeniul familiei, datoriile lui au crescut de la an la an. De îndată ce i-a permis serviciul militar, s-a întors în Anglia, cu gând să-şi caute o nevastă bogată, ca să se salveze de la ruină. Burgess a relatat o sumedenie de isprăvi ale amicului său. Un timp, căpitanul s-a simţit atras de o moştenitoare din Kent, în care-şi pusese mari speranţe. Numai că mama fetei a descoperit că tânărul n-avea niciun ban, aşa încât s-a descotorosit de el. Orice-ai zice tu, mătuşa Catherine se arată foarte vigilentă când e în joc viitorul fiicei ei. Reîntors la Londra, în urma umilinţei îndurate, i-a cam pierit cheful să alerge după zestre – cel puţin până acum două zile. Chiar în acest salon – dacă-ţi aminteşti – căpitanul s-a simţit deodată în pericol, sesizând că ceilalţi îi ghiciseră intenţiile. Din câte ştiu, Burgess s-a lăudat adeseori faţă de Heywood că-i îngrijit de un celebru medic şi poet – Hugh Jones. Însă se vede treaba că ofiţerul nostru habar nu avea de legătura dintre domnul Jones şi familia pe care intenţiona s-o ruineze. Trezindu-se pe neaşteptate în prezenţa lui – şi încă

în casa noastră – domnul Heywood a înlemnit de spaimă. Slabe speranţe ca Burgess să-şi fi ţinut gura faţă de doctor! În aceeaşi seară şi-a vizitat amicul, într-o stare de extremă agitaţie. Acum, că totul fusese dat în vileag, Heywood hotărâse să lase totul baltă, să-l plătească pe vânzător şi să scoată femeia din închisoare, declarând-o nevinovată. Însă locotenentul, nesocotit din fire, încurajat de băutură, şi convins că cel de-al treilea partener nu va accepta să renunţe, s-a mulţumit să râdă, contând pe faptul că prada va fi împărţită numai la doi. Heywood a rămas la el multă vreme, plângându-şi soarta care, într-adevăr, părea să fie foarte crudă: creditorii îi dădeau târcoale şi fără partea sa din câştig, ar fi fost pierdut. Deodată, căpitanul – isteţ că întotdeauna – a descoperit soluţia. Din câte a povestit el, la Londra trăia o bogată moştenitoare, nu prea deşteaptă şi cam trecută, ale cărei sentimente erau mai presus de orice dubiu. Dacă se grăbea, avea şanse să-i obţină mâna înainte ca familia să se intereseze de el prea îndeaproape. Aşadar, a pornit îndată să-şi pună intenţiile în aplicare, vezi deci că soarta lui Caroline Bingley e pecetluită. Mă tem că a cam dat de necaz.

Georgiana era atât de copleşită încât, timp de câteva minute, rămase tăcută, neştiind ce să spună. Într-un târziu, reuşi să articuleze:

— O plâng pe domnişoara Bingley.

Şi, suspinând adânc, adăugă:

— E drept că domnul Heywood mi-a înşelat încrederea, dar faţă de ea s-a purtat cu mult mai rău. Spune-mi, frăţioare, chiar e adevărat că doamna Philips va fi scoasă de sub acuzaţie, recăpătându-şi libertatea? Uite că toată această urâtă poveste are şi o urmare bună.

— Foarte urâtă, întări domnul Darcy. Însă lucrurile puteau lua o întorsătură şi mai proastă de n-ar fi fost... Georgiana, mai există şi unele amănunte pe care nu ştiu dacă să ţi le dezvălui, pentru că ţi-ar provoca multă durere. Totuşi, e bine să afli că cel de-al treilea nemernic e o persoană pe care o cunoşti îndeaproape, şi încă sub o lumină nu tocmai favorabilă. Cândva ţi-a făcut mult rău. E

vorba de locotenentul George Wickham.

— Locotenentul Wickham! exclamă Georgiana, albindu-se la faţă. Vai, frăţioare? Iarăşi el? Nu ajunge câtă nenorocire a adus în casa noastră?

— E firesc să fii surprinsă, răspunse domnul Darcy. Nu ştiu dacă asta te consolează, însă trebuie să-ţi spun că scopul lui n-a fost să te distrugă pe tine, ci să se răzbune pe mine. Ai răbdare, Georgiana, şi-am să-ţi povestesc de-a fir-a-păr. Se pare că pe măsură ce istorisea, Burgess devenea tot mai bine dispus, în timp ce prietenii noştri îl ascultau din ce în ce mai îngroziţi. Cu niciun ceas înainte de venirea lor, ticălosul îl chemase la el pe Wickham, ca să-i relateze vestea îmbucurătoare a retragerii lui Heywood din combinaţie. Spre stupefacţia sa, locotenentul s-a înfuriat cumplit. A început să-l acuze pe Burgess că numai un dobitoc ca el nu-şi dăduse seama că Jones fusese cel care le pusese beţe în roate. Burgess l-a urmărit, amuzat, cum se înfierbânta din ce în ce mai tare. Wickham îşi ieşise din minţi descoperind că familia pe care o vizitase Jones era tocmai aceea care-i adusese un afront de neiertat. Vina era a unei anume domnişoare, cu care cândva se aflase în relaţii foarte apropiate. Din cauza ei ajunsese pe drumuri, pierzându-şi toate avantajele pe care le merita cu prisosinţă. Iar acum, aceiaşi oameni îi dejucaseră şi ultimul plan. Asta nu mai putea fi suportat! Din câte zice Burgess, Wickham a ţinut-o aşa vreme de câteva minute încheiate, jurând să nu-şi găsească liniştea până nu-i va face să plătească cu vârf şi îndesat pe cei care-i pricinuiseră atâtea neajunsuri. Avea de gând să le discrediteze numele în toată Londra şi să răspândească zvonuri – Georgiana, adună-ţi tot curajul pentru ce urmează acum! – despre anumite indiscreţii comise de o tânără din familia respectivă. Pe scurt, intenţiona să facă tot posibilul pentru a abate ruşinea asupra domnişoarei Georgiana Darcy.

Georgiana nu-şi putu stăpâni un ţipăt. Fratele ei tăcu preţ de câteva clipe, lăsând-o să-şi recapete controlul.

— Devotatul nostru prieten, Leigh-Cooper, a ascultat plin de indignare povestea lui Burgess. Însă auzind jignirea

adusă *ţie*, surioară, mânia lui n-a mai cunoscut limite. L-a înşfăcat de guler pe mizerabilul de Burgess, ameninţându-l că-i rupe oasele dacă nu dezvăluie pe loc unde puteau fi găsiţi cei doi complici. Înspăimântat, Burgess s-a conformat numaidecât. Jones zicea că nu şi-a văzut niciodată prietenul în asemenea stare. Părăsind casa lui Burgess, Leigh-Cooper nu l-a mai aşteptat pe Jones, ci a pornit glonţ către Edward Street, unde George Wickham închiriase o cameră. Nu-ţi mai descriu ce-a urmat. Ştii că locotenentul e zdravăn ca un taur, mai ales că acum se afla şi la ananghie. Cu toate acestea, Leigh-Cooper l-a apucat de guler, predându-l autorităţilor. În prezent, Wickham este în închisoarea din Bow Street, urmând să fie deferit justiţiei. Doamna Gardiner, fericită peste poate, a şi plecat la Hertford, s-o aducă acasă pe mătuşa Philips. Îţi imaginezi, scumpă Georgiana, că tinerii noştri prieteni s-au ferit să-mi povestească unele detalii. Pe Wickham mi l-au zugrăvit drept un mare mincinos, întotdeauna pus pe înşelătorii. Lui Leigh-Cooper îi era şi silă să-i pomenească numele. Trebuie să le fim profund recunoscători atât domnului Jones, cât, mai cu seamă, curajosului şi cinstitului Leigh-Cooper.

Georgiana nu fu în stare să scoată un cuvânt, dar de îndată ce i se ivi ocazia, se grăbi să se închidă în camera ei, ca să-şi pună ordine în gânduri.

Partea a şasea

40

Cu câtă nerăbdare aştepta Elizabeth Darcy fiecare scrisoare de la soţul ei, plecat la Londra! Dar niciuna nu-i prilejui atâta bucurie, ca cea primită a doua zi după întâmplările relatate mai sus. Ce uşurare, să afle că mătuşa Philips îşi recăpătase libertatea şi, mai ales, că scumpul ei soţ se întorcea la Pemberley! Această veste reuşi să-i scoată din minte toate umilinţele pe care le îndurase.

Ultimele săptămâni îi fuseseră nespus de neprielnice. Vecinii continuau să fie cu ochii pe ea, comentând pretutindeni nenorocirile familiei Bennet, fără a omite cele mai mici detalii şi fără a ţine seama de faptele reale. Zilele se scurgeau încet, iar lui Elizabeth îi lipseau mult sprijinul şi încurajarea soţului său.

Nici chiar Jane – la care, de obicei, afla mângâiere – nu-i putea fi de prea mare folos, având multe treburi pe cap. Viaţa ei se schimbase radical odată cu venirea pe lume a micuţei Eliza. Creşterea fetiţei nu-i crea prea mari probleme, întrucât Jane era făcută să fie mamă, iar natura îi dăruise un copilaş cuminte şi ascultător. Necazurile ei veneau din partea adulţilor. Între admiraţia părinţilor pentru „cel mai frumos bebeluş pe care-l văzuseră vreodată” şi aprecierile mai ponderate ale lui Bingley, care o socotea pe Eliza un copil obişnuit.

„La fel ca oricare altul, dar dulce cum nu se mai poate”, ambele tabere schimbând aceleaşi replici de zeci de ori în decursul fiecărei zile – biata Jane nu ştia cum să-şi afle liniştea.

— Scumpa mea Elizabeth, regret din suflet că săptămânile acestea n-am prea avut timp să stăm de vorbă. Ştiu ce povară apasă pe umerii tăi, dar iată că necazurile noastre au luat sfârşit. Mătuşa Philips va fi pusă în libertate! Hai să mergem chiar acum la mama, să-i dăm vestea cea mare.

— Apropo, interveni Elizabeth, în scrisoarea sa, domnul Darcy îmi pomeneşte despre încă un lucru, rugându-mă să nu-l mai împărtăşesc nimănui. Însă de tine nu mă feresc, dragă surioară, e ceva atât de straniu că nici n-o să-ţi vină să crezi. Jane, se pare că printre cei ce-au pus

la cale odiosul plan de-a o ruina pe mătuşa Philips se numără şi cumnatul nostru, Wickham.

— George Wickham, hoţ? exclamă îngrozită Jane. Trebuie să fie o greşeală, Elizabeth. E drept că, din păcate, cumnatului nostru îi lipsesc anumite însuşiri esenţiale, totuşi nu pot să cred că-i un ticălos. Fără îndoială că-i vorba de altcineva – poate chiar din aceeaşi companie sau purtând acelaşi nume. Mai curând aşa: probabil că-i un nume destul de comun.

— Scumpa mea Jane, doar te-am prevenit că n-ai să mă crezi. Vezi bine c-am avut dreptate. Până şi tu, surioară, trebuie să înfrunţi câteodată realitatea. Este vorba de acel Wickham pe care-l ştim cu toţii foarte bine. Ah, sărmana Lydia! E drept c-a fost o copilă fără minte. Totuşi, nu merita o asemenea ruşine.

— Într-adevăr, biata Lydia! suspină Jane. Cât trebuie să sufere! Oare ce se va întâmpla cu soţul ei?

— Se pare că-i în mâinile autorităţilor, răspunse Elizabeth. Dar să nu ne pierdem nădejdea, surioară.

Domnul Darcy l-a scos şi altă dată din necaz, aşa că, fără îndoială, o va face şi acum. Cât despre tânărul Turner, cred că el nu va găsi aceeaşi înţelegere.

— Într-adevăr, devotamentul soţului tău în privinţa familiei noastre nu cunoaşte limite, spuse Jane. Ce noroc să-l avem de partea noastră! Dar mă întreb cum va suporta mama o asemenea veste despre ginerele ei preferat. Una caldă, una rece! Când vom scăpa odată de necazuri?

Elizabeth clătină din cap, convinsă că vecinii, dezamăgiţi de deznodământul fericit al întâmplării cu mătuşa Philips, nu vor ezita să se repeadă asupra noului subiect de scandal, începând să-l comenteze cu o aviditate de neînţeles pentru cel implicaţi direct în el.

Într-adevăr, zilele următoare îi confirmară presimţirile.

Din fericire, consolarea veni la timp. Înainte ca familia Bennet să se cufunde din nou în cea mai neagră deznădejde, sosi o scrisoare adresată domnului Bennet de către vărul său, vicarul Collins.

Dragă vere,

Din nou, legătura noastră de rudenie şi menirea mea de slujitor al altarului mă pun în situaţia dureroasă de a-mi manifesta compătimirea faţă de necazurile familiei dumitale. Doamna Collins deplânge şi ea recenta nenorocire abătută asupra voastră – eu atât mai mult cu cât, dacă-ţi aminteşti, chiar indulgenţa dumitale a adus-o pe Lydia într-o astfel de situaţie. Ca prelat, nu pot să nu-ţi atrag atenţia că te-am prevenit ce se va întâmpla, încă înainte ca ea să încheie căsătoria. Iată, acum aflu cu regret că am avut dreptate.

Cât mă întristează gândul că sunt moştenitorul unei familii atât de decăzute! Lady Catherine în persoană s-a arătat atât de generoasă încât să-şi exprime profunda compătimire, după ce i-am relatat toată povestea, aşa cum o aflasem dintr-o scrisoare primită de la Hertfordshire de către doamna Collins. Gestul Înălţimii Sale a fost nespus de nobil, mai ales că o anumită rudă a sa se găsea implicată în acest scandal. Buna-cuviinţă mă împiedică să spun mai mult. Revolta binefăcătoarei mele la adresa netrebnicului de Wickham nu cunoaşte limite. Lady Catherine m-a povăţuit să evit o astfel de relaţie compromiţătoare, însă datoria mea de preot m-a îndemnat să-ţi trimit aceste câteva vorbe rupte din suflet.

Domnişoarei Kitty i-am dat a înţelege că în curând s-ar putea întoarce în sânul familiei, care în acest ceas de cumpănă cu siguranţă că are nevoie de ea mai mult decât mine sau soţia mea. Încăpăţânată aşa cum aţi crescut-o, dumneaei refuză să plece, afară de cazul când ar chema-o însăşi mama ei. Sunt convins că-i veţi trimite vorbă neîntârziat.

Misiunea mea e mult îngreunată de bănuiala că noul meu paroh manifestă o oarecare înclinaţie faţă de dânsa. Eu unul mi-am asumat trista sarcină de a-i preveni pe domnul Samuel Beasley asupra riscurilor unei asemenea legături. Spre marele-mi regret, sfatul meu n-a fost întâmpinat cu prea mare bunăvoinţă, întrucât acest Beasley

e un om destul de închis şi urâcios. Trebuie, însă, să ştiţi că nu-i o partidă neglijabilă. Chiar dacă domnişoara Kitty şi-a văzut distrusă şi ultima şansă, datorită mariajului nefericit al surorii sale, oricum n-aţi mai găsi alt ginere.

Dragul meu, te plâng din toată inima. Scriind aceste rânduri, povaţa binefăcătoarei mele îmi pare şi mai înţeleaptă. Prin urmare, scumpe vere, te anunţ că întrerup orice legătură cu dumneata şi familia dumitale, începând cu plecarea domnişoarei Kitty din Hunsford şi până când va sosi momentul să-mi asum responsabilitatea asupra Longhournului.

Al dumitale etc., etc.

Fără să mai stea pe gânduri, domnul Bennet îşi chemă fiicele mai mari, punându-le la curent cu rândurile vicarului.

— Oare ce să însemne asta? se miră el. Mărturisesc că şi pe mine m-au intrigat scrisorile de la Kitty. Se pare c-a început să facă vizite de caritate prin casele din parohia Hunsford, cu acelaşi entuziasm cu care altă dată îşi alegea o bonetă nouă. Mi-e foarte greu s-o recunosc în această descriere pe fiica mea ignorantă şi zurlie, care mi-a mângâiat bătrâneţile în ultimii ani. E oare cu putinţă ca o astfel de schimbare să se datoreze nobilului exemplu al vicarului – sau mai curând domnului Beasley? Dacă tânărul acela a reuşit să facă din Kitty un alt om, atunci trebuie să fie un băiat de ispravă!

— Eu una n-aş fi chiar atât de sigură, tată – zise Elizabeth. Charlotte mi-a scris despre domnul Beasley. După părerea ei, e un tânăr cumsecade şi foarte iubit în parohie. Poate că este îndrăgostit de Kitty. Dar cum să ne închipuim că sora noastră s-ar putea uita la un bărbat care nu-i oferă nimic altceva decât inteligenţă, credinţă şi perspectiva unui trai cumpătat?

— Eşti prea aspră, Lizzy! interveni Jane. Doar ţi-am spus de atâtea ori că încă nu-i totul pierdut cu Kitty şi cu Mary. Chiar dacă noi aici n-am reuşit mare lucru, cine ştie dacă nu cumva acest domn Beasley e un om deosebit, iar

Kitty ne va face o mare surpriză?

— Vorbeaţi despre Kitty? se auzi glasul lui Mary, care tocmai intrase în încăpere împreună cu mama ei. De ce zăboveşte atât de mult la Hunsford? Nu pot să pricep ce-o reţine acolo, unde nu-s decât ţărani fără şcoală şi unde nu găseşte nicio carte, cu excepţia Bibliei.

— Nici ţie nu ţi-ar prinde rău o Biblie, domnişoară! o dojeni maică-sa. Când l-am întâlnit întâia oară pe domnul Bennet, tocmai îi citeam mamei mele din Biblie. Nu-i aşa, dragul meu? Purtam o rochie de muselină albastră, tivită cu flori. Îmi amintesc şi acum ce priviri mi-a aruncat tatăl vostru. Începând de atunci mi-a fost foarte dragă Biblia.

— Poate că unele fete se simt atrase de cărţile sfinte, interveni Mary. Dacă m-aş lăsa sedusă, atunci cu siguranţă c-aş alege scrierile lui Livy. Însă deocamdată nu mă preocupă astfel de mărunţişuri, care mi-ar distrage atenţia de la studiul legendei lui Tristan şi a Isoldei.

Auzind-o, Elizabeth se mulţumi să arunce o privire către Jane, ascunzându-şi un zâmbet.

— Dacă mă gândesc bine, zise domnul Bennet, cred că n-am să mai cer şi sfatul celorlalte două fiice. Aflaţi, însă, că n-am intenţia s-o rechem pe Kitty de la Hunsford, fie şi pentru plăcerea de a-l scoate din sărite pe vărul Collins.

41

În căsniciile „la modă”, ardoarea se potoleşte repede, devenind afecţiune. Odată încheiată căsătoria şi rostite jurămintele, odată mâncat tortul de nuntă, privirile languroase de la început devin reci, iar inima îşi domoleşte zvâcnetul, adoptând un ritm mai rezonabil.

Ei bine, domnul şi doamna Darcy erau atât de demodaţi încât momentul regăsirii, aşteptat cu atâta nerăbdare de amândoi, le-a întrecut cu mult speranţele. Mariajul lor, care debutase prin ironii reciproce, devenise o legătură trainică, bazată pe sinceritate, înţelepciune şi

iubire, astfel încât Elizabeth era fericită cum nu-şi închipuise niciodată.

În aceeaşi situaţie privilegiată se afla şi soţul ei.

— Scumpa mea Lizzy, suspină el. De-ai şti ce lungi mi s-au părut săptămânile petrecute departe de tine! Şi când te gândeşti că acum doi ani nici măcar nu ştiam că exişti. Nici nu-mi mai amintesc cum era viaţa mea înainte de-a te cunoaşte.

— Nici nu-i de mirare, răspunse soţia sa, dată fiind bătaia de cap pe care ţi-a dat-o familia mea. Încă de când ne-am luat, ai mei n-au încetat să constituie pentru tine o sursă de necazuri şi de griji. Mă surprinde că nu tânjeşti după vremurile când nu-ţi ieşise în cale familia Bennet.

— Să nu spui asta! exclamă el. Toată fericirea mea ţi se datorează numai ţie. Ajutorul acordat familiei tale e felul meu de a-ţi mulţumi, Lizzy. La urma-urmei, şi eu sunt răspunzător pentru multe din tristele întâmplări petrecute în ultimii ani. Dacă aş fi dezvăluit caracterul urât al lui Wickham, gândindu-mă în primul rând la alţii şi-abia apoi la interesele mele, individul nu ne-ar mai fi pricinuit atâtea necazuri. Dar cum s-o fi făcut, când aveam de apărat reputaţia bietei mele surori?

— Bineînţeles că nu puteai, îl asigură soţia sa. Ai procedat aşa cum ai crezut că e mai bine. La vremea aceea, sora ta avea nevoie de protecţie, fiindcă era tânără şi suferea. Dar spune-mi, te rog, nu ţi se pare că în prezent Georgiana e mai vrednică de plâns decât atunci? Nu ţi-am mărturisit niciodată, dar îi bănuiam sentimentele faţă de nemernicul acela de Heywood. Acum mă doare sufletul s-o văd palidă şi neliniştită. Crezi că dezamăgirea asta o doare chiar atât de mult?

— Mă tem că da, răspunse soţul ei cu un aer grav. Ah, Lizzy, nici nu ştii câtă nevoie aş fi avut de sfatul tău la Londra! Oricât de necăjită, totuşi sora mea nu-mi face niciodată confidenţe. Acum, că ne-am întors acasă, trag nădejde că-ţi va cere sfatul. Mi se rupe inima văzând-o cum se frământă şi mă întreb de ce nu-mi mărturiseşte ce are pe suflet.

— Ce părere bună ai tu despre relaţiile dintre fraţi! Nu ştii că o fată tânără se destăinuie mai curând unui iepuraş de casă decât propriului ei frate? Mai cu seamă când e vorba de supărări din dragoste. Fii convins că voi discuta cu Georgiana şi că voi căuta s-o ajut pe cât îmi stă în putinţă. Nu cred să fie atât de afectată încât să nu-şi mai revină. La optsprezece ani, cu cât eşti mai sigură că n-ai să-ţi vindeci niciodată inima rănită, cu atât te vindeci mai repede.

Însă când rămase între patru ochi cu Georgiana, Elizabeth îşi dădu seama că sarcina ei nu va fi dintre cele mai uşoare.

— Nu-ţi pot ascunde, dragă Elizabeth, că m-am înşelat îngrozitor, săvârşind o greşeală de neiertat, începu domnişoara Darcy. În repetate rânduri m-am lăudat faţă de tine că mă voi feri să mă îndrăgostesc din nou, şi iată că mi-am dăruit afecţiunea cui merita mai puţin. Nu-i nevoie să-ţi mai spun că mă refer la căpitanul Heywood – un ticălos care ar fi putut şi care a vrut s-o ruineze chiar pe mătuşa ta. Şi totuşi, cu mine s-a purtat întotdeauna nespus de atent şi de curtenitor. Din gesturile lui nu puteam să înţeleg decât un singur lucru. Cât am fost de oarbă şi cum m-am lăsat amăgită de vorbele lui meşteşugite! Iar el…

Glasul i se frânse şi Georgiana izbucni în lacrimi.

— Oh, biata mea cumnată! Prea devreme ai primit această lecţie crudă de la viaţă. Totuşi, trebuie să te consolezi cu gândul că Thomas Heywood nu ţi-a înşelat încrederea numai ţie, ci şi nouă, tuturor – în primul rând pe cea a mătuşii Catherine.

— Ne-a cucerit pe toţi cu manierele şi eleganţa lui, zise Georgiana. Am fost convinsă că o curta pe verişoara Anne, până în momentul în care şi-a îndreptat atenţiile asupra mea. Şi când mă gândesc ce punea la cale în tot acest timp! Indiferent ce va păţi, îşi merită soarta. Pur şi simplu şi-a bătut joc de noi.

— Să nu-l acuzăm c-a vrut să se însoare pentru bani. Pentru un bărbat ca el, cu apucături costisitoare şi neobişnuit să-şi refuze ceva, gestul acesta ar fi fost o măsură de prevedere. Ceea ce trebuie, însă, înfierat este

duplicitatea sa. Indiferent că-i vorba de Anne, de tine sau de biata noastră mătuşă, întregul său comportament s-a bazat numai pe minciuni şi înşelătorii. Ai avut noroc, Georgiana, închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă i-ai fi picat în plasă!

— Dar cum poţi cunoaşte adevărata faţă a unui bărbat? izbucni Georgiana. Nu numai că manierele căpitanului Heywood erau fără cusur, dar se şi înrudea cu familia noastră. Dacă nici în el nu s-a putut avea încredere, atunci în cine?

— Bună întrebare! încuviinţă Elizabeth. Răspunsul este unul singur: din păcate, în nimeni. Nici nu ştiu ce să-ţi spun. Lipsa unui titlu nu-i o garanţie a virtuţii, aşa cum nu sunt nici culoarea părului, nici purtarea curtenitoare, nici atitudinea binevoitoare. Valoarea unui om nu-i dată nici de familie, nici de înfăţişare, ci numai de faptele sale. Gândeşte-te la fratele tău şi la unchiul Gardiner, sau mai bine la tânărul nostru James Leigh-Cooper. El nu-i nici de neam nobil şi nici nu se joacă cu vorbele, ca Thomas Heywood. Aminteşte-ţi, însă, ce-a făcut pentru noi. Înţeleg c-a avut un rol esenţial în dezvăluirea acelei escrocherii. Vezi, surioară, există totuşi şi bărbaţi cumsecade, deşi probabil că starea ta de-acum te împiedică s-o recunoşti.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere, Elizabeth, zise Georgiana, dar să ştii că n-o merit. De când m-am întors de la Londra, am chibzuit mult. Ba chiar şi mai înainte, călăuzită de înţelepciunea mătuşii Gardiner. Ea m-a făcut să-mi dau seama ce puţin mă pricepeam să apreciez adevărata valoare a unui om. Tot ea mi-a arătat că mă gândesc prea puţin la alţii şi prea mult la mine. Da, surioară, am fost orgolioasă, egoistă şi înfumurată: iată de ce am îngăduit unele familiarităţi asupra cărora raţiunea ar fi trebuit să mă prevină. Şi-apoi, nici nu era prima mea eroare de acest fel. Dar te asigur că greşeala asta nu se va mai repeta. Crede-mă, Elizabeth, că de acum încolo voi şti să-mi controlez sentimentele, purtându-mă cu bun-simţ, politeţe şi rezervă. Singura mea dorinţă e ca tu şi Fitzwilliam să găsiţi în mine un sprijin de nădejde.

Pe Elizabeth o bucurară nespus aceste cuvinte. Admirând tonul hotărât al Georgianei, îi luă mâna şi-o strânse într-a ei, convinsă că o asemenea înflăcărare se va domoli de la sine, înainte de-a ajunge motiv de îngrijorare.

— Spune-mi, însă, ce face mătuşa Philips, zise Georgiana după o clipă de tăcere. Şi… – începu ea, înroşindu-se de ruşinea de-a rosti numele de care se temea – ce s-a întâmplat cu cumnatul tău, George Wickham? Probabil că arestarea lui v-a adus necazuri tot aşa de mari ca şi cea a mătuşii…

— Încă nu se ştie, răspunse Elizabeth, încercând să-şi ascundă îngrijorarea. Domnul Darcy spunea că va încerca să intervină din nou în favoarea locotenentului – de dragul surorii mele, Lydia – sperând că-l va putea repune în libertate. Se pare, totuşi, că povestea este mult mai complicată, depăşind chiar influenţa unui om ca fratele tău. Cât despre căpitan şi soţia sa, nimeni nu are habar pe unde se află. Se crede că ar fi fugit pe continent.

Îşi privi îngrijorată cumnata, neştiind cum va primi această veste despre omul care-i făcuse atâta rău. Dar Georgiana nici n-o auzise. Deja îşi făcea fel şi fel de planuri, cum să fie de folos familiei Bennet în noua încercare prin care trecea.

42

De fiecare dată când revenea la Pemberley, Georgiana îşi făcuse obiceiul de a-l vizita chiar a doua zi pe iubitul lor naş, sir Geoffrey Portland! Bătrânul o aştepta întotdeauna cu mare nerăbdare. Pe Darcy îl îndrăgise de mic copil, iar acum îl respecta ca bărbat. Cât despre Georgiana, frumuseţea şi blândeţea ei – ba chiar şi temperamentul atât de incriminat de mătuşa Catherine – îi umpleau sufletul de bucurie.

Anunţându-şi vizita, Georgiana preciză că nu venea singură şi că o va aduce cu sine pe doamna Fitzwilliam

Darcy. Deşi nu-l prea trăgea inima să recunoască, adevărul este că în ultimele săptămâni sir Geoffrey ajunsese s-o privească pe tânăra stăpână de la Pemberley cu mult respect şi chiar cu admiraţie. După plecarea lui Darcy la Londra, bătrânul se temuse ca nu cumva Elizabeth, rămasă singură în Derbyshire, să-i solicite ajutorul, ceea ce el ar fi fost silit să refuze. Spre marea sa uimire, doamna Darcy se arătase mai curând rezervată decât sâcâitoare. Îndurându-şi singură nefericirea, Elizabeth demonstrase că nu-i păsa nici de părerea lui, nici de-a celorlalţi vecini. Îşi ţinuse capul sus, continuând să se arate stăpână pe propria sa viaţă.

Sir Geoffrey era un aristocrat din tată în fiu. Departe de el gândul de-a acorda respect cuiva lipsit de titlu şi de rang. Totuşi trebuia să admită cu toată sinceritatea că dacă doamna Darcy ar fi avut bunul-gust de-a descinde dintr-o familie nobilă, el unul ar fi acceptat-o. Felul ei de-a fi, stăpânirea de sine şi – mai presus de orice – refuzul de-a se umili în faţa lui, ar fi câştigat definitiv inima lui sir Geoffrey – dacă Elizabeth ar fi avut şi sânge albastru. Mai mult decât atât: sir Geoffrey – de regulă atât de distant – o zărise din întâmplare într-o seară la Celia Montaque şi-i remarcase sclipirea sfidătoare din priviri. Deşi convenienţele nu îngăduiau ca astfel de consideraţii să-i influenţeze comportarea, totuşi sir Geoffrey trebuia să recunoască în sinea sa că avea un adversar demn de tot respectul.

Pe de altă parte, însă, se părea că nimic în lume n-o va determina pe lady Catherine să-şi schimbe părerea în privinţa lui Elizabeth – ceea ce reieşea şi din scrisoarea trimisă în acea dimineaţă lui sir Geoffrey.

Stimate prieten,

Ce părere ai de noile necazuri ale familiei Bennet? Cum în întreg ţinutul nu se vorbeşte despre altceva, ai aflat desigur ce li s-a întâmplat. Cunoşti rezerva mea referitoare la mezalianţa asta. Totuşi, nu mi-aş fi închipuit nici în ruptul capului ca în familia lor să existe un hoţ de drumul mare! Cât despre ultima achiziţie a familiei, nemernicul şi ingratul de Wickham, el a ruinat cariera nefericitei rude a

răposatului meu soţ, căpitanul Heywood, pe care l-ai primit şi dumneata la Denby Park.

Sărmanul meu văr, la a cărui distrugere Wickham a contribuit din plin, a ajuns în această situaţie vrednică de milă din pricina datoriilor sale la cărţi. Nenorocirea abătută asupra sa a fost atât de mare încât m-am văzut nevoită să-l trimit de la Rosings, punând capăt avansurilor lui faţă de fiica mea, Anne. Totuşi, căpitanul provenea dintr-o familie onorabilă. Ce ruşine să fie atras pe căi greşite de către fiul valetului lui Darcy!

Din păcate, neajunsurile cauzate de familia Bennet nu se sfârşesc aici. Fata lor mai mică, aflată acum în casa vicarului din Hunsford, a reuşit să-l seducă pe noul meu paroh – un om capabil, deşi cam prea zelos în îndeplinirea îndatoririlor bisericeşti. Îţi mărturisesc că mă tem pentru el. O asemenea căsătorie ar însemna să am zilnic sub ochi un vlăstar al familiei Bennet. Sunt convinsă că fetişcana nu are intenţii prea curate. Deşi am trimis pe cineva ca să-l avertizeze pe domnul Beasley de primejdiile care-l ameninţă, tânărul a rămas indiferent, fără să-i pese de dezaprobarea mea.

Vezi şi dumneata, sir Geoffrey, că înrudirea cu cei ce nu-s de un rang cu noi nu ne poate aduce decât nenorocire.

Eu una mi-am făcut datoria. De-acum încolo refuz să mai revin asupra acestui subiect, astfel încât te rog ca pe viitor să nu mai pomeneşti numele acestor persoane în prezenţa mea – decât dacă vei dori să-mi comunici o veste care să-mi confirme presupunerile.

A dumitale,
C. De Bourgh

Sir Geoffrey parcursese scrisoarea cu un sentiment de dezamăgire. Sperase să găsească în ea o explicaţie a faptului că un tânăr atât de agreabil ca Thomas Heywood ajunsese să comită asemenea fapte reprobabile. Nu-l surprindea comportamentul lui Wickham, care nu era nici de familie şi care o apucase pe căi greşite datorită indulgenţei binefăcătorului său. Dar faptul că un ofiţer ca

Heywood se coborâse la astfel de mârşăvii se părea o enigmă – pe care nădăjduise să i-o lămurească lady Catherine. Însă tot ce conţinea scrisoarea erau exploziile de mânie ale distinsei doamne la adresa familiei Bennet. Era drept că rudele lui Elizabeth nu-i prea făceau cinste, dar nici măcar ei nu puteau fi socotiţi vinovaţi pentru datoriile căpitanului pe continent. Aşadar, sir Geoffrey considera că lady Catherine se arătase nedreaptă, fiind convins că, de s-ar fi inversat rolurile, doamna Darcy n-ar fi judecat-o cu atâta asprime.

Ceva mai târziu, după ce o întâmpină cu mare bucurie pe Georgiana, exprimându-şi îngrijorarea pentru paloarea din obrazul ei – evident, rezultatul şederii la oraş –, bătrânul porunci să fie aduse ceaiul şi biscuiţii, după care încercă să-şi satisfacă, în sfârşit, curiozitatea.

— Sunt sigur, dragă Georgiana, că eşti la curent cu recenta nenorocire din familia Bennet, care a însemnat ruina, nu numai a fluşturaticului Wickham, dar şi a vărului tău, căpitanul Heywood. Ţine minte, fetiţo, că o tânără de neam trebuie să ştie întotdeauna să-şi aleagă prietenii. Acelaşi sfat i l-a dat şi lady Catherine fratelui tău, care – din păcate – nu l-a luat în seamă.

Sir Geoffrey îşi alesese cuvintele cu multă grijă, conştient de sentimentele afectuoase ale Georgianei pentru Elizabeth şi convins că micul său discurs va provoca o luare de poziţie în favoarea lui Elizabeth, din care ar fi putut şi el să înţeleagă adevărul. Spre marea sa dezamăgire, Georgiana se mulţumi să comenteze importanţa poveţelor sale.

— Sir Geoffrey, dumneavoastră preţuiţi în primul rând originea nobilă, numai că în timpul şederii la Londra eu am tras cu totul alte învăţăminte. Cred că aţi auzit de unchiul şi mătuşa lui Elizabeth – soţii Gardiner din Cheapside – doi oameni extrem de cumpătaţi şi luminaţi la minte, deşi el nu se trage dintr-o familie de neam. În schimb, există persoane de rang care… Vedeţi – reluă ea, recăpătându-şi stăpânirea de sine – în ultima vreme m-am gândit mult, ajungând la concluzia că obârşia nobilă…

Ezită, apoi se grăbi să urmeze, dând glas unei comparaţii care-i venise chiar atunci în mintea

— … nu garantează valoarea unui om mai mult decât culoarea părului.

Afirmaţia îl lăsă pe sir Geoffrey fără replică.

— Scumpa mea Georgiana, zise el după câteva momente, eşti tânără şi lipsită de experienţă. Dă-mi voie să-ţi spun, ca om în vârstă şi cunoscător într-ale vieţii, că faci o mare greşeală nesocotind importanţa unei descendenţe nobile.

Înţelegând că nu vor ajunge niciodată la un acord, Georgiana se strădui, totuşi, să evite o controversă. Avea cu totul alte intenţii. Situaţia familiei Bennet, deşi schimbată, nu putea fi considerată rezolvată: faptele comise de Wickham erau atât de grave încât nici fratele ei nu mai era în stare să-i ajute. Georgiana ştia, însă, că sir Geoffrey se bucura de o influenţă cu mult mai mare decât a tânărului Darcy. De-ar fi reuşit să-i câştige bunăvoinţa în favoarea locotenentului, ce mulţumită ar fi fost Elizabeth! Aşadar, Georgiana decise să-şi folosească toate farmecele, acceptând chiar şi să-l aprobe pe bătrân atunci când nu avea dreptate.

— Fără îndoială că sunt lipsită de experienţă, murmură ea, drept care nu pot decât să mă minunez de înţelepciunea dumneavoastră. Totuşi, v-aş ruga să nu fiţi prea aspru cu cei ce nu se bucură de aceleaşi avantaje ca şi noi. De pildă, există un om născut chiar aici, în Derbyshire, şi care acum zace la închisoare în Londra. E drept că propriile sale fapte l-au adus într-o asemenea situaţie, însă – oricât de mult ar fi greşit – mă întristează să-l ştiu ajuns atât de jos. Tata a ţinut mult la tatăl său. Un singur cuvânt din partea dumneavoastră, sir Geoffrey, ar putea schimba tot. Vă implor – dacă nu pentru el, atunci de dragul meu – să faceţi apel la influenţa dumneavoastră spre a-l elibera din închisoare.

Sir Geoffrey o ascultă cu surprindere. Timp de doi ani de zile Georgiana nici măcar nu rostise numele lui Wickham, necum să se mai preocupe de bunăstarea lui. Din

partea ei era o nouă dovadă de generozitate să intervină în favoarea unui asemenea nemernic. Pe măsură ce Georgiana îşi rostea argumentele, sir Geoffrey înclina să ţină cont de ele. Georgiana avusese dreptate să i se adreseze tocmai lui. Într-adevăr, influenţa sa l-ar fi putut scoate pe ticălos din puşcărie, expediindu-l afară din ţară înainte de sfârşitul săptămânii. Sir Geoffrey nu fusese niciodată în stare să-şi refuze nepoata, mai cu seamă acum, când împlinindu-i rugămintea s-ar fi pus într-o lumină foarte favorabilă. Mai mult decât atât, ştia că intervenţia sa le va uimi atât pe Georgiana cât şi pe doamna Darcy.

— Wickham e o lichea, zise el încruntat. Dar asta se datorează în bună parte şi indulgenţei tatălui tău. E drept că de mic n-a avut caracter, iar mâna prea blândă a regretatului meu prieten l-a determinat să-şi facă de cap. Cum tatăl tău nu se mai află printre noi, îmi revine mie sarcina de-a îndrepta situaţia. Lasă totul în seama mea, fetiţo!

Georgiana nu-şi găsea cuvintele să-i mulţumească, aşa că, luându-l de mână, îl sărută într-un elan de recunoştinţă.

43

În săptămânile care urmară, Georgiana – încurajată de succesul intervenţiei sale pe lângă sir Geoffrey – începu treptat să-şi mai uite necazul, graţie tinereţii şi mulţumirii de-a fi făcut o faptă bună. E drept că tristeţea nu-i pierise chiar cu totul, dar, pe măsură ce trecea timpul, ajunsese să nu se gândească la ceea ce pierduse, ci la norocul pe care-l avusese, ca să-şi poată relua cursul vieţii, dedicându-se unor îndeletniciri mai potrivite. Încă de mică îi plăcuse să citească. Acum prinsese gust pentru partiturile muzicale şi pentru broderie, apucându-se chiar să picteze un portret al lui Elizabeth. Pe scurt, se străduia să devine o fată model – lucru pe care îl constată cu uimire şi domnul Darcy.

Elizabeth se bucura s-o vadă că-şi recăpătase plăcerea de-a trăi.

— Îmi pare bine că eşti din nou bine dispusă, Georgiana, deşi poate că încă faci eforturi pentru asta – îi spuse într-o zi doamna Darcy, pe când se plimbau împreună. Probabil că încă nu te-ai vindecat de tot, dar dacă vei continua să te porţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, minunea se va înfăptui fără întârziere. Omul e încrezător din fire. E uluitor ce bazaconii ajungem să credem, atunci când ne-o impunem.

— Sper să simt şi eu curând rezultatele benefice ale acestei însuşiri, oftă Georgiana. Deocamdată, Elizabeth, numai tu poţi înţelege ce mult sufăr şi acum. Şi totuşi n-aş dori să fie altfel. Am fost imprudentă, dar să nu-ţi închipui că n-am învăţat ceva din greşelile mele. Acum cred că ştiu pe cine trebuie să apreciez şi pe cine nu – şi asta graţie bunului nostru căpitan, deşi lecţia dată de el m-a costat nespus de scump.

Cumnata ei îi aprobă decizia, sperând că, într-adevăr, domnişoara Darcy nu se va mai înşela asupra unui bărbat câte zile va avea.

— Acum, gata cu necazurile mele! urmă Georgiana. Fitzwilliam mi-a dat o veste îmbucurătoare. Sir Geoffrey a intervenit în favoarea locotenentului Wickham. Nu ştiu cum a reuşit fratele meu să-l convingă – doar influenţa lui sir

Geoffrey e considerabilă! Cert e însă că la sfârşitul săptămânii, locotenentul va ieşi din închisoare, ca să lucreze în Antigua, pe plantaţia de sfeclă de zahăr a lui sir Geoffrey. Nu-i aşa c-a fost frumos din partea lui?

Elizabeth aflase ştirea în aceeaşi dimineaţă, şi de atunci nu încetase să se mire şi să facă fel şi fel de presupuneri. Nu se aşteptase ca sir Geoffrey să dea dovadă de bunăvoinţă faţă de o persoană pe care o dispreţuia.

— Adevărat, încuviinţă doamna Darcy. Gestul său a salvat întreaga familie. Lydia şi mama pleacă azi la Londra, să discute cu locotenentul Godspeed. Sora mea intenţionează să-şi urmeze soţul cât de curând posibil. Îi sunt profund recunoscătoare lui sir Geoffrey pentru eforturile sale, dar mărturisesc că sunt uimită. Mă întreb dacă nu cumva cumnăţica mea iubită a avut şi ea un cuvânt de spus în toate astea?

Îmbujorată, Georgiana negă categoric, şi conversaţia se abătu spre alte subiecte.

Ceva mai târziu, singură în camera ei, savură plăcerea dialogului şi satisfacţia gestului ei. De multe ori se simţise tentată să-i mărturisească lui Elizabeth motivul care-l determinase pe sir Geoffrey să treacă de partea lor, însă de fiecare dată se stăpânise, temându-se că Elizabeth îşi va pune mari speranţe în intervenţia bătrânului, care, la urma urmei, ar fi putut risca să nu dea rezultate. Acum, când Wickham îşi recăpătase libertatea, Georgiana decise să nu sufle un cuvânt despre rolul jucat de ea, preferând să se bucure în taină de binele făcut cuiva drag. Iar acest sentiment de satisfacţie creştea pe măsură ce se abţinea să-l destăinuie cumnatei ei.

Încă din copilărie, înclinaţiile ei fireşti – la care se adăugau lecturile – îi treziseră dorinţa de-a face fapte bune. Din păcate, crescând fără alţi prieteni de aceeaşi vârstă şi beneficiind de avantajele rangului şi averii, nu prea avusese ocazia să-şi manifeste altruismul, astfel încât bunele-i intenţii se preschimbaseră mai curând în dovezi imaginare de generozitate, decât în acte caritabile concrete. Pentru prima oară în viaţă adusese un real serviciu cuiva, şi anume

scumpei sale cumnate Elizabeth, care o merita cu prisosinţă. Nu conta că ajutorul ei se extinsese şi asupra lui Wickham: important era că lui Elizabeth i se luase o piatră de pe inimă. Lesne de închipuit ce mulţumită putea fi o fată cu o inimă atât de bună ca a Georgianei.

O asemenea izbândă risca s-o facă să-şi reia aerele de superioritate. Din fericire, în acele zile prezenţa lui Leigh-Cooper îi amintea neîncetat că nici chiar ea nu era scutită de greşeală. Relaţiile cu arhitectul rămăseseră la fel de reci. De când se întorsese la Pemberley nu-l văzuse decât o dată. Întâlnirea fusese scurtă şi – în ciuda strădaniilor Georgianei –, cât se poate de distantă. Pe urmă, tânărul dispăruse. Dacă înainte obişnuia s-o atragă într-o conversaţie, acum se mărginea să se încline şi să-şi vadă de treburile lui, limitând schimbul de cuvinte dintre ei la strictul necesar. Domnişoara Darcy prevăzuse că aşa se va întâmpla şi-şi recunoştea vina. Totuşi, salutul lui glacial, în locul atitudinii sincere şi deschise, indiferenţa cu care rostea „Bună ziua, domnişoară Darcy!”, când altă dată obişnuiau să stea de vorbă ore întregi, o îndurerau mai mult decât se aşteptase.

Într-o dimineaţă, când Georgiana se plimba singură prin parc, meditând la ruperea relaţiilor dintre ei şi la tulburarea pe care i-o crea răceala arhitectului, zări în depărtare silueta zveltă a lui Leigh-Cooper, adâncit în discuţie cu administratorul Merkin. Georgiana îl privi cu luare-aminte câteva momente. Tânărul vorbea cu multă însufleţire dar, odată rămas singur, îşi plecă abătut capul în piept. De atâtea ori se arătase arogant, iar în ultimul timp, inabordabil – dar niciodată nu-l văzuse trist. Brusc, luă hotărârea de a-i adresa cuvântul şi porni repede către silueta care se îndepărta.

— Domnule Leigh-Cooper, începu ea. Nu pot şi nu vreau să prelungesc tăcerea dintre noi. Îmi place să cred că întotdeauna am fost prieteni. Ştiu că v-am jignit atunci, la Londra, şi vă asigur că regret din suflet. Vă implor să nu păstrăm supărarea din pricina acelui incident neplăcut. Mă puteţi ierta pentru vorbele mele necugetate?

Luat prin surprindere de apariţia Georgianei şi, cu atât mai mult, de cuvintele ei, Leigh-Cooper nu îndrăznea să-şi ridice ochii. Într-un târziu îşi ridică capul şi mânia i se topi ca prin farmec la vederea privirii ei sincere şi rugătoare.

— Dragă domnişoară Darcy… îngăimă arhitectul, după care se înroşi până în vârful urechilor, nereuşind să-şi ducă fraza până la capăt.

Georgiana îi sesiză stânjeneala, venindu-i imediat în ajutor.

— Atunci, ne-am împăcat! declară ea fericită. Suntem din nou prieteni. Haideţi să conversăm ca pe vremuri. Dumneavoastră vorbiţi-mi despre ce doriţi – despre pârâul de colo, despre marmura de Derbyshire, ori despre poezia domnului Hugh Jones, iar eu vă dau cuvântul meu că voi fi încântată să vă ascult. Ce frumos e Pemberley, în această dimineaţă! Să fie oare din pricina primăverii sau a realizărilor dumneavoastră?

Reuşind să-şi recapete stăpânirea de sine, Leigh-Cooper recurse la inocentul subterfugiu de-a aborda un subiect familiar.

— Şi una, şi alta, domnişoară Darcy. Mă bucur că admiraţi apa, şi pajiştea aceasta îmbietoare, şi castanii de pe deal… Menirea mea a fost să eliberez poezia acestui parc. Prea multă vreme a fost supus ordinii impuse de voinţa omenească. Mărturisesc că şi eu sunt mulţumit de ce-am lucrat cât timp aţi fost plecată. Haideţi să v-arăt!

Ca şi altă dată îi oferi braţul, şi ea acceptă cu plăcere, mulţumită că încheiaseră pace. Porniră împreună prin parc, el enumerând schimbările aduse, iar Georgiana ascultându-l ca vrăjită şi minunându-se de bunul lui gust. De când se întorseseră acasă, era pentru prima oară când avea ocazia să-i admire munca, pe care până atunci nici n-o remarcase din pricina supărării.

— Într-adevăr, e extraordinar! încuviinţă ea în cele din urmă. Vă spun sincer că niciodată nu mi-aş fi închipuit că decorul în care am copilărit ar putea deveni şi mai frumos – nici chiar prin contribuţia cuiva atât de înzestrat ca dumneavoastră. Recunosc că m-am înşelat. E drept că

natura trebuie să se supună omului, care o poate pune în valoare. Totuşi, cât de frumoasă este atunci când e lăsată în libertate, fără alte artificii! Din păcate, nu-i singurul lucru asupra căruia m-am înşelat. Domnule Leigh-Cooper, să ştiţi că de la întoarcerea din Londra sunt cu totul alta decât atunci când am plecat. Cred că am început să înţeleg multe lucruri. Mi-am dat seama că, deşi nu-i rău să fii în pas cu moda, totuşi căutarea cu orice preţ a perfecţiunii nu poate decât să dăuneze. Ce bine-mi pare că sunt din nou la Pemberley, unde mă atrage tocmai natura liberă despre care vorbeaţi. Socoteam că ceea ce mi-aţi arătat m-a făcut să mă simt fericită pentru prima oară după multe săptămâni, lucru pentru care vă sunt nespus de recunoscătoare.

Îl privi drept în ochi şi arhitectul amuţi din nou pentru câteva momente. În cursul acelei dimineţi trecuse prin atâtea stări de spirit! Mai întâi fusese deprimat, dar domnişoara Darcy venise după el, şi tot ea îi potolise mânia. El îi spusese tot ce realizase pe domeniu, iar Georgiana îl admirase sincer. Candoarea şi înţelegerea o făceau să nu aibă pereche între femei. Leigh-Cooper îşi luă inima în dinţi şi zise:

— Domnişoară Darcy, simt că nu mai pot să tac. Ştiu că sunteţi o fiinţă bună la suflet şi sunt convins că veţi trece peste unele deosebiri care, în realitate, n-au niciun fel de importanţă. E drept că poziţiile noastre în societate se deosebesc radical. Dar ce contează? Sunt un om sincer – unii spun chiar că întrec măsură – aşa încât trebuie să vă vorbesc deschis. Vă întreb cu mâna pe inimă, acceptaţi să vă dărui toată afecţiunea mea?

Georgiana rămase fără replică. Un tânăr ca *el,* atât de intransigent şi de puţin romantic, întotdeauna gata s-o tachineze sau s-o contrazică, îi făcea declaraţii de dragoste! Cum să-i fi trecut prin minte, cum să fi bănuit că va trăi un asemenea moment. Nimic din comportarea lui nu lăsase să se ghicească adevărul. Nu se trădase în niciun fel. Şi în realitate, sub rezerva lui se ascundea un sentiment atât de înflăcărat încât simţise imboldul să-i dea glas. În ciuda

barierelor dintre ei! La aşa ceva chiar că nu se aşteptase!

Cu atât mai mare era uimirea Georgianei, cu cât declaraţia tânărului îi provocase nu indignare, ci o bucurie fără seamăn, aşa cum nici nu bănuia că ar putea exista! Nici nu sfârşi Leigh-Cooper de formulat cererea în căsătorie, că Georgiana o şi acceptă cu dragă inimă.

44

Ce poate fi mai frumos decât o conversaţie între doi tineri care abia şi-au mărturisit dragostea!

Fericita pereche porni să se plimbe prin parc, fără să-i pese de trecerea timpului, vorbind fără încetare – fiindcă aveau atâtea să-şi spună. După multe luni, arhitectului i se ivise ocazia să-şi mărturisească deschis sentimentele, pe care crezuse că va fi silit să şi le ascundă pe vecie. Georgiana se minuna că acest bărbat aşa de înzestrat şi fascinant trăia în preajma ei de atâta vreme fără ca ea să-l fi cunoscut cu adevărat. Dezvăluirea şi descoperirea sentimentelor le umpleau inima de fericire, astfel încât îşi repetau declaraţiile iar şi iar, până când ajunseră să se convingă că nu era un vis. De nu s-ar fi iubit sincer şi cu pasiune, cu siguranţă că s-ar fi plictisit tot discutând despre acelaşi subiect.

— Cred că m-am îndrăgostit de dumneata încă din prima clipă, spuse el. Aşa a fost, chiar dacă nu ţi-am dat a înţelege prin nimic. De fapt, cu cât te iubeam mai mult, cu atât simţeam nevoia să-mi ascund iubirea. Mi-ai plăcut chiar din seara când te-am întâlnit la bal, aici, în casa fratelui tău. Cum altfel? Erai încântătoare şi înconjurată de o mulţime de admiratori. Ţin minte că, deşi ţi-am fost prezentat, a doua zi uitaseşi complet de mine.

— Într-adevăr, m-am purtat cu mare eleganţă! glumi Georgiana, îmbujorându-se uşor. Am fost atât de vanitoasă, de impertinentă şi de nepăsătoare… Mă surprinde că nu m-ai antipatizat din primul moment.

— Impertinentă? Nici vorbă! Faptul că nu-ţi mai

aminteai de mine m-a atras şi mai mult. Erai fermecătoare, ameţită de succesele balului din ajun… Cum spunea lordul Byron, aveai „un zâmbet în care plutea o întrebare”.

Auzind aluzia la imprudenţa ei din trecut, Georgiana se încruntă o fracţiune de secundă. Dar nu se pierdu cu firea, înţelegând că nu trebuia să se ferească de-a discuta deschis.

— Din păcate, căpitanul mi-a sucit minţile şi poate c-ar fi reuşit să-mi facă şi mai mult rău, cu ajutorul amicului său, la fel de lipsit de principii! oftă fata. Domnule Leigh-Cooper, deşi nu vreau să-mi amintesc de lucruri neplăcute, totuşi trebuie să mă refer la sprijinul pe care mi l-ai acordat la Londra. Nu! protestă ea, văzând că arhitectul voia s-o întrerupă. Dă-mi voie să termin! Fratele meu mi-a povestit despre tot ce-aţi întreprins – dumneata şi prietenul dumitale, domnul Hugh Jones – în folosul meu şi, implicit, spre binele cumnatei Elizabeth. Abia atunci am început să-mi dau seama că eşti cu mult superior altor bărbaţi, deşi, din orgoliu, refuzam s-o recunosc. Dar să nu-ţi închipui că iubirea mea izvorăşte din recunoştinţă. Acum înţeleg că a crescut în mine zi de zi, pornind de la prima noastră dispută – adăugă ea zâmbind. Nu ştiu cum am să mă achit pentru gestul dumitale din acea seară, gest de care nu încetez să mă minunez.

— Răsplata va fi să nu-mi mai pomeneşti despre asta. Mă întreb – se grăbi el să urmeze, remarcând expresia Georgianei – oare mi-e sortit să rămân întotdeauna pentru dumneata „domnul Leigh-Cooper”? Răspunde, domnişoară Darcy! Draga mea Georgiana, nu vrei să-mi spui James?

— Am să mă străduiesc! râse fata, fără să-i mai pese că se îmbujorase până în vârful urechilor. Mai ales că numele meu sună atât de dulce pe buzele tale, dragă James. Ei, vezi c-am putut? Există pe lume oameni mai fericiţi ca noi?

— Nu cred, răspunse arhitectul după o clipă de gândire. Să ştii, Georgiana, că eu nu mă pricep la vorbe mari. Ţine minte, însă, că nimic nu va schimba iubirea şi credinţa pe care ţi le port. Totuşi, scumpa mea, am fost

atât de grăbit să-ţi cer acordul încât nu ţi-am lăsat răgaz să chibzuieşti la ceea ce-ar însemna căsătoria noastră. Deşi generozitatea te opreşte s-o declari, adevărul e că nepotrivirea socială dintre noi nu va trece neobservată. Chiar dacă *tu* nu vei ţine cont de asta, ceilalţi nu ne-o vor ierta. Dragă Georgiana, eşti sigură c-ai hotărât ce e mai bine?

Zicând acestea, o privi în ochi cu un aer grav, ca şi cum încă s-ar mai fi îndoit care va fi răspunsul.

Georgiana nu şovăi nicio clipă. De câte ori dăduse în sinea ei răspuns acestei întrebări?

— Ce importanţă are rangul? murmură ea. Niciun titlu de nobleţe nu se compară cu ceea ce simţim noi doi acum! Dragul meu James, împreună vom fi mai fericiţi decât oricare alţi îndrăgostiţi de pe pământ! Restul lumii nici nu mai contează.

— Ce perspectivă încântătoare! râse el. Aşteaptă, însă, să vezi ce se va întâmpla când „restul lumii” îşi va aţinti privirea asupra noastră. Fii sigură c-o va face, şi cine ştie cum! Abia atunci vei descoperi că opinia publică are o forţă deloc neglijabilă.

— Cât de puţin mă cunoşti, James! Familiei mele nu i-a păsat niciodată de ce spun vecinii. Lasă-i să trăncănească dacă vor. Noi vom fi fericiţi împreună, iar pe mine nici nu mă interesează altceva. Singurul lucru care mă îngrijorează e ca nu cumva Fitzwilliam să fie împotriva noastră. Ştii bine cât e de mândru şi cât îl preocupă viitorul meu. Totuşi – adăugă ea, recăpătându-şi elanul romantic – dacă n-aş îndrăzni să-mi susţin cauza, ar însemna să-mi trădez iubirea. Chiar dacă s-ar putea ca la început fratele meu să aibă unele rezerve, te asigur că-şi va da consimţământul înainte de sfârşitul săptămânii.

Cuprinsă de avânt tineresc, Georgiana se pregăti pentru înfruntarea cu domnul Darcy, faţă de care avea de gând să-şi dezvăluie şi să-şi apere sentimentele. Oricât ar fi dojenit-o că se pripise, oricât ar fi tunat şi fulgerat împotriva unei mezalianţe, ea una va susţine sus şi tare meritele bărbatului iubit. Era drept că Leigh-Cooper nu

provenea dintr-o familie nobilă, însă fidelitatea şi inteligenţa sa îl situau deasupra altor pretendenţi. Până la urmă, Darcy va fi silit să-i dea dreptate.

Mare a fost uimirea Georgianei – care se înarmase cu argumente, făcându-şi curaj pentru o confruntare redutabilă – atunci când fratele ei a întâmpinat vestea cu cea mai sinceră bucurie.

— Cum să nu-mi pară bine, zise Darcy, când şi eu îmi datorez fericirea unei femei fără rang şi avere! Mă refer, desigur, la Elizabeth. De ce ţi-aş refuza ţie o perspectivă la fel de fericită? De altfel, oftă el, chiar de-aş încerca, tot nu te-aş putea convinge să renunţi. Eşti la fel de perseverentă ca mătuşa Catherine. Mărturisesc, însă, că sunt surprins – continuă tânărul, reluându-şi aerul grav. Leigh-Cooper e un om plin de calităţi. Niciodată nu i-am pus la îndoială talentul, recunoscut în întreaga Anglie. Totuşi, din câte ştiu, *tu* nu i-ai acordat vreo atenţie deosebită. Mai curând părea să te agaseze cu prezenţa lui. Nu cumva faci greşeala de-a te mărita cu un bărbat de care nu eşti legată sufleteşte? Spune-mi, Georgiana, îl iubeşti pe James?

Cu lacrimi în ochi, sora lui îi declară solemn că ţinea la James Leigh-Cooper ca la nimeni altul în lume.

— Atunci, vă felicit pe amândoi şi vă dau binecuvântarea mea. Chiar dacă averea lui nu se compară cu a noastră, totuşi nu-i de neglijat. Nu vei duce lipsă de nimic. Georgiana, nici nu-ţi închipui cât sunt de mulţumit că te-ai oprit asupra lui. Sunt convins că vei avea o căsnicie fericită.

Şi Elizabeth primi vestea cu deosebită bucurie. De multă vreme remarcase tulburarea arhitectului, ghicindu-l c-o iubea în taină pe Georgiana. Nu putea decât să-şi laude cumnata pentru că pusese capăt frământărilor lui printr-un deznodământ fericit.

— Te felicit pentru alegere, scumpa mea! zise Elizabeth. Nutresc convingerea că viaţa voastră în doi nu va cunoaşte nici monotonia, nici plictisul. Domnul Darcy şi cu mine am spus de multe ori că nu există pereche mai fericită decât noi. Nu pot decât să vă urez să fiţi *aproape* tot atât

de fericiţi.

Dacă urarea doamnei Darcy s-a îndeplinit sau nu, rămâne să ghicească cititorul. E de-ajuns să precizăm că cei doi îndrăgostiţi au început să ducă o viaţă liniştită şi lipsită de griji materiale, bazată pe profundă afecţiune şi elan tineresc, preschimbate cu timpul în încredere şi respect.

Vecinii au suportat destul de bine vestea că le mergea bine în căsnicie, mai ales că – odată cu trecerea anilor – faima lui Leigh-Cooper a sporit considerabil, astfel încât puţini au îndrăznit să spună ceva rău despre un arhitect prieten cu însuşi prinţul regent. Până şi sir Geoffrey s-a îmbunat până la urmă. Văzând că amândoi finii săi aveau o căsnicie fericită, bătrânul a decis să le treacă cu vederea abaterea de la etichetă, acceptând într-un târziu să reia relaţiile cu ei. La drept vorbind, ceea ce-l atrăgea era nu atât bunăstarea lui Henry şi a Georgianei, cât compania lui Elizabeth. Dar cum sir Geoffrey nu le-a făcut niciodată această mărturisire, atât el cât şi sus-puşii lui prieteni au plecat pe lumea cealaltă cu convingerea că *el* se arătase îngăduitor, iar ei îşi demonstraseră superioritatea.

Prosperitatea căsniciei soţilor Darcy a fost asigurată de venirea pe lume a unui verişor pentru micuţa Elizabeth Bingley: Geoffrey Fitzwilliam Darcy, un copilaş frumos şi vesel, dar neobişnuit de serios – fapt pe care maică-sa l-a atribuit inteligenţei sale precoce, dar pe seama căruia a început să glumească atunci când puştiul s-a apropiat de cinci ani.

Lydia Wickham şi-a luat rămas-bun de la soţul său cu lacrimi în ochi şi jurăminte arzătoare că-l va urma de îndată ce i se va ivi prilejul. De cum avea să facă rost de bani, urma să plece după el… bineînţeles, după ce avea să-şi mai revină din durerea despărţirii şi după ce termina broderia făgăduită mamei ei pentru Sfântul Mihail. Curând, însă, se vădi că „de îndată ce” însemna de fapt „niciodată”. Într-adevăr, descoperind avantajele căsniciei fără anexa inutilă pe care o reprezenta un soţ, Lydia decise să rămână liniştită lângă mama ei, limitându-şi îndatoririle conjugale la

câte o privire aruncată pe furiş spre portretul iubitului aflat pe alte meleaguri şi la câte o lacrimă – desigur, atunci când se întâmpla să-şi amintească de el sau când erau şi alţii prin preajmă, ca să-i observe durerea.

Încântată să-şi aibă lângă ea fiica preferată, doamna Benett îşi reluă traiul liniştit de altă dată. Petreceau multe seri împreună sau în compania agreabilă a doamnei Philips, care se refăcuse psihic suficient cât să revină la preocupările sale esenţiale, ca jocul de whist. Nu rareori era adusă în discuţie probabilitatea ca la Meryton să fie găzduit un alt regiment.

Lipsită de prezenţa consolatoare a mamei ei, Mary plecă în curând la Hunsford, ca să se afle alături de Kitty, care se măritase cu domnul Beasley. Mult schimbată în bine în urma acestui mariaj, mezina îşi întâmpină sora cu căldură. Drept plată, Mary începu şi ea să ducă de mâncare la săraci – fără a pierde ocazia de-a le ţine şi niscaiva predici, care aveau darul de a-i lăsa ceva mai trişti decât fuseseră înainte de venirea ei.

*

Cât despre căpitan şi doamna Heywood, aceştia nu s-au mai întors nicicând în Anglia. Bingley primea ades scrisori de la sora sa, care-i povestea despre călătoriile lor pe continent, despre lucrurile minunate văzute acolo şi despre impresia nemaipomenită făcută de amândoi în toate capitalele Europei. Charles aştepta cu mare nerăbdare veştile, neîncetând să se minuneze. În naivitatea sa nu se întreba niciodată *de ce* cei doi soţi, dacă erau aşa bine văzuţi, nu rămâneau în acelaşi loc mai mult de un an.

Lady Catherine, care-i prezisese dintotdeauna nepoatei sale o soartă lamentabilă, trăi satisfacţia de a-şi vedea previziunile confirmate de realitate. Cu inima ei bună şi miloasă, suferea nespus pentru biata Georgiana, care – ca şi fratele ei – se măritase din cu totul alte motive decât acela de a-şi păstra rangul. Nici măcar ştirile primite de-a lungul anilor despre simpatia de care se bucura tânăra

pereche în saloanele londoneze nu reuşeau s-o consoleze. Pentru Domnia Sa, o persoană fără titlu trebuia să-şi cunoască lungul nasului, oricât ar fi fost de solicitată la St. James. Aşa cum o povăţuia mereu pe Anne, care se ferise să urmeze exemplul verişoarei sale, o mezalianţă însemna pur şi simplu o infamie. Anne nici nu trebuia să se gândească la aşa ceva, fiindcă o asemenea legătura nu putea duce decât la frivolitate şi la mai multă fericire decât îngăduia buna-cuviinţă.

Ceea ce s-a şi întâmplat.

Sfârşit